JØRN LIER

HORST

virtual-project.eu

Câinii de vânătoare

JØRN LIER HORST

CÂINII DE VÂNĂTOARE

Original: *Jakthundene*
[*The Hunting Dogs*] (2012)

Traducere din norvegiană și note de:
IVONA BERCEANU

virtual-project.eu

2018

1.

Ploaia cădea în rafale, izbindu-se în ochiurile de geam, iar stropii de apă se prelingeau și cădeau de pe marginea streșinilor pe mesele aflate afară, pe trotuar. Rafalele puternice de vânt zgâlțâiau ramurile golașe ale plopilor care zgâriau pereții.

William Wisting stătea la o masă de la fereastră și se uita afară. Frunzele lipicioase ale toamnei erau smulse de pe asfaltul ud și luate pe sus de vânt.

Acolo, în ploaie, era o dubiță. Doi tineri care cărau niște cutii mari de carton se îndreptară în fugă spre dubiță, iar apoi se grăbiră înapoi spre intrare.

Lui Wisting îi plăcea ploaia. Nu știa exact de ce, dar părea să estompeze totul în jurul lui. Îl relaxa, iar pulsul părea să i se mai tempereze.

Ritmurile suave de jazz se împleteau cu sunetul ploii. Wisting se răsuci către bar. Flăcările numeroaselor lumânări aruncau pe pereți umbre unduitoare. Suzanne îi zâmbi, își întinse mâna spre polița de pe perete și dădu muzica mai încet.

Nu erau pe de-a-ntregul singuri în încăperea dreptunghiulară. În jurul unei mese din capătul barului stăteau trei tineri. Atmosfera intimă și modernă transformase cafeneaua într-un loc în care își petreceau timpul elevii noului departament al Academiei de Poliție.

El se întoarse iar spre fereastră. *Golden Peace,* așa era inscripționat cu litere încremenite, dispuse în oglindă, sub forma unui arc. Galerie de artă și cafenea.

Fusese dorința dintotdeauna a Suzannei. Wisting nu știa cât timp visase ea la asta. Într-o seară de iarnă, ea a lăsat din mână cartea pe care o citea și i-a povestit că în roman era vorba despre căpitanul unui feribot care naviga pe râul Hudson. Toată viața lui călătorise între New York și Jersey, înainte și-napoi, înainte și-napoi. Zi de zi, an de an. Apoi, într-o zi, a luat marea decizie. A întors vasul și a pornit cu toată viteza în larg, spre marea cea mare la care visase toată viața. În ziua următoare, Suzanne a cumpărat clădirea cafenelei. Îl întrebase care era visul lui, dar el nu i-a răspuns. Nu pentru că nu ar fi voit, ci pentru că nu știa. Îi plăcea viața pe care o ducea, așa cum era ea. Era polițist și nu voia ca lucrurile să stea altcumva. Munca sa de investigator îi conferea sentimentul că făcea ceva important și semnificativ.

Își luă ceașca de cafea, trase mai aproape ziarul de duminică și privi din nou în negura toamnei. De obicei, stătea în capătul cafenelei, unde nu era ușor de observat. Dar pe o asemenea

vreme, nu era prea multă lume acolo și putea sta liniștit la fereastră, fără să fie recunoscut de vreun trecător care să intre și să vrea să schimbe două vorbe. În cele din urmă începea să se obișnuiască să fie recunoscut de trecătorii de pe stradă și i se întâmplase tot mai des, de când se lăsase convins să participe la o emisiune televizată, pentru a vorbi despre unul dintre cazurile la care lucrase.

Unul dintre tinerii de la masa din fața barului se uitase la el când intrase și le făcuse și celorlalți doi semn. Era unul dintre cădeți. La începutul semestrului, Wisting fusese invitat să țină o prelegere despre etică și deontologie. Băiatul era unul dintre cei care stătuseră pe rândul din față în amfiteatru.

Wisting trase ziarul spre el. Prima pagină era plină de sfaturi pentru slăbit, avertizări că va continua să plouă și intrigile unui reality-show televizat. Ziarul de duminică rareori conținea știri de actualitate. „Știri de la conservă", așa numea Line cazurile care erau păstrate în redacție zile în șir, câteodată săptămâni întregi, înainte de a fi publicate. Se împlineau cinci ani de când fiica lui era jurnalist pentru *VG*. Era o profesie care se potrivea curiozității și simțului ei critic. Se perindase prin mai multe departamente, dar acum lucra la secția de anchete jurnalistice. Asta însemna că, uneori, echipa ei editorială viza cazuri de care se ocupa și el. Situația îi conferea un dublu rol pe care-l îndeplinea cu succes. Ce nu-i plăcea la cariera aleasă de fiica lui era faptul că munca ei o aducea prea aproape de nenorocirile societății. Wisting era polițist de treizeci și unu de ani și văzuse tot felul de atrocități și acte de violență, asta pe lângă multele nopți nedormite pe care le avea la activ. Ar fi dorit ca fiica lui să fie scutită de așa ceva.

Răsfoi paginile cu editoriale și parcurse în diagonală articolele cu știri de actualitate. Nu se aștepta să găsească vreun caz de-al Linei. Vorbise cu ea înainte de weekend și știa că e în concediu. Se bucura din ce în ce mai mult de faptul că putea să dezbată cu Line știrile curente. Nu-i fusese ușor să recunoască, însă discuțiile purtate cu Line îi influențaseră modul în care-și percepea rolul de polițist. Perspectiva ei din exterior îl determinase, și nu doar o dată, să-și reevalueze opiniile destul de rigide despre sine. Recent, cu ocazia prelegerii ținute cadeților, când vorbise despre cât de important era pentru încrederea și convingerea oamenilor ca poliția să acționeze cu integritate, decență și bună-credință, constatase că opiniile lui Line îi oferiseră argumente valoroase. Încercase să le explice viitorilor săi colegi cât de importante erau valorile de bază pentru munca de polițist. Că aceasta presupune obiectivitate și corectitudine, conduită etică și sinceritate, precum și o permanentă căutare a adevărului.

Când ajunse la programul TV de la ultimele pagini, cadeții se ridicară de la masă. Stăteau în dreptul ușii și își încheiau nasturii de la haine. Cel mai înalt dintre ei căută privirea lui Wisting, iar acesta îi zâmbi, făcându-i semn din cap că-l recunoscuse.

— Zi liberă? întrebă tânărul.

— Este unul dintre avantaje atunci când ai vechime ca a mea, răspunse Wisting. Program de la opt la patru și liber în fiecare weekend.

— Apropo, vă mulțumesc pentru prelegerea deosebită.

Wisting luă ceașca de cafea în mână.

— Mă bucur că ți-a plăcut.

Studentul dădu să mai spună ceva, însă lui Wisting îi sună telefonul. Îl scoase din buzunar, văzu că era Line și răspunse.

— Bună, tată! spuse ea. Te-a sunat cineva de la ziar?

— Nu, răspunse Wisting și făcu semn din cap spre cadeții care se pregăteau să plece. De ce? S-a întâmplat ceva?

Line nu răspunse.

— Acum sunt în redacție, preciză ea.

— Nu ești liberă?

— Ba da, dar am fost la sală și m-am gândit să dau o raită pe-aici.

Wisting sorbi din ceașcă. Se recunoștea mult în fata sa. Setea de cunoaștere și dorința de a fi mereu acolo unde se petrec lucrurile.

— Mâine vor publica un articol despre tine, spuse Line și făcu o pauză înainte de a continua. Dar de data asta tu ești ținta. Pe tine te urmăresc.

2.

Line auzi în ureche răsuflarea tatălui său. Plimbă cursorul aiurea pe ecranul pe care se afla articolul gata de publicare. Pe prima pagină era o fotografie cu el.

— Este legat de cazul Ceciliei, clarifică ea.

— Cazul Ceciliei? repetă tatăl ei.

Vocea îi era nesigură. Era unul dintre cazurile despre care nu dorise niciodată să vorbească. Unul dintre cele mai dificile și dureroase.

— Cecilia Linde, sublinie Line, deși știa că nu era nevoie să-i reamintească.

Pe atunci el era un tânăr anchetator, iar dosarul acesta fusese unul dintre cele mai mediatizate cazuri de omucidere din ultimii zece ani.

Îl auzi pe tatăl său înghițind în sec și zgomotul unei căni puse pe masă.

— Deci? spuse el simplu.

Line își luă ochii de la monitor. Redactorul-șef se ridicase de la birou și se îndrepta înspre scări și etajul superior. Era momentul ședinței de seară, în care erau puse la punct ultimele detalii pentru ediția din ziua următoare și se decidea conținutul primei pagini. Materialul despre tatăl său se întindea pe două pagini și era, evident, un articol de copertă. Uciderea Ceciliei Linde era încă vie în memoria cititorilor și avea să se vândă bine chiar și acum, șaptesprezece ani mai târziu.

— Avocatul lui Haglund a făcut o cerere în fața Comisiei de Revizuire a Dosarelor Penale, precizează ea după ce redactorul-șef trecuse pe lângă ea.

La celălalt capăt al firului, tatăl ei nu scotea o vorbă. Editorul răsfoi un teanc de hârtii și-l urmă pe redactorul-șef la etajul superior. Line citi încă o dată articolul în diagonală. De fapt, ridica mai degrabă și mai multe întrebări în loc să ofere răspunsuri și ea își dădu seama că aceasta era o poveste care urma să continue în mai multe episoade, și nu doar în ziarul pentru care lucra ea.

— La caz a lucrat un detectiv particular, continuă ea.

— Ce legătură are asta cu mine? o întrebă tatăl său, dar ea înțelese din tonul vocii lui că știa prea bine ce era pe cale să se-ntâmple.

În urmă cu șaptesprezece ani, tatăl ei fusese cel care coordonase ancheta. Între timp, devenise un polițist de succes. Era o persoană cunoscută care putea fi trasă la răspundere și avea o imagine care putea fi folosită cu succes în cadrul jurnalelor de știri.

— Ei consideră că au fost plantate probe, explică Line.

— Ce fel de probe?

— Proba ADN. Ei cred că a fost plantată de poliție.

Cu ochii minții, ea văzu cum tatăl său își strângea degetele pe ceașca de cafea, aflată pe masa din fața lui.

— Și pe ce dovezi se bazează? se interesă el.

— Avocatul a solicitat repetarea analizelor și crede că mucurile de țigară pe care a fost descoperit ADN-ul au fost plantate.

— Au susținut asta și atunci.

— Avocatul crede că acum se poate dovedi și spune că documentația a fost deja trimisă Comisiei de Revizuire a Dosarelor Penale.

— Nu văd cum ar putea dovedi ceva, murmură tatăl ei.

— Au și un martor nou, continuă Line. Pe cineva care-i poate oferi lui Haglund un alibi.

— De ce nu a apărut acest martor până acum?

— A apărut, spuse Line înghițind în sec. Spune că a sunat atunci demult și că a vorbit cu tine, dar n-a mai fost contactat.

La celălalt capăt se lăsă tăcerea.

— Acum avem ședința de sumar de seară, continuă Line. Dar te vor suna să-ți spui punctul de vedere. Ar trebui să pregătești ce vei spune.

Tatăl ei nu mai zise nimic. Line se uită la ecran. Poza tatălui ei ocupa aproape tot spațiul. Folosiseră un instantaneu din urmă cu un an, când fusese invitat la acel talk-show. Scenele surprinse în studiouri erau ușor de recunoscut și sugerau, la nivel subconștient, că acest faimos detectiv era acum acuzat de încălcarea legii.

În fotografie, părul lui des și negru era puțin răvășit. Surâdea forțat, iar ridurile de pe chip trădau faptul că a trecut prin multe. Cu ochii lui căprui privea calm în obiectivul camerei de luat vederi. În emisiunea televizată păruse polițistul corect și experimentat, așa cum și era de altfel, dar și un investigator preocupat și căruia îi pasă, având un deosebit simț ai dreptății sociale. Titlul din ziua următoare avea să-i facă pe oameni să-l privească cu alți ochi. Privirea lui ar putea fi considerată rece, iar zâmbetul tensionat ar putea părea fals. Puterea presei urma să-l facă să pară lipsit de orice abilitate.

— Line?

Ea își potrivi receptorul la ureche.

— Da?

— Nu este adevărat. Nimic din ce se spune nu este adevărat.

— Știu, tată. Nu trebuie să mi-o spui mie, dar oricum va apărea în ediția de mâine.

3.

Liniștea serii se lăsase peste redacție. Imaginile canalelor de știri străine se succedau pe ecranele tăcute ale televizoarelor, în zumzetul degetelor ce se plimbau cu repeziciune peste tastaturi și al unor convorbiri telefonice purtate în șoaptă.

Line era pe punctul de a se deloga de la calculator, când redactorul-șef se întorcea agale de la ședința de sumar. Numele său era Joakim Frost, dar îi spuneau doar Frosten, adică Înghețul.

El își roti ochii prin încăpere și se îndreptă spre ea. Avea privirea rece, ca și cum s-ar fi putut uita direct prin ea. Se spunea despre el că primise postul de redactor-șef tocmai pentru că nu era capabil să sesizeze tragediile umane ascunse în spatele titlurilor. Cu alte cuvinte, lipsa lui de empatie îi asigura calificările necesare.

— Îmi pare rău, spuse el, presupunând că ea văzuse articolul despre tatăl său. Urma să te sun să te pun la curent, dar acum ești aici.

Line dădu din cap. Era conștientă că el era cel mai interesat să publice articolul și-l cunoștea prea bine ca să intre într-o dispută. Era un destoinic apărător al intereselor comerciale ale ziarului. Pentru el conta ce se afla pe prima pagină, iar ea n-avea chef să-l asculte perorând despre o presă liberă și independentă. De altfel, el nici nu voia să-i asculte argumentele. Frost lucra în presă de aproape patruzeci de ani. În ochii lui, Line era încă o începătoare.

— Este o știre pe care trebuie să o publicăm, spuse el.

Ea aprobă cu o mișcare a capului.

— Ai vorbit cu tatăl tău?

— Da.

— Ce are de spus?

— Asta vei afla direct de la el.

Frost dădu din cap.

— Are, desigur, dreptul să se apere.

Line zâmbi forțat. A răspunde unor acuzații publicate pe prima pagină nu avea niciun impact semnificativ. Mai mult, era inutil să încerce să dezamorseze o știre la care lucrase întreaga echipă editorială printr-o convorbire telefonică, chiar înainte ca ziarul să intre la tipar.

— Ascultă, Line, continuă Frost. Știu că ți-e greu. Și mie mi-a fost, dar acest caz depășește granița gândurilor și sentimentelor noastre. Este important ca presa să aibă un ochi critic. E o chestiune de interes public și național.

Line se ridică. Argumentele lui erau un pretext ipocrit pentru ceea ce-l interesa cu adevărat: tirajul. Integritatea ziarului putea fi la fel de bine apărată fără să creeze senzație, avându-l pe tatăl ei ca protagonist. Cazul nu trebuia personalizat. Critica putea la fel de bine să fie direcționată împotriva poliției ca organizație și autoritate publică. Dar nu s-ar mai fi vândut la fel de bine.

— Dacă ai nevoie de puțin timp pentru tine, îți poți lua câteva zile libere, spuse redactorul-șef. Poți reveni după ce se termină toate astea.

— Nu, mulțumesc.

— Cred că situația ar fi fost și mai urâtă dacă am fi lăsat știrea pe mâna altora.

Line își întoarse privirea. Gândul la imaginea tatălui său pe prima pagină a ziarului de a doua zi îi producea greață.

— Scutește-mă! i-o reteză ea.

— Line!

Cel care o strigase era redactorul. Acesta era împreună cu unul dintre reporterii din tura de noapte, iar Line rupse o filă din carnețelul aflat lângă ea și se îndreptă spre ei.

— Știu că ești liberă și nu pică în cel mai bun moment, dar poți să preiei tu știrea asta?

Line nu reușea să-și adune gândurile, însă răspunse în mod automat.

— Care anume?

— O crimă în Centrul Vechi din Fredrikstad. Încă nu avem confirmarea din partea poliției, dar am primit un pont de la cineva care stă lângă un cadavru plin de sânge.

Line simți cum știrea îi reda vitalitatea și, în același timp, o secătuia de energie. Acesta era genul de cazuri la care-i plăcea să lucreze. La asta se pricepea cel mai bine. Se pricepea să găsească surse și avea talentul de a le descoase și a le analiza, astfel că știa ce-i putea fi de folos și ce nu prezenta încredere.

Pe chipul lui Frost, aflat în fața ei, se așternu un zâmbet larg.

— Ne-a sunat el de la locul crimei?

— Mai întâi a sunat la poliție, apoi la noi.

— Ordinea nu-i bună, dar este bine și așa. Cine poate face fotografii?

— Un freelancer ajunge acolo în zece minute, dar avem nevoie de un reporter.

Joakim Frost se întoarse spre Line.

— Dacă nu vrei să accepți oferta cu zilele libere, cred c-ar trebui să te grăbești, spuse el, și se îndreptă iute spre birou.

Line îl privi îndepărtându-se și-și dădu seama c-ar fi fost mult mai ușor pentru el și pentru ceilalți dacă ea și-ar petrece următoarele câteva zile în Østfold, și nu în redacție.

Redactorul îi dădu foaia cu numele și numărul de telefon ale persoanei care le dăduse pontul.

— Ar putea fi ceva interesant aici, spuse el adăugând în șoaptă: Prima pagină nu va fi gata decât peste patru ore.

4.

Jurnalistul sună chiar înainte de ora zece. Wisting nu-i reținu numele, ci doar faptul că suna din partea ziarului *Verdens Gang.*

— Vom publica mâine un articol despre cazul Cecilia, începu el. Avocatul Sigurd Henden a înaintat o petiție către Comisia de Revizuire a Dosarelor Penale.

— Da, înțeleg.

— Am dori să comentați acuzația care vi se aduce, că ați fi modificat probele care au dus la condamnarea lui Rudolf Haglund.

Wisting tuși și răspunse pe un ton sigur.

— Cum ați spus că vă numiți?

Reporterul ezită și Wisting suspectă faptul că acesta se prezentase intenționat într-un mod echivoc.

— Eskild Berg.

Wisting tuși din nou. Probabil că era unul dintre reporterii de știri obișnuiți, și nu unul dintre ziariștii de investigație cu care vorbea de obicei când era ceva important. Parcă-i văzuse numele în ziar, dar nu-și amintea să fi vorbit cu el.

— Cum răspundeți acuzațiilor că ați fi falsificat probele? repetă ziaristul.

Wisting simți un fior rece pe șira spinării, dar reuși să-și păstreze calmul din voce.

— Este dificil să comentez… începu el, având în vedere că nu cunosc natura acuzațiilor.

— Avocatul Henden afirmă că poate dovedi că Rudolf Haglund a fost condamnat în baza unor probe falsificate.

— Nu am cunoștință despre așa ceva.

— Ați fost responsabil de acea anchetă?

— Da.

— Dar este adevărat? Probele au fost falsificate?

Wisting tăcu, pregătindu-și răspunsul cu atenție. Jurnalistul nu se aștepta să primească o confirmare, însă era evident că urmărea să obțină un comentariu.

— Nu știu pe ce-și bazează Henden afirmațiile, spuse el încet pentru ca jurnalistul să aibă timp să noteze. Însă nu am deloc cunoștință să se fi comis niciun fel de nereguli în timpul investigației.

— Există și un martor căruia nu i s-a acordat oportunitatea să vorbească, insistă reporterul. Un martor care va depune mărturie în favoarea lui Haglund.

— Nu am cunoștință despre așa ceva, dar, dacă așa stau lucrurile, sunt convins că vor fi cercetate de membrii Comisiei.

— Dar nu credeți că este o acuzație gravă împotriva dumneavoastră, fiind responsabil de acest caz?

Evident, jurnalistul încerca să smulgă de la el opiniile personale.

— Puteți să citați ceea ce tocmai am spus, răspunse Wisting. În această seară nu voi mai răspunde la alte întrebări.

Reporterul mai încercă de câteva ori, însă fără succes. Wisting închise telefonul, știind că pentru articol nu ceea ce avea el de spus era cel mai important. Înțelegea foarte bine rolul de câine de pază pe care-l joacă presa. Era sarcina ei să critice politicienii, oamenii cu influență și agențiile guvernamentale, să caute dreptatea și să expună înșelăciunile și delictele. Erau principii pe care le apăra bucuros, dar acum simțea că el era victima nedreptății.

Își îndreptă din nou privirea spre fereastra acoperită de stropii de ploaie. Profund îngândurat, își privi propria reflexie. Lumina difuză îi distorsiona conturul fetei și-l făcea să pară un străin.

Îl cunoștea pe avocatul Henden de la alte cazuri. Nu-i asigurase apărarea lui Haglund la proces, în urmă cu șaptesprezece ani, însă în prezent era un avocat renumit și de succes, la una dintre cele mai mari și respectate firme din țară. Fusese, de asemenea, secretar și consilier personal al ministrului justiției. În cazurile în care Wisting avusese de-a face cu el, se comportase corect și metodic. Nu era interesat să creeze senzație, iar atunci când făcea declarații în presă avea argumente puternice.

Wisting știa că Henden lucrează la caz. Cu câteva luni în urmă, avocatul îi ceruse acces la dosar. Uneori se întâmpla ca jurnaliștii, detectivii particulari sau avocații să solicite acces la arhive, însă foarte rar asta ducea la ceva.

Sigurd Henden nu era tipul de avocat care scria reclamații sau petiții doar ca să le facă clienților pe plac. Avea standarde profesionale înalte și era posibil să fi găsit ceva în vechiul dosar, de care să se folosească pentru a solicita redeschiderea vechiului caz de omucidere. Wisting nu știa ce putea fi la mijloc, însă ideea îl neliniștea.

Suzanne îl trezi din reverie.

— Îmi dai o mână de ajutor? îl întrebă ea, deschizând mașina de spălat vase.

Aburii fierbinți îi învăluiră chipul și ea făcu un pas înapoi.

Wisting se ridică, îi zâmbi și ocoli tejgheaua ca să curețe paharele.

Suzanne merse spre ușă, o închise și întoarse cartonul pe care scria *Închis* spre exterior. Apoi, începu să stingă lumânările.

Lui Wisting îi stătea pe limbă să-i spună despre Cecilia Linde, dar nu știa de unde să înceapă, așa că n-a mai zis nimic.

5.

Pe când ieșea din parcare, ploaia începu să cadă șiroaie pe parbrizul și pe geamurile mașinii.

Pe primii kilometri parcurși pe autostradă se gândi doar la tatăl ei și la incertitudinea cu care se confrunta acesta. Se simțea neputincioasă, ca și cum l-ar fi dezamăgit.

Aruncă o privire spre notițele de pe scaunul pasagerului cu însemnările redactorului-șef, dar și alte gânduri începură să-i asalteze mintea. Nu putea împiedica publicarea articolului, dar avea șansa de a-l scoate de pe prima pagină. Însă totul depindea de rezultatele pe care putea să le obțină în privința sarcinii pe care o primise.

Într-un caz de omucidere, primele ore erau la fel de importante deopotrivă pentru jurnaliști și pentru polițiști. Apăsă mai tare pedala de accelerație, bâjbâi după telefon și tastă numărul fotografului care era deja la fața locului. Numele lui era Erik Fjeld. Un bărbat mic de statură, rotofei și roșcat, ce purta ochelari groși și cu care lucrase și la alte cazuri.

— Ce ai aflat? întrebă ea, trecând direct la subiect.

— Au izolat o zonă mare, îi explică el. Dar atunci când am venit eu, aproape că nu era nimeni aici.

— Știm cine este victima?

— Nu, și cred că nici poliția nu știe.

Line se uită la ceas. Termenul ei de predare era ora unu și un sfert. Asta însemna puțin peste trei ore. În alte ocazii reușise să producă material de prima pagină într-un timp și mai scurt, însă acest lucru depindea mai mult de natura cazului decât de ea. Rareori ajungeau pe prima pagină cazurile de omucidere. Își pierdeau din valoare pentru că ziarele online publicau articolele în paralel cu presa scrisă. Așa că știrea trebuia să aibă ceva cu adevărat deosebit și să fie abordată dintr-un unghi inedit.

— Dar este un bărbat? întrebă ea în timp ce privea dincolo de ștergătoare, spre asfaltul ud care strălucea în lumina farurilor.

— Da, victima are în jur de cincizeci de ani.

Line se strâmbă. Părea un caz din care cu greu putea scoate ceva. Fetele tinere asigurau titluri mai răsunătoare. Așa merg lucrurile. Iar șansele să fie vreo celebritate nu erau foarte mari. Acum îi veneau în minte doar două persoane faimoase din Fredrikstad. Roald Amundsen și regizorul Harald Zwart. Amundsen murise însă de aproape un secol, iar Zwart probabil nici nu mai locuia în Norvegia.

— Ai cumva o adresă sau un număr de telefon? continuă ea.

Erau informații care-i puteau ajuta să stabilească identitatea victimei.

— *Sorry*. În locul acela nu sunt nici mașini, nici case.

— Sunt mulți reporteri la fața locului? insistă ea.

— Doar cei de la presa locală, de la *Demokraten* și de la *Fredriksstad Blad,* precum și un fotograf care, de obicei, colaborează cu *Scanpix.*

— Ce ai fotografiat până acum?

— Am ajuns aici foarte repede, îi explică fotograful. Am reușit să mă apropii mult și am făcut o serie de fotografii foarte bune. Cadavrul a fost acoperit cu o pătură. Câinele său stătea lângă el, sprijinindu-și capul de el. Lumina este excelentă, cu beculețele albastre licărind. Pe fundal se văd polițiștii și panglicile de asigurare a perimetrului.

— Câine?

— Da, probabil că victima se plimba atunci când a fost atacată.

Line deveni mai optimistă la auzul acestei informații. Există mulți iubitori de câini.

— Ce fel de câine este?

— Unul dintre aceia lățoși, precum Labbetuss din emisiunea TV pentru copii, dacă-ți mai aduci aminte. Doar că nu-i așa de mare.

Line zâmbi. Și-l amintea pe Labbetuss.

— Păstrează pozele cu câinele până vin, spuse ea. Dar trimite-le pe celelalte. Pentru ediția online, au nevoie de altfel de fotografii.

— Cu siguranță vor dori fotografiile cu jăvruța, obiectă fotograful. Sunt chiar foarte bune.

— Nu le trimite acum, repetă Line.

Avea nevoie de ele pentru materialul lor. Dacă fotografiile cele mai bune apăreau pe internet, valoarea muncii ei s-ar fi diminuat.

Încheie convorbirea fără alte comentarii din partea fotografului. Apoi se uită în oglinda retrovizoare și-și privi ochii albaștri. După vizita la sala de sport, nu se machiase și nu-și aranjase părul. Părea că-n jurul ei totul se răsturnase cu fundul în sus în ultima oră. Nu-și făcuse alte planuri pentru seara aceea, doar să stea întinsă pe canapea și să se uite la un film bun. Acum, mergea pe E6 cu puțin peste limita legală de viteză, îndreptându-se spre Østfold.

După ce trecu de ieșirea spre Vinterbro, schimbă banda și luă biletul pe care era trecut numărul de telefon al persoanei care le dăduse pontul. Ar fi trebuit să stabilească o întâlnire pentru un interviu, dar acum nu era timp pentru asta. Era nevoită să-l chestioneze la telefon.

Sună îndelung până să răspundă. Bărbatul era vizibil marcat de ceea ce văzuse, iar vocea îi tremura.

Line se aplecă în față, așeză foaia pe centrul volanului, virând cu antebrațul în timp ce lua notițe. Povestea lui nu avea nimic în plus față de ceea ce ea știa deja. Martorul se îndrepta spre casă când descoperise cadavrul.

— Încă sângera, explică el. Dar n-am putut face nimic. Era complet desfigurat.

Line se îngrozi, însă imaginea sângelui curgând era ceva ce putea fi scris cu litere italice și astfel știrea putea ajunge pe prima pagină. Iar modul în care fusese ucis un om este întotdeauna interesant.

— A fost omorât în bătaie? întrebă ea, ca să fie sigură.

— Da, da.

— Știi cu ce a fost lovit?

— Nu.

— Nu era nimic pe jos? Un obiect contondent sau altceva?

— Nu… Aș fi observat dacă era o bâtă de baseball sau altceva acolo. Dar putea să fie o piatră sau ceva de genul ăsta.

— Este posibil să fi ajuns chiar după ce s-a întâmplat, spuse Line, gândindu-se la sângele proaspăt. Ai mai văzut pe cineva acolo?

Nu se auzea nimic, ca și cum bărbatul se gândea intens.

— Nu, eram doar eu, răspunse el. Eu și bărbatul mort. Și câinele lui.

Alte câteva întrebări nu-i oferiră nimic util. Line încheie convorbirea și se simți copleșită de sentimente conflictuale. Căuta detalii sângeroase și brutale în speranța c-or să înlocuiască știrea de pe prima pagină despre tatăl său. Ca să-și satisfacă propria dorință, aproape că și-ar fi dorit ca altă ființă umană să fi avut parte de o soartă cumplită. Parcă nu mai era ea însăși.

Un camion din fața ei împroșcă un val de apă de pe asfaltul acoperit de ploaie. Așteptă să-l depășească și sună la informații.

De obicei, atunci când era pe teren, cei ce rămâneau în redacție îi asigurau sprijinul. Era o echipă întreagă care o ținea în permanență la curent despre ce scriau alte publicații online, verifica informații din proprie inițiativă și cerceta diferite aspecte când le cerea ajutorul. Acum însă nu era interesată să vorbească cu nimeni din redacție.

O femeie cu voce somnoroasă o întrebă cu ce o poate ajuta. Line o rugă să-i găsească numărul unei benzinării aflate în Centrul Vechi din Fredrikstad. Într-un oraș mic, zvonurile au tendința să se propage cu repeziciune, iar ea știa din experiență

că locurile în care se discută cel mai mult sunt stațiile de benzină cu program de noapte.

I se făcu legătura cu stația Statoil Østsiden. Fata care-i răspunse la telefon părea tânără. Line se prezentă și ridică biletul cu cuvintele-cheie pe care i-l dăduse redactorul-șef.

— Lucrez pentru VG și vrem să publicăm un articol despre crima din strada Heibergs, explică ea și verifică denumirea străzii de pe bilețel. Ai auzit despre ea?

Line putea auzi cum, înainte să răspundă, fata molfăia o gumă de mestecat.

— Da, au fost mai multe persoane aici care au vorbit despre asta.

— S-a prezentat careva dintre ei?

— Nu.

— A fost un bărbat care-și plimba câinele.

— Sunt mulți care merg pe acolo, de-a lungul șanțurilor de scurgere.

— Are un câine lățos, îi sugeră Line. În genul lui Labbetuss. Poate a fost pe la benzinărie?

— Labbetuss?

Evident, fata de la celălalt capăt al firului era prea tânără, așa că Line renunță la explicații.

— Victima are 45-50 de ani, continuă ea.

— Nu cred că l-am văzut, răspunse fata, după o oarecare ezitare. Cel puțin nu azi, dar pot să-i întreb pe ceilalți.

— Perfect. Poți nota numărul meu de telefon, să mă suni dacă afli ceva? Plătim pentru informațiile utile.

De obicei, nu pomenea nimic despre recompensele pentru ponturi atunci când vorbea cu cineva, dar putea fi un factor decisiv care să-i determine pe oameni să sune.

— Bine, atunci, răspunse fata. Este numărul de pe ecran?

Line îi dictă numărul ca să fie sigură și o rugă din nou s-o sune.

— Apropo, ciudată vreme pentru o plimbare, comentă fata. Cu ploaia asta. A turnat toată seara.

Line îi dădu dreptate fetei, însă nu se mai gândi la asta.

Următorul apel fu la dispeceratul de taxiuri. Dispecerul vorbi clar, cu un accent fermecător, ușor nazal și plin de „l”-uri accentuate. N-o putea ajuta, dar îi făcu legătura cu o mașină care se afla în Torsnesveien, în apropierea locului crimei.

— Știți cumva despre cine ar putea fi? întrebă ea după ce se prezentă.

Șoferul părea îndatoritor, însă nu o putea ajuta.

— Însă noaptea sunt mulți străini în acea zonă, explică el. Astă-vară, pe Gudeberg, unul dintre șoferii noștri a fost jefuit și amenințat cu un cuțit.

— Cred că am citit despre asta, comentă Line, deși nu-și amintea de caz.

Șoferul promise să-i întrebe pe colegii săi și pe alte cunoștințe, înainte ca Line să-i dea numărul ei de telefon și să-i promită bani pentru orice fel de indiciu.

Ceasul de pe bordul mașinii arăta ora 22:19. Deocamdată nu avea niciun fir pe care să-l urmărească și rămăseseră mai puțin de trei ore până la termenul de predare.

6.

Când traversă podul în formă de arc ce separă centrul din Fredrikstad de Orașul Vechi, din termen se mai scursese o jumătate de oră. Nu cunoștea orașul și se ghida după GPS-ul fixat pe parbriz.

Strada Heibergs se afla într-o zonă rezidențială. De-o parte și de alta erau vile impresionante, grădini îngrijite și garduri din lemn vopsite în alb.

La intrarea într-un complex sportiv, strada era închisă. O mașină de poliție era așezată de-a latul și o panglică pentru delimitarea perimetrului împrejmuia o zonă considerabilă. Vântul făcea ca panglica alb-roșie din plastic să fluture și să se răsucească în toate direcțiile. În afara cordonului se aflau câteva mașini și câțiva oameni adăpostiți sub o umbrelă.

Line merse până în parcarea din fața sălii de sport, opri mașina și privi prin perdeaua de ploaie rece. Absorbi primele impresii. Două reflectoare amplasate strategic răzbeau prin beznă și ploaie cu razele lor puternice. Peste locul crimei era amplasat un cort mare. Era ridicat peste trotuar și pista de biciclete ce mergea paralel cu porțiunea demarcată de drum. În lumina artificială îi vedea pe criminaliști îmbrăcați obligatoriu în combinezoane albe și sterile. Se învârteau de colo-colo pe propriile urme și așezau toate potențialele probe în pungi de plastic etichetate.

Doi bărbați în pardesiu, având pe spate logoul radioteleviziunii NRK, erau pe punctul de a încărca echipamentele într-o dubiță albă aparținând redacției locale.

Line se răsuci spre bancheta din spate, căutând prin geantă, și scoase o haină de ploaie. Înainte să iasă din mașină, o luă pe ea, cu oarecare efort. Vântul și ploaia o loveau din toate părțile.

Unul dintre ceilalți șoferi îi făcu semn cu farurile. Line se îndreptă cu pași rapizi spre mașina respectivă. Îl recunoscu pe Erik Fjeld în spatele volanului și se așeză lângă el, pe scaunul din dreapta. Covorașul era plin de sticle goale, ambalaje de hotdog și alte gunoaie care zornăiră când călcă pe ele.

— Ceva nou? se interesă ea.

— Și mie îmi pare bine să te văd, îi zâmbi el.

Ea îi răspunse cu un surâs și-și dădu seama că fotografului i se lungiseră urechile de așteptare.

— Pot să văd pozele? întrebă ea.

Erik Fjeld setă camera în modul de previzualizare și-i arătă ecranul.

Fotografiile erau mai bune decât își imaginase. Bărbatul decedat era acoperit cu o pătură albastră, subțire și i se vedeau doar cizmele de cauciuc din picioare. Câinele îl veghea așezat lângă cap. Blana udă îi strălucea. Ținea capul aplecat puțin într-o parte, având o privire abătută și derutată. În același timp, ținea botul ridicat și gura deschisă. Aproape că-l auzea urlând.

Line aprobă cu satisfacție dând din cap. Era o fotografie emoționantă. Asfaltul negru de pe fundal asigura o bună suprafață pe care editorii din redacție să așeze titlul și textul.

— Unde este câinele acum? întrebă ea, ridicându-și privirea.

Pe parbriz se formase condens și picături de apă. Ea se aplecă în față și șterse o porțiune cu mâna.

— A venit o mașină de la Falck și l-a luat.

— De la Falck?

— Sunt cei care au grijă de câinii fără stăpân din oraș. Cred că s-a bucurat toată lumea când l-au luat cu ei. Era dureros să-l auzi urlând.

Îi veni o idee și deschise portiera mașinii, ca să aprindă becul din plafonieră.

— Unde l-au dus?

— Pe câine?

— Da. Unde este acum?

— La sediul lor, cred. Pe Tomteveien, în apropiere de zona Lisleby din Fredrikstad.

Line coborâse din mașină înainte ca el să-și fi terminat propoziția.

— Ce vrei să faci?

— Să văd câinele.

— Vrei să vin cu tine?

Ea negă printr-o mișcare a capului.

— Așteaptă aici. Cu siguranță vor lua cadavrul de aici în curând. Ar fi bine să avem fotografii. Te voi suna dacă am nevoie de tine.

Ea trânti portiera, se grăbi să ajungă la mașina ei și introduse în GPS numele străzii. Adresa era în cealaltă parte a râului Glomma, chiar lângă centru. La distanță de unsprezece minute, o informă aparatul. Ajunse acolo după ora nouă și jumătate. Un camion făcuse pană lângă clădirea impozantă, cu fațadă gri din oțel și aluminiu. Șoferul strângea o chingă pe care o așeză într-o cutie de sub platformă. Când Line trase mașina lângă el, acesta își ridică privirea.

Ea coborî din mașină și îi zâmbi.

— Tu te îngrijești de câinii fără stăpân? îl întrebă ea, trecându-și mâna prin bretonul deja ciufulit.

— Ați pierdut vreunul? o întrebă bărbatul și își scoase mănușile.

— Nu chiar, îi răspunse Line. Mă întrebam dacă aș putea să mă uit la câinele pe care l-ați adus din oraș, de pe Heibergs Gate.

Ea rămase în lumina portocalie a reflectoarelor orbitoare de pe zidul clădirii. Bărbatul o măsură din priviri, de la șuvițele blonde până jos, în vârful pantofilor. Ochii îi zăboviră la nivelul pieptului înainte să dea din cap.

— Câinele celui care a fost ucis?

Line confirmă dând din cap, se prezentă și-i explică pentru cine lucra. Din experiență știa că se puteau întâmpla două lucruri. Fie oamenii deveneau reticenți când aflau că era ziaristă, fie făceau parte din cititorii fideli ai ziarului la care lucra, aceia care-l citeau zilnic la o cafea și care de-abia așteptau ocazia de a contribui la scrierea următoarei ediții.

Bărbatul din fața ei își trecu mâna prin părul îmbibat de ploaie.

— Vrei să intri cu mine să-l saluți? o întrebă el, făcând semn cu capul spre garajul din spatele lui.

Line zâmbi și-l urmă într-un hol de al cărui tavan atârnau biciclete, înșirate una lângă alta.

— Bunuri pierdute, explică bărbatul și îi făcu semn cu mâna. Drillo este aici, indică el spre o ușă din capătul încăperii.

— Drillo? repetă Line.

— Da, așa l-am botezat, zâmbi bărbatul. Arată precum câinele vestitului antrenor Drillo.

I se potrivea, se gândi Line. Antrenorul echipei de fotbal[11] avea un câine lățos, la fel ca acela pe care-l văzuse în fotografie. Și el tot din Fredrikstad era, dacă-și amintea bine. Orașul își putea aroga încă o celebritate.

Bărbatul din fața ei împinse ușa ce dădea în camera următoare. Încăperea era slab luminată și înăuntru erau patru separeuri, făcute din bare de fier și uși cu plasă de sârmă.

Câinele din prima cușcă era un ciobănesc german masiv, cu botul gri și privirea rătăcită. Clipi plictisit, după care-și așeză din nou capul pe labe.

În ultima cușcă era câinele pe care personalul îl botezase Drillo. Avea ochii negri ca de sticlă și le urmărea fiecare mișcare.

Line se apropie de cușcă. Câinele se ridică și veni spre ea, relaxat și calm. Ea își așeză palma pe plasa de sârmă. Câinele își ridică privirea spre ea și o adulmecă, însă nu dădu din coadă.

Bărbatul veni lângă ea.

— Vreți să intrați la el?

Nu aşteptă un răspuns şi scoase cuiul ce împiedica uşa să se deschidă. Line intră. Câinele se aşeză şi o privi liniştit.

— Bună, cățelule! îl salută Line, scărpinându-l pe gât.

Apoi îi ridică urechile şi i le verifică.

— Ştiţi cumva dacă are cip? întrebă ea şi se întoarse spre bărbatul în salopetă.

— Nu cred c-a avut cineva timp să verifice, răspunse el şi se îndreptă înspre o debara. Însă avem echipamentul necesar pe aici, pe undeva.

Mai demult, înainte ca Line să devină reporter de investigaţii, scrisese un articol despre cum sunt marcaţi câinii. Erau două modalităţi. Fie cu un tatuaj făcut în interiorul urechii, fie cu un microcip pe care veterinarii îl injectau, folosind o seringă, în partea stângă a gâtului sau deasupra umărului stâng. Era un cip electronic care conţinea un număr de înregistrare care putea fi căutat pe internet, permiţând astfel să-i dai de urmă proprietarului.

— Iată-l, spuse bărbatul şi scoase un dispozitiv ce arăta precum cel utilizat de lucrătorii din magazine pentru a scana produsele.

Line încercă să găsească microcipul care trebuia să fie chiar sub piele, dar nu-l găsi.

Bărbatul se apropie de ea şi mişcă aparatul pe toată lungimea gâtului câinelui. Aparatul scoase un sunet scurt şi pe ecran apăru un număr format din cincisprezece cifre: *578097016663510.*

7.

— Las-o baltă, o rugă Wisting.

Suzanne se înclinase deasupra mesei din mijlocul restaurantului și era gata să stingă ultima lumânare, când se pomeni oprită de Wisting. Îl privi întrebătoare.

— Așază-te o clipă, o rugă el și se îndreptă spre masă.

Suzanne îi aruncă o privire nedumerită, însă se așeză.

Flacăra lumânării îi învăpăia chipul. Ochii săi căprui se ascundeau în spatele ochelarilor rotunzi, cu rame gri, ce captau lumina asemenea unor cristale de cuarț.

Wisting închise ochii și încercă să se adune înainte de a se așeza pe scaunul din fața ei. După ce Suzanne își deschisese cafeneaua la care visase îndelung, parcă nu mai era aceeași femeie. Rareori mai erau împreună. Cafeneaua fusese cel mai important lucru din viața ei și acum își cerea drepturile. Era deschisă șase zile pe săptămână, câte douăsprezece sau paisprezece ore în fiecare zi. Investise mare parte din suma obținută din vânzarea casei și se mutase cu Wisting, însă cea mai importantă investiție fusese timpul. Avea câteva ajutoare, însă se descurca singură cu majoritatea activităților, inclusiv curățenia și contabilitatea. Atunci când s-au mutat împreună, ea umpluse golul și lipsurile care se iviseră după trecerea în neființă a lui Ingrid. Acum, singurătatea se reinstaurase și rareori aveau timp să-și vorbească. De obicei, profitau de momente scurte ca acum, după ora de închidere.

El își întinse mâinile peste fața de masă și-și împreună degetele cu ale ei, neștiind de unde să înceapă. Cazul Ceciliei încă îi provoca insomnii, dar rareori vorbea despre el.

— Acum șaptesprezece ani a dispărut o fată pe nume Cecilia Linde, începu Wisting.

— Îmi amintesc cazul, îl întrerupse Suzanne, privind la spațiile pustii ale cafenelei, nerăbdătoare. Tocmai mă mutasem aici. Era fiica lui Johannes Linde.

Wisting dădu din cap. Johannes Linde era un investitor imobiliar prolific și un om de afaceri ce devenise celebru după ce-și crease propria marcă de îmbrăcăminte, la jumătatea anilor ’80. Unul din doi tineri purta în acea vreme un pulover larg, de la firma *Canes.* Fiica lui fusese model pentru multe dintre reclame.

— Aveau o casă la țară, în Rugland, continuă Wisting. Mergeau acolo în fiecare vară. Johannes, soția și copii, Cecilia și Casper. Cecilia avea 20 de ani în acea vară. În după-amiaza zilei de sâmbătă, 15 iulie, a dispărut pur și simplu.

Lumina din fața lor pâlpâia. Ceara se prelingea în fir subțire de-a lungul lumânării și forma o pată ce se întărea rapid pe fața de masă. Ea aștepta să audă continuarea.

— Fata plecase la scurt timp după ora două ca să facă jogging, povesti Wisting. Chiar înainte de ora șapte, tatăl ei a declarat-o dispărută.

O pală de vânt făcu casa să vuiască. Ploaia lovea cu putere în ferestre.

— În acea vară a fost foarte cald, își aminti Wisting într-o doară. Cecilia Linde alerga aproape în fiecare zi. Parcurgea trasee lungi, însă nu erau fixe. Acolo există o rețea de poteci și drumuri neasfaltate pe care-i plăcea să le exploreze și lipsea preț câteva ore de fiecare dată. Asta a îngreunat mult cercetările. Familia ei a presupus că și-a rupt piciorul sau a căzut și s-a rănit, iar asta se întâmpla într-o vreme când nu existau telefoane mobile. Au căutat-o de-a lungul drumurilor din apropiere, dar, pentru că nu au găsit-o, au alertat poliția. Eu am fost primul din departamentul de investigații care s-a întâlnit cu membrii familiei și era datoria mea s-o găsesc.

Își închise ochii pentru o clipă. Trecuseră șaptesprezece ani de când lucrase îndeaproape cu Frank Robekk. Era mai tânăr cu un an decât Wisting și terminase Academia de Poliție după el. Colaborau bine de obicei, dar în cazul Ceciliei ceva s-a întâmplat. Robekk s-a retras și a preferat să se ocupe de altceva. Nici Wisting și nici alții nu l-au condamnat. Știau ce povară purta și mai știau că dispariția Ceciliei avea rezonanțe în plan personal.

— Am căutat îndelung de cu seară și pe parcursul întregii nopți, continuă Wisting, lăsând deoparte gândurile la Frank Robekk. Au venit tot mai mulți oameni. Dresori cu câini de patrulare, Apărarea Civilă, Crucea Roșie, grupuri de cercetași, vecinii din casele de vacanță și alți voluntari. Când s-a luminat de ziuă, a fost trimis și un elicopter. Uneori fata își termina alergarea cu o baie în mare, așa că zona căutărilor a fost extinsă și înspre țărm.

— Ați găsit-o după două săptămâni, își aminti Suzanne.

— Douăsprezece zile, confirmă Wisting dând din cap. Fusese abandonată pe marginea drumului de lângă pădurea Askeskogen, însă ne dăduserăm de mult seama că fusese victima unui act criminal.

— Cum așa?

Wisting își retrase mâinile din cele ale Suzannei.

— Intrase în pământ, spuse el. Nimeni nu dispare așa, pur și simplu.

Își drese vocea, încercând parcă să înlăture un obstacol ce stătea în calea amintirilor privind vechea investigație.

— Au văzut-o mai mulți martori, continuă el. Pe măsură ce se răspândea vestea, apăreau noi martori. Vilegiaturiști, cabanieri, copii și fermieri. Mai întâi, a alergat înspre vest, spre plaja Nalumstranda. A urmat malul mării spre est, și în sus spre ferma Gumserød. Urmele se opreau acolo.

Wisting vizualiză cu ochii minții harta de pe peretele biroului său, plină de puncte roșii ce marcau fiecare martor care o văzuse. Puteau trage o linie între toate punctele selectate, ca într-o carte de copii, pentru a-i însemna traseul fatidic.

— Marți dimineața, la trei zile de la dispariția Ceciliei, m-am întâlnit la secția de poliție cu Karsten Brekke. Citise despre cazul Ceciliei în ziare, ca toată lumea. Când au scris pe prima pagină despre dispariția ei, s-au folosit fotografiile pentru reclama la puloverele *Canes.*

— El o văzuse? îl întrebă Suzanne.

— Nu, dar el îl văzuse pe cel pe care-l suspectam că a comis crima, răspunse Wisting. Mergea cu tractorul pe autostrada spre Stavern. La intersecția drumului ce duce la ferma Gumserød cu Helgeroaveien, a văzut un Opel Rekord cu pete de rugină. Portbagajul era deschis, iar un bărbat se plimba în sus și-n jos pe drumul pietruit.

Wisting încă își amintea descrierea pe care o făcuse bărbatul. Din tractor, Karsten Brekke avusese destul timp să-l observe pe individul acela ciudat. Tricou alb și jeanși. Avea părul negru și des pe laterale. Fața îi era lată, cu bărbia ascuțită. Ochii apropiați și riduri pe frunte, ca și când era îngrijorat de ceva. Indiciile stăteau în două detalii simple. Era lovit la nas, iar în gură îi atârna un muc de țigară.

A trimis criminaliștii la ieșirea dinspre ferma Gumserød. Se așteptau să găsească ceva folositor și au cercetat intersecția de-a fir a păr. Printre lucrurile pe care le puseseră în pungile cu probe erau și trei mucuri de țigară.

— A fost găsit și altceva, interveni Suzanne.

Era clar că-și amintea din ce în ce mai multe despre caz.

— Un casetofon sau așa ceva.

— Walkmanul ei, confirmă Wisting, dând din cap și se gândi cât de mult se schimbaseră lucrurile în anii scurși de atunci.

Acum, muzica era descărcată wireless pe telefoanele mobile, care sunt, de fapt, niște calculatoare avansate. Pe atunci, oamenii erau dependenți de casetofoane.

— L-am găsit chiar în după-amiaza aceleiași zile, continuă Wisting. Întotdeauna asculta muzică în timp ce alerga. Se scrisese asta și în ziare. Două fetițe l-au observat în șanțul de pe lângă autostrada 302, chiar la intrarea în Fritzøehus.

— Asta este chiar în cealaltă parte a orașului.

— Nu chiar în cealaltă parte a orașului, dar nu este nici într-un loc la care te-ai fi gândit, având în vedere zona în care alerga ea și zona unde se afla Fumătorul.

— Fumătorul? se miră Suzanne.

— Așa l-au botezat ziarele atunci când au aflat descrierea sa. La fel îi spuneam și noi.

Wisting mângâie masa încetișor.

— În fine, n-are importanță. Nu era niciun dubiu că era walkmanul Ceciliei.

Înghiți în sec. Detaliile vechiului caz deveneau din ce în ce mai clare, pe măsură ce povestea. Casetă galbenă AGFA, care se putea înregistra, cu o durată de 90 de minute.

— Își scrisese inițialele pe el, reluă el. CL, și denumirea emisiunii pe care o înregistrase de la radio. *Poprush.*

Wisting înghiți iar în sec și observă că Suzanne se foia pe scaun. Ea își amintea cazul și intuia ce urma el să-i spună. Titlurile din ziare nu mai conteneau cu subiectul.

— Criminaliștii tot nu prea aveau cu ce să lucreze, continuă el. Au cercetat walkmanul pentru amprente, însă nu au găsit decât urmele unei singure persoane.

— Pe ale Ceciliei.

Wisting confirmă cu o mișcare a capului și suspină.

— Walkmanul a rămas în biroul meu timp de trei zile înainte să-mi treacă prin minte să ascult caseta.

8.

Într-unul dintre birourile stației din Falck erau adunate patru persoane. Salopetele murdare ale bărbaților din jurul ei emanau un miros de ulei și metal. Toți erau la fel de nerăbdători să afle cine era proprietarul câinelui.

Cel mai tânăr dintre bărbații care lucrau acolo știa cum să se logheze pe website-ul unde angajații puteau să caute în baza de date animalele domestice cu cipuri de identificare. Tastatura din fața lui era plină de pete maronii de la mâinile murdare ale colegilor săi și-i luă mult timp să se conecteze la baza de date.

Line se uită la ceas. Era ora 23:27. Își dădu o oră pentru a strânge informațiile înainte să comunice la redacție ceea ce descoperise. Apoi mai avea o jumătate de oră să scrie articolul.

— Gata, spuse tânărul după ce reuși. Aveți numărul? Tastând cu un singur deget, introduse secvența de numere pe care Line i-o dictă cu voce tare. Apoi, apăsă pe tasta „Enter” și într-o clipă rezultatul căutării apăru pe ecran.

Jonas Ravneberg
Strada W. Blakstads 78
1630 Gamle Fredrikstad

Line scosese deja carnețelul și notă în grabă. Apoi verifică din nou ora. Îi luase 27 de minute să obțină identitatea celui care, cel mai probabil, fusese ucis. Numele însă nu-i spunea nimic.

— Știți cine este? întrebă ea.

Bărbații din jurul ei clătinară din cap în semn că nu. Speranța ei de a înlocui titlul de pe prima pagină i se nărui.

— OK, spuse ea, și puse carnețelul în poșetă. Mulțumesc pentru ajutor.

Ploaia se întețise și, deși își ținu haina peste cap alergând spre mașină, curând se udă leoarcă.

Se aruncă în spatele volanului, porni mașina și introduse pe GPS adresa *W. Blakstads 78*. Apoi căută pe internet numele bărbatului care locuia acolo. Nu găsi altceva în afara listelor privind taxele. Fără proprietăți. Venituri modeste.

Strada W. Blakstads era la o distanță de treisprezece minute. Se aplecă spre harta de pe micul ecran și observă că adresa era la câțiva pași de locul în care fusese găsit bărbatul mort.

În timp ce conducea sună la informații. Trebuia să afle pe numele cui era înregistrat postul telefonic de la adresă. În plus, voia să afle dacă persoana respectivă are soție și copii.

— Nu este nimeni înregistrat la adresa Strada W. Blakstads numărul 78, spuse femeia de la celălalt capăt al firului.

— Dar Jonas Ravneberg?

Răspunsul sosi aproape la fel de prompt.

— Nici Jonas Ravneberg.

Line închise fără să-i mulțumească pentru ajutor și căută, printre ultimele apeluri, numărul de telefon al fotografului.

— Erik.

— Ai auzit de un anume Jonas Ravneberg?

Fotograful repetă numele și făcu o pauză înainte de a răspunde, ca și când ar fi dorit să fie de ajutor.

— Nu… Total necunoscut. Cine este?

— Proprietarul câinelui.

— Victima?

— Încă nu știm, dar șansele sunt mari. Locuiește pe strada W. Blakstads.

— Este chiar aici. Mergi într-acolo?

— Sunt pe drum.

Ștergătoarele se căzneau să înlăture apa de pe parbriz. Line se aplecă înainte, privind cu atenție la drumul cețos din fața ei. Era curioasă să afle dacă poliția aflase numele și adresa.

— Ce se mai întâmplă la tine? întrebă ea.

— Nimic. Încă vrei să aștept mașina mortuară?

— Da. Te voi suna dacă o să am nevoie de fotografii.

Pe când termina conversația, primi un mesaj. Era de la redactorul-șef. *Când predai articolul?* dorea el să știe, urmat de *Ți-am rezervat o cameră la Quality Hotel pe Nygata.* Nu apucă să răspundă, că primi încă un mesaj: *Ești în regulă?*

O oră. Aproximativ, răspunse ea. Și mai trimise un mesaj: *Îl poți verifica pe un anume Jonas Ravneberg? Familie, loc de muncă…*

Ruta recomandată de GPS era încă blocată de criminaliști. Fu nevoită să iasă din nou pe drumul principal, ca să intre în zona rezidențială din direcția opusă. Pe o parte a străzii W. Blakstads era un șir de case retrase cu etaj și cu tencuială albă. Pe partea opusă era un teren viran, mărginit de un șanț paralel cu drumul. În spatele șanțului putea întrezări, printre copacii golași, luminile de la locul crimei.

Fiecare dintre micile proprietăți era împrejmuită cu garduri din scânduri albe. Numărul 78 era ultima casă din șir. Se miră când constată că aici nu era niciun polițist. Nu puteau fi decât două posibilități. Fie se afla pe o pistă falsă, fie era cu un pas înaintea poliției.

Încetini și se uită la casă din mers, fără să observe ceva deosebit. Apoi, trase mașina pe o porțiune cu pietriș de la capătul străzii. Deasupra ei, pe culmea unei coaste, se înălța o veche fortăreață pe fundalul cerului nopții.

Casa avea două etaje. Erau lumini aprinse la toate ferestrele, chiar și la cele mici de la subsol. Line aștepta să vadă dacă este

cineva înăuntru. Proprietatea părea bine întreținută și aranjată, cu un spațiu amenajat separat pentru tomberoane. Peste drum era parcată o Mazda roșie. Line porni motorul, trecu prin dreptul mașinii și memoră numărul de înmatriculare înainte de a-l scrie într-un mesaj adresat Administrației de Stat a Drumurilor Publice. Răspunsul îl primi chiar înainte să parcheze din nou: *Jonas Ravneberg.* Așteptă alte câteva minute. Putea vedea pe zidul unei camere partea superioară a unui tablou reprezentând un peisaj și, prin fereastra alăturată, puțin din bucătărie. Poarta simplă, din fier forjat, care făcea parte din gardul din fața casei, se balansa înainte și înapoi, în bătaia vântului. Casa părea complet abandonată.

Când deschise portiera, primi răspuns din partea redactorului-șef. *Necăsătorit. Fără copii. Părinții decedați. Nimic în arhivele text sau foto. Victima?*

Neconfirmată, răspunse ea și ieși din mașină cu spatele încovoiat. Ploaia își încetinise ritmul și se transformase în burniță. Aerul devenise mai rece. O pală de vânt suflă printre copacii negri și desfrunziți.

Line tremură și se apropie de șirul de case. Faptul că bărbatul nu avea rude simplifica din mai multe puncte de vedere cazul, însă, în același timp, o făcea tot mai curioasă să afle cine era acest Jonas Ravneberg. Din puținele verificări pe care le făcuse, părea o persoană neînsemnată. Cu toate acestea, cineva îl omorâse. La cum stăteau lucrurile acum, părea o crimă la întâmplare, un atac neprovocat. Putea da articolului o perspectivă interesantă. Se gândi că mai trebuia să facă trei lucruri înainte să se apuce de scris. Să arunce o scurtă privire casei, să obțină confirmarea de la poliție cu privire la identitatea victimei și să discute cu vecinii.

Împinse ușa. Pe stâlpul de lângă ea era un afiș, cu mesajul *Eu stau de pază aici* și cu imaginea unui câine. Era dificil de mers pe lespezile rugoase de piatră care duceau la scară.

Se opri pe treapta de jos a scării. Lumina lămpii exterioare arunca doar un licăr asupra ușii principale. Cu toate acestea, se puteau distinge urmele intrării prin efracție. Așchii de lemn erau împrăștiate în toate direcțiile.

Stând pe prima treaptă a scării, își scoase telefonul mobil și sună la poliție. Îi luă ceva timp până să primească legătura cu centrul de operațiuni. Când i se răspunse, se prezentă, însă ezită înainte să continue.

— Ați reușit să-l identificați pe bărbatul ucis? întrebă ea.

— Nu pot să vă răspund.

Line privi în jur și urcă scările până în dreptul ușii.

— Nu avea un portofel sau altceva ca să-l puteți identifica?

— Nu ați auzit? întrebă vocea de la celălalt capăt al firului. Nu putem oferi informații despre acest caz.

Line auzise.

— Cred că știu cine este.

Nu primi niciun răspuns.

— Jonas Ravneberg, 48 de ani. Locuiește pe strada W. Blakstads numărul 78.

— Asta înseamnă că acum sunteți acolo?

— Da, dar a mai fost cineva aici înaintea mea…

Se opri în mijlocul propoziției. O umbră se mișcă în spatele geamului mic și șubred al ușii de la intrare.

9.

Suzanne se ridică de la masă, traversă pe întuneric cafeneaua și ajunse în spatele tejghelei. Luă o sticlă de vin pe jumătate plină, un pahar și se uită întrebător la Wisting.

El dădu din cap și ea mai luă un pahar. El aprecia micile atenții, felul ei prin care-i demonstra că-i pasă de el. Așa era ea când o cunoscuse.

Vinul roșu-închis strălucea în lumina lumânării. Wisting cuprinse paharul cu palmele și se uită fix în el. Amintirile îi erau vii. Își reaminti momentul în care a apăsat pe butonul *play* de la walkmanul Ceciliei și în care a auzit cum foșnește banda, la pornirea casetofonului.

— Banda începea la mijlocul unei melodii, explică Wisting și roti paharul. Era una dintre cele aflate pe lista hiturilor acelei veri. Era a unui cântăreț de culoare, numit Seal. *Kiss from a Rose.*

Încă-l mai difuzau la radio câteodată. Acea voce aspră și, în același timp, blândă, întotdeauna îl indispunea.

— Apoi, muzica s-a întrerupt și a intrat vocea Ceciliei, continuă Wisting.

Închise ochii, amintindu-și pura disperare din vocea ei, aproape fără vlagă. Mirându-se, totodată, cât de ingenioasă și lucidă era. El și Frank Robekk au ascultat caseta împreună. După aceea, Frank s-a retras tot mai mult din caz. Fusese prea mult pentru el.

— Și-a spus numele, unde locuiește, cine îi erau părinții și ce zi era, continuă Wisting. Luni, 17 iulie.

— Luni? întrebă Suzanne. N-a dispărut într-o sâmbătă?

— Atunci când a fost găsită, după douăsprezece zile, era moartă doar de câteva ore.

Suzanne dădu din cap.

— A sechestrat-o.

— N-am găsit nicicând locul în care a ascuns-o, dar cred că a folosit mai multe și a tot mutat-o dintr-un loc în altul, iar Cecilia a reușit cumva să transmită un mesaj lumii de afară.

— Și ce spunea ea pe înregistrare?

Wisting își amintea aproape cuvânt cu cuvânt. Metodic și clar, ea explicase ce se întâmplase.

Sâmbătă, 15 iulie, am fost răpită de un bărbat în timp ce făceam jogging. S-a întâmplat la intersecția cu ferma Gumserød. Avea o mașină veche, albă. Acum sunt în portbagaj. S-a întâmplat foarte repede. Nu am reușit să-l văd bine, dar mirosea urât, a fum și încă ceva. L-am mai văzut

înainte. Purta un tricou alb şi jeans. Păr negru. Ochi mici, negri şi sprâncene stufoase, negre. Nas strâmb.

Wisting împinse paharul de vin înainte şi înapoi între palme, fără să bea din el. Luciditatea vocii şoptite făcea ca înregistrarea să pară organizată, aproape ca şi cum citea cu voce tare ceea ce spunea. Doar la final vocea i s-a frânt şi a izbucnit în plâns. Apoi, înregistrarea se oprea, la fel de brusc pe care începuse. Un crainic entuziast a strigat *Hey, hey, hey!* şi *Balalaika!* înainte să pună melodia următoare.

— Asta a fost tot?

Wisting clătină din cap.

— Înregistrarea a durat un minut şi 43 de secunde, explică el. Poţi spune destul de multe lucruri în acest răstimp. A spus că maşina a mers cam o oră înainte să se oprească, dar ea fusese în portbagaj preţ de câteva ore. Când bărbatul a deschis, în sfârşit portbagajul, s-a trezit într-un garaj mare şi întunecat. I-a vârât o lanternă în ochi şi i-a spus să-şi pună o glugă pe cap. După aceea i-a poruncit să iasă din garaj, într-o curte, şi să coboare într-un beci. Până să fie dusă din nou la maşină, a stat acolo două zile. Pe sub glugă i-a întrezărit picioarele când era împinsă încoace şi-ncolo şi a crezut că se află la o fermă.

— Cum a înregistrat toate astea?

— Walkmanul ei rămăsese în portbagaj şi a înregistrat mesajul. Unde a dus-o sau cum a fost aruncat walkmanul, nu ştim.

Suzanne ezită.

— I-a făcut ceva, acolo jos în pivniţă?

— A privit-o doar.

— A privit-o?

— Pivniţa în care a stat avea pereţi albi şi un bec puternic în tavan. În perete era făcută o găurică. El stătea acolo şi se uita la ea.

Flacăra din faţa lor pâlpâi şi fitilul se înecă în ceara topită. Fumul albastru pluti învolburat spre tavan.

Ceea ce-l ţinea noaptea treaz pe Wisting nu era doar gândul la ce pătimise Cecilia Linde în cele douăsprezece zile, ci şi gândul la cealaltă fată. Ellen. Ea dispăruse cu un an înainte.

10.

Umbra din spatele geamului neclar avea forma unei persoane. Dispăru din nou, iar Line reuși să facă un pas înapoi, înainte ca ușa de la intrarea casei de pe strada W. Blakstads numărul 78 să se deschidă brusc. Clanța o lovi în față. Se rostogoli pe spate pe scări și simți cum îi dă sângele pe nas. Telefonul mobil îi scăpă pe dalele de piatră. Individul de după ușă se năpusti afară. Line reuși să-l observe puțin înainte ca el să se împiedice de picioarele ei și să cadă peste ea. Era îmbrăcat în negru și pe cap purta o cagulă. Aproape instinctiv, Line îl prinse de un picior și-l strânse cu putere. Se rostogoliră amândoi. Bărbatul încercă să scape din prinsoare și o lovi cu pumnii. Line se feri și se întoarse ca să primească loviturile în spate. Îi provocau dureri atroce în partea de jos a abdomenului, însă nu îi dădu drumul.

Apoi loviturile încetară. Bărbatul se ridică și o trase pe Line după el. Ea privi în sus și văzu că individul ia o greblă de fier sprijinită de zidul casei. O ridică deasupra capului și o lovi. Obiectul contondent îi nimeri pulpele și fundul. Țipă de durere și-i dădu drumul.

Bărbatul aruncă grebla spre Line, sări peste ea și ieși pe poartă. Line se ridică și-l văzu alergând spre vechea fortificație. Apoi dispăru în beznă.

Se încovoie, sprijinindu-se cu mâinile pe genunchi. Inima îi bătea cu putere și simți gustul de sânge din gură. În fața ei, pe pietriș, se afla ceva ce sclipea în lumina difuză a lămpii stradale. Se aplecă și ridică obiectul cu pricina.

Era o mașinuță albastră de jucărie, cu plafon negru, de mărimea unei cutii de chibrituri. O mașină în miniatură cu elemente mobile. Portbagajul era deschis. Îl închise cu degetul arătător și o băgă în buzunar. Cu podul palmei, își șterse sângele, de-acum uscat, de pe buze. O idee fixă, dar logică, începu să prindă contur.

Jurnalist VG atacat de presupusul criminal.

Asta da știre! Una importantă. Chiar dacă nu era de prima pagină, măcar nu puteau să publice știrea despre tatăl ei în aceeași ediție în care prezentau ce i se-ntâmplase ei. Ar fi fost o dublă expunere ciudată. Frost ar fi obligat să renunțe la publicarea acuzațiilor aduse tatălui ei, până ca acestea să poată fi dezmințite, și astfel, să nu stârnească vâlvă.

Își căută telefonul mobil. Ecranul era pornit și observă că apelul făcut la poliție nu se întrerupsese.

— Alo? spuse ea.

Din depărtare se auzeau sirenele mașinilor de poliție.

— Mai sunteți acolo? întrebă bărbatul de la celălalt capăt al firului.

Tonul vocii sale nu mai era la fel de clar că în urmă cu două minute când se prezentase.

— Ce s-a întâmplat?

— A fost aici, explică Line și observă că începuse să tremure.

— Cine?

— Criminalul.

Nu putea fi altcineva, se gândi ea. În același timp, realiză în ce pericol se aflase. Bărbatul care a atacat-o omorâse un alt om cu doar o oră în urmă. Privi la ceas. 23:55. Optzeci de minute până la termenul de predare.

11.

Wisting se uită la ceasul de deasupra barului. Era 23:55. Nu știa ce-i rezervă ziua de mâine, nu trebuia decât să se odihnească mai mult. Totuși, să meargă la culcare nu era o idee prea bună. Oricum gândurile nu-i dădeau pace și-l țineau treaz ore întregi.

Suzanne părea obosită și preocupată, dar nu dezinteresată, așa cum era câteodată când el povestea lucruri de la muncă. Avea un licăr special în priviri, ca atunci când se cunoscuseră.

— Ucigașul se numea Rudolf Haglund, spuse el, și sorbi din pahar. A primit pedeapsa maximă, 21 de ani de închisoare.

— Nu a mărturisit?

Wisting clătină din cap.

— Este încă închis?

— A fost eliberat condiționat acum o jumătate de an și încearcă să redeschidă cazul.

— Pe ce motiv?

El mai sorbi o dată din pahar. Puțin mai mult de data asta.

— Susține că probele împotriva lui au fost falsificate, plantate de poliție.

— Probe falsificate?

— *VG* va publica mâine un articol despre asta, confirmă el dând din cap și-i povesti despre convorbirea pe care o purtase cu Line.

Suzanne se lăsă pe spate și-și puse ochelarii în poală.

— Cum a fost prins? întrebă ea. Nu ați găsit ADN?

Wisting inspiră profund pe nări și eliberă aerul ușor, pregătindu-se pentru cea mai dificilă parte a relatării.

— Cecilia Linde era dezbrăcată atunci când a fost găsită, începu el.

— A fost abuzată?

— Nu. Medicul legist n-a găsit nicio urmă care să arate contrariul.

— Cum a murit?

— A fost sufocată, cel mai probabil cu o pernă peste față. Avea echimoze pronunțate în cavitatea bucală și în ochi, iar oasele mici ale gâtului erau fracturate.

Suzanne întoarse privirea, ceea ce-l făcu să-și dea seama că intrase în prea multe detalii.

— În ziua în care a fost găsită Cecilia a fost primit și pontul despre Rudolf Haglund, schimbă el subiectul. Dăduserăm în căutare un bărbat având trăsăturile descrise de Karsten Brekke, tractoristul. Un norvegian, în vârstă de circa 30 de ani, cu înălțimea de aproximativ 1,80 metri. Cu părul negru și nasul

lovit. Am primit 93 de nume corespunzătoare descrierii. 32 dintre ei deținеau o mașină albă. Dintre aceștia, 14 locuiau în district. Trei aveau antecedente.

— Pentru ce fusese condamnat Rudolf Haglund?

— Ultraj contra bunelor moravuri. Cu doi ani înainte primise numai o amendă, dar era suficient ca să-l luăm la ochi. Și apoi erau alte două cazuri ce fuseseră clasate, în care era suspect de voyeurism. Ceilalți doi erau oameni de familie, condamnați pentru furt și delapidare. Rudolf Haglund trăia singur. Nu fusese niciodată căsătorit și nu avea copii. Cerc restrâns de cunoștințe. Lucra la un depozit de mobilă. Un singuratic, așa se spunea despre el.

— Dar nu a fost o crimă motivată sexual?

Wisting ridică din umeri.

— Atunci, ce rost ar fi avut să țină o tânără închisă zile întregi? Extorsiune? sugeră Suzanne. Tatăl ei era bogat.

— Nu a fost primită nicio cerere de răscumpărare, explică Wisting. Noi la asta ne așteptam. Le-am pus telefonul sub urmărire, am monitorizat corespondența, cabana și locuința, însă nu a existat niciun contact.

— Ce l-a făcut să iasă la lumină?

— A doua zi după ce am dat în urmărire mașina și pe bărbatul de la intersecția cu ferma Gumserød, el își declarase mașina ca fiind furată, însă a durat ceva până când am aflat asta.

— De ce?

— A sesizat poliția din Telemark. A declarat că mașina i-a fost furată în Bjørkedalen, imediat dincolo de limita geografică a provinciei. Am aflat abia doar după ce am primit pontul și am început cercetările.

— Ați găsit mașina?

— Niciodată. Era un vechi Opel Rekord de culoare albă. Același model de mașină care fusese observat lângă ferma Gumserød. Sunt ușor de furat, dar de obicei reapar. Majoritatea mașinilor furate sunt găsite destul de repede, dacă nu vorbim de cele scumpe care sunt scoase din țară.

— Crezi că a scăpat de ea ca să șteargă urmele?

Wisting dădu din cap.

— Chestia e că a mers la poliție să raporteze furtul în ziua de miercuri, 19 iulie. A explicat că și-a parcat mașina vineri, 14 iulie, lângă o grămadă de lemne vechi, și-a luat rucsacul, undițele și cortul și a intrat în pădure. Când s-a întors, duminică, mașina dispăruse.

Suzanne îi adresă aceleași întrebări pe care și le puseseră și detectivii.

— De ce nu a raportat imediat?

— Trebuia să ajungă mai întâi acasă și a susținut că a trebuit să parcurgă toată distanța pe jos.

— Pe jos?

— El locuia în Dolven, la aproximativ douăzeci de kilometri distanță, chiar mai puțin dacă o iei prin pădure. Când a ajuns acasă, a aflat despre dispariția fetei și n-a voit să-i deranjeze pe polițiști. După câteva zile, a luat trenul spre Porsgrunn și a raportat situația poliției de acolo. Mașina dispăruse în jurisdicția lor.

— Crezi că a mințit?

— Niciunul dintre cei 10 jurați nu l-a crezut.

— Dar ce dovezi ați avut?

— Temeiul arestării sale nu a fost foarte solid, recunoscu Wisting. Dar am dat peste un bătrân care locuia lângă trecerea la nivel cu calea ferată din Bjørkedalen și care obișnuia să-și plimbe câinele prin zona în care Haglund susținea că-și parcase mașina. Nu-și aducea aminte să fi văzut acolo vreo mașină albă. Așa l-am acuzat pe Haglund pentru mărturie falsă. Singurul motiv pentru care a depus o sesizare falsă trebuie să fi fost acela că mașina lui fusese utilizată la răpirea Ceciliei. După ce a fost recunoscut și de tractorist, am avut suficiente elemente ca să-l arestăm.

— Erați convinși că el a fost?

Wisting se lăsă pe spate. Convingerea lui neclintită se diminuase odată cu trecerea timpului, dar atunci fuseseră siguri. Foarte siguri, chiar înainte să primească rezultatele testului ADN efectuat de pe mucurile de țigară, chiar din clipa în care stătuse față în față cu Rudolf Haglund ca să-l interogheze. Era ceva în acei ochi negri și mici și de nepătruns care emana răutate. Și apoi, mirosea exact ca în descrierea făcută de Cecilia pe casetă. A iarbă, a fum de țigară, dar și a altceva.

— Au fost și aspecte care indicau că *nu a fost* Haglund, spuse el, și se îndreptă în scaun. În înregistrare, Cecilia a spus că a stat în portbagaj timp de o oră înainte să oprească. Traseul cu mașina de la locul crimei la casa lui Haglund durează 15-20 de minute, deși, desigur, nu era obligatoriu să meargă direct spre casa lui. Iar Cecilia s-ar fi putut înșela cu privire la timpul scurs. Principalul argument era acela că el nu avea pivniță. Cecilia a spus că a fost ținută captivă într-o pivniță cu pereți albi, lumină puternică și o firidă într-unul dintre ziduri. Acasă la Haglund nu exista așa ceva. Cu toate astea, ansamblul probelor ne permitea să conchidem c-o dusese în altă parte, la o casă sau o clădire pe care o deținea sau la care avea acces.

— Ați găsit un asemenea loc?

— Nu. A fost un punct mort în investigație, însă n-a mai contat atunci când au venit rezultatele testelor. În saliva de pe unul dintre mucurile de țigară aruncate de criminal în timp ce aștepta la intersecția Gumserødkrysset am găsit profilul ADN al lui Rudolf Haglund.

El își ridică paharul cu vin, se uită atent la conținutul său și-și aminti ce ușurat s-a simțit atunci când a primit mesajul telefonic. Presiunea de a rezolva cazul fusese teribilă. Zilnic, ziarele cereau noi piste, progrese și descoperiri, și când polițiștii nu puteau să le ofere răspunsuri satisfăcătoare, se înmulțeau acuzațiile de ineficiență, neglijență și incompetență. Acuzațiile nu veneau doar din partea presei, ci și din partea unor politicieni care alimentau furtuna mediatică, vorbind în termeni negativi despre anchetă. De aceea, atunci când au sosit rezultatele ADN de la Institutul de Medicină Legală, a fost un moment de eliberare. Legiștii dovediseră nu numai că Rudolf Haglund era cel pe care-l căutau, ci și că metodele folosite de poliție fuseseră justificate.

Însă acum avocatul lui Haglund susținea că putea dovedi faptul că proba ADN era falsă.

Ceasul de deasupra mesei arăta că trecuse de miezul nopții.

În câteva ore, trebuia să facă față acuzațiilor.

12.

Line încercă să pună capăt conversației. Descrisese tot ce se întâmplase, însă bărbatul de la dispeceratul poliției încă-i punea întrebări. Repeta tot ce spusese ea și întreba din nou despre lucrurile pe care ea deja le explicase. Părea că vrea s-o țină în telefon până la sosirea primului echipaj de poliție.

— Am un alt apel, se scuză ea, punându-l pe polițist în așteptare.

Apoi formă numărul de telefon al fotografului.

— Trebuie să vii aici, spuse ea. W. Blakstads numărul 78. Criminalul tocmai a fost aici.

— Dar…

— Vino aici, repetă ea. M-a atacat. Am nevoie de fotografii.

— Ești OK?

— Vino aici! repetă ea pentru a treia oară, însă auzi că Erik Fjeld pornise deja motorul.

În timp ce închidea telefonul, ajunse și un prim echipaj al poliției. Din interior se auzeau lătrat de câini și zăngănitul cuștilor de oțel.

Line căută numărul liniei telefonice directe a redactorului-șef. El o întâmpină cu o întrebare:

— Ceva noutăți?

— Am o știre, răspunse ea și-și mai șterse o urmă de sânge de pe față. Criminalul m-a pus la pământ. M-a atacat cu o greblă de fier.

Îl auzi prin telefon cum se ridică de pe scaun. Podeaua scârțâi.

— Poți să repeți? întrebă el.

În timp ce-l urmărea pe ofițerul echipajului canin mergând în spatele dubiței și deschizând portiera, Line îi povesti cum descoperise adresa victimei. Din mașină sări, ca o umbră, un ciobănesc german negru.

— Ești rănită? se interesă redactorul-șef.

— Îmi curge puțin sânge pe nas și am câteva vânătăi, bagateliză Line gravitatea rănilor, în timp ce în fața casei sosi și cea de-a doua mașină de poliție.

Șoferul se îndreptă direct spre ea.

— Line Wisting? întrebă el.

— Lasă-mă un sfert de oră și vei avea un material scris despre asta, spuse Line la telefon. Erik Fjeld vine cu aparatul foto. Vei primi fotografiile mai înainte.

— Nu poți scrie despre tine însăți, protestă redactorul-șef.

— Scriu ce s-a întâmplat, apoi tu poți folosi materialul în cadrul unui alt articol.

Câinele polițist lătră scurt de câteva ori, însă rămase pe loc în timp ce polițistul veni spre ea.

— Tu ai sunat? întrebă primul polițist.

— Voi reveni după ce scriu, spuse Line și închise. Zece minute.

— În ce direcție a luat-o? întrebă mânuitorul.

Line făcu semn înspre porțiunea pietruită unde era parcată mașina.

— A dispărut în direcția fortăreței, adăugă ea.

— *Direcția fortăreței Kongsten,* transmise polițistul prin stația radio.

Agentul de poliție îl luă cu el pe masivul ciobănesc german, în direcția indicată de Line. Cu botul ridicat în aer, câinele se puse neliniștit în mișcare, trăgând de lesă. În timp ce câinele înainta prin desișuri, doi polițiști înarmați cu mitraliere îl urmau ca să-i asigure protecția.

— Ce s-a întâmplat? se interesă polițistul care rămăsese cu ea.

Line repetă explicațiile pe care le dăduse telefonic și simțea cum se scurge timpul. Alte câteva mașini de poliție ajunseră la fața locului. În spatele lor, polițiștii izolară proprietatea cu panglicile alb-roșii de plastic pentru asigurarea perimetrului. Vecinii curioși se adunaseră deja în grupuri mici. Un bărbat cu un aparat foto își făcu loc în față. Era Erik Fjeld, care ajunsese la fața locului.

— Cum ai găsit această adresă? o întrebă polițistul.

Line îi povesti despre cercetările efectuate la stația Falck, în timp ce făcu câțiva pași în lateral, astfel încât lumina stradală să-i cadă pe fața udă de la ploaie. În fotografie trebuiau să se vadă polițistul care o interoga, panglica și apartamentul din casele construite în șir. Îl văzu pe Erik Fjeld schimbând obiectivul pentru un prim-plan și își trecu repede mâna prin păr. Aceste fotografii urmau să-i afecteze cariera de jurnalist, însă fără ele nu avea nicio știre.

— Nu te-ai gândit să ne contactezi înainte de-a veni încoace? o chestionă polițistul.

Line îi sesiză tonul sarcastic. Îl putea întreba, la rândul ei, dacă vreunuia dintre polițiști îi trecuse prin cap să găsească proprietarul câinelui, însă o lăsă baltă. Nu avea timp.

— Trebuie să anunț la redacție, se scuză ea și dădu să meargă spre mașină.

Polițistul se postă în calea ei.

— Cum arăta? întrebă el.

— Am explicat la telefon, îi spuse Line.

— Iar acum trebuie să-mi explici mie.

Line oftă.

— Nu știu, răspunse ea cu sinceritate. Era camuflat.

— Camuflat?

Ea dădu din cap.

— Negru complet. Pantaloni, pulover, pantofi, mănuși și cagulă. Până și spațiul dintre mănuși și pulover era lipit cu bandă adezivă. Pantalonii erau fixați strâns de șosete.

Când îl descrise a doua oară, își dădu seama cât de bine planificat a fost totul. Atât crima, cât și jaful. Citise despre hoți care se îmbrăcau așa cum trebuia ca să nu fie cumva identificați pe baza ADN-ului prelevat din firele de păr și particulele de piele lăsate în urma lor.

— Acum trebuie să plec, spuse ea, și se întoarse.

— Așteaptă! îi ceru polițistul. Trebuie să te examineze tehnicienii noștri.

— De ce?

— Pentru urme biologice, îi explică el. Te-a atacat. Practic, ai devenit un loc al crimei.

Line oftă. În minte, își formulase deja câteva propoziții pe care să le folosească în articol și voia să le scrie înainte să le uite.

— Nu cred că veți găsi ceva, spuse ea. Era complet acoperit, cum am spus. În plus, aveți un loc al faptei mult mai mare, acolo înăuntru.

Arătă spre casa terasată.

— Ăsta e protocolul, răspunse polițistul. Vei merge cu noi.

— Cu voi?

— La secția de poliție. Trebuie să te interogheze și ei.

— Dar v-am explicat deja de două ori.

— Trebuie să se consemneze în scris.

Line clătină din cap.

— Mai târziu. Sunt în timpul serviciului.

— Și noi la fel, îi întrerupse polițistul protestele. Încercăm să prindem un criminal.

— Măcar lăsați-mă să-mi iau laptopul din mașină, îl rugă Line.

Polițistul dădu din cap, în semn că-i interzice, însă se răzgândi atunci când îi întâlni privirea.

13.

Paharele erau goale.

— Mergem? întrebă Wisting.

— Dacă vrei, zâmbi Suzanne.

El luă paharele și sticla și le așeză pe tejghea, o ajută să-și pună jacheta și apoi o îmbrăcă pe a sa.

Suzanne închise ușa în urma lor. Încă ploua și se făcea din ce în ce mai frig.

Lângă ei încetini un taxi, însă Wisting îi făcu semn să nu oprească, așa că șoferul acceleră. Drumul înapoi spre casa de pe strada Herman Wildenveys nu dura mai mult de zece sau douăsprezece minute și amândurora le plăcea să meargă pe jos. Se bucurau de liniștea de pe străzi.

Suzanne avea o umbrelă mică, iar el trebuia s-o țină în brațe ca să aibă loc sub ea.

— Ai mai ținut legătura cu familia ei după aceea? întrebă Suzanne.

— Puțin, răspunse el, gândindu-se cum o crimă are întotdeauna mai multe chipuri.

În cazul Ceciliei au fost cinci. Mama, tatăl, fratele, prietenul și fața străvezie și rigidă a Ceciliei Linde.

— Mama ei îmi trimite felicitări de Crăciun în fiecare an, adăugă el.

— Ce-ți scrie?

El ridică din umeri, de parcă n-ar fi fost sigur.

— Crăciun Fericit!

Însă el știa prea bine ce scria. Felicitările se aflau la birou, în sertarul de jos. Era la fel în fiecare an: *Îți urez ție și familiei tale Crăciun Fericit și un An Nou Fericit. Cu mulțumiri, Nora Linde și familia.* El a considerat mereu că acesta era un gest generos din partea ei, dar acesta era felul ei de a fi. În niciuna dintre discuțiile purtate în timpul căutărilor Ceciliei, ea nu făcuse niciun comentariu critic ori vreo remarcă negativă.

— Lor cum le merge acum?

— Bine, cred. Chiar dacă nu vor trece nicicând peste asta, cel puțin au încercat să-și continue viețile.

— Am înțeles că Johannes Linde se descurcă destul de bine.

El confirmă. La momentul dispariției Ceciliei, tatăl ei era în conflict cu un fost partener de afaceri cu privire la proprietatea și drepturile asupra mai multor denumiri comerciale și risca să piardă încasări viitoare uriașe. Neînțelegerile ulterioare au fost rezolvate în instanță în favoarea lui Johannes Linde. Compania s-a dezvoltat și fiul său, Casper, a devenit director.

— Prietenul ei cu ce se ocupă acum?

— Danny Flom? Este fotograf. Așa s-au cunoscut, atunci când el i-a făcut fotografiile pentru campania promoțională a cărei protagonistă a fost. Acum are un studio în Oslo. Flomlys.

— Bun nume. Danny Flom, Flomlys[12].

— Da, se potrivește.

— Și-a găsit o nouă prietenă?

— Cred că a fost căsătorit de două ori.

O adiere de vânt purtă înspre ei un ziar vechi. Wisting își strânse gulerul jachetei.

— Poate ar trebui să vorbești cu Thomas, sugeră Suzanne. Ca să știe despre ce este vorba. Ziarele ajung și la ei, acolo.

Thomas era fratele geamăn al lui Line. Servea în Afganistan pentru forțele aeriene norvegiene, pentru perioade de câte șase luni, ca pilot de elicopter.

— Acum este miezul nopții acolo, îi răspunse Wisting. Și apoi, nu e ușor să dau de el. Aștept să mă sune el.

— Și tatăl tău?

Wisting dădu din cap. Trebuia să-și sune tatăl. Avea 80 de ani și în ultimii douăzeci și patru fusese văduv. Lucrase ca medic la spital și era un bătrân cu o minte brici, mereu atent la știrile despre cazurile la care lucra Wisting.

Continuară să meargă în liniște, el țintuindu-și cu privirea pierdută în pământ. Pe sub umbrelă, umerii li se atingeau ușor în ritmul mersului. Zgomotele pașilor se întrepătrundeau într-un ritm neregulat. Ea făcea pași mici și ușori. El, mai mari și mai apăsați.

14.

Ceasul de la bordul mașinii de poliție arăta ora 00:16. Prin stația radio, Line auzea mesajele scurte date de dresor și indicațiile primite de echipajele de poliție, în încercarea de a-l intercepta pe fugar. Polițistul în civil de pe scaunul din față dădu volumul mai încet și se întoarse pe jumătate spre ea.

— Este sângele tău?

— Da, îi răspunse ea și-și deschise laptopul din poală.

— Ești sigură că nu este nicio pată de la el?

— Ar fi trebuit să se rănească singur.

— Trebuie să te vadă un medic.

Ecranul ceasului arăta acum 00:17.

— Nu este necesar, spuse Line. Mă ocup eu mai târziu.

— Ce s-a întâmplat?

Ea ridică privirea de la ecranul laptopului.

— Ascultă aici! rosti ea. V-am explicat totul la telefon și primului echipaj care a sosit. După ce terminăm aici, va trebui să-ți explic și ție?

— Este important pentru investigație să știm ce s-a întâmplat. Dacă știu că te-a lovit în cap sau în stomac, voi ști unde să caut fibre de pe mănușile lui.

Line oftă și se autentifică în rețeaua redacției.

— M-a lovit în spate în timp ce-l țineam de un picior, explică ea și se aplecă spre ecran. Apoi, m-a lovit cu o greblă de fier. Eram în fața casei.

— Și sângele de pe fața ta?

— Mi-a curs din nas. M-a lovit cu ușa în față în timp ce ieșea în fugă din casă.

— Ești rudă cu William Wisting? o întrebă șoferul.

Era mai în vârstă decât colegul său. Masiv, cu mustață.

— Este tatăl meu.

— Da, îmi aminteam eu ceva, spuse el. Știam că fiica lui lucrează pentru *VG*. Am fost împreună la Academia de Poliție.

— Hm.

— Transmite-i salutări din partea lui Jan Berger.

— Așa voi face, îl asigură Line, fără să rețină numele.

Deschisese un document nou și se gândea cum să-nceapă. În urmă cu câteva minute știa exact ce să scrie. Acum, în mintea ei era haos.

În loc să înceapă să scrie, îl sună pe fotograf.

— Arăți ca naiba în fotografii, spuse el.

— Mulțumesc, ce să spun.

— Ar trebui să mergi la urgențe.

— Mai târziu. Trebuie să trimiți pozele la redacție. Cu mine și cu câinele. Spune-le că vor avea textul în zece minute.

Încheie convorbirea fără să mai aștepte confirmarea, închise ochii și, preț de câteva secunde, își adună gândurile. Degetele începură să-i alerge pe tastatură. Începu cu partea cea mai dramatică, despre suspectul înarmat care o atacase. După aceea putea reveni ca să scrie partea introductivă.

Cuprinse informațiile cele mai importante în trei propoziții, apoi ridică privirea și încercă să asculte ce se transmitea prin stația radio a poliției.

— *Am pierdut urma la depozitul central Europris,* raportă cineva. *Este posibil să fi avut o mașină aici.*

— *Fox 3-2, fii pe poziții pe autostrada principală 111, la ieșirea spre Torsnes.*

Îi sună telefonul mobil. Răspunse și-l așeză între umăr și obraz, continuând să tasteze.

— Bună, sunt Nina.

Line regretă că răspunse.

— Cine? întrebă ea.

— Nina Haugen, de la benzinăria Statoil Østsiden. M-ați sunat mai devreme.

Line își aminti de fata care vorbea cu guma de mestecat în gură.

— Sunt încă aici, spuse ea, încercând să nu pară stresată.

— Acum știu cine este tipul cu câinele, spuse ea. Vine aici frecvent să cumpere tutun.

— Și eu am aflat cine este.

— Este un Schapendoes, un câine ciobănesc olandez.

— Ce anume?

— Ați spus ceva despre o chestie păroasă, dar este un Schapendoes.

Line se concentră la ce scria. Șterse două propoziții și le înlocui cu o alta.

— Rasa, continuă fata din stația PECO. Este un câine asemănător cu cel pe care-l are antrenorul Drillo.

— Da, știu. L-am văzut.

— Fredrik și-a dat seama, continuă fata. A făcut câteva capturi de pe camera de supraveghere, dacă vă este de ajutor.

Line mută telefonul mobil la cealaltă ureche. Fotografiile erau întotdeauna ceva de interes. Nu era ceva ce puteau să publice acum, ci probabil mai târziu, când identitatea victimei urma să fie dată publicității sau ca detaliu aflat în strânsă legătură cu procesul.

— Mi le poți trimite?

— Fredrik poate.

— Bine, spuse Line și îi comunică adresa ei de e-mail.

— Cât veți plăti?

— Nu eu decid asta, însă scrie numele, codul de identificare fiscală și contul bancar și le voi transmite celor care se ocupă de asta.

Calculatorul scoase un sunet și apăru un mesaj care anunța că se descarcă bateria.

— Apropo, îl cheamă Tiedemann.

Line închise mesajul de avertizare.

— Pe cine? întrebă ea și salvă ce scrisese.

— Pe câine. L-am auzit strigându-l Tiedemann. Probabil că i-a pus numele după marca de tutun. Întotdeauna cumpăra Tiedemann Gold Mix numărul 3 și hârtie.

Line privi afară. Mașina de poliție în care era parcă în diagonală, în fața unei clădiri din cărămidă roșie și cu fațadă de sticlă. *Secția de Poliție din Fredrikstad.*

— OK. Mulțumesc, spuse ea.

— Știți ce o să se-ntâmple cu el?

00:25

— Nu.

— Adică, având în vedere că stăpânul lui a fost ucis.

— Nu știu, Nina. Acum chiar trebuie să închid.

— OK. La revedere, atunci.

Line închise.

— Îmi poți împrumuta o monedă? întrebă ea, ridicând privirea spre șoferul care-l cunoștea pe tatăl ei.

— Trebuie să ne întoarcem, răspunse el. S-au făcut filtre pe drum.

— Te așteaptă un criminalist în camera de examinare, spuse celălalt. După ce terminați, trebuie să se întoarcă și el la locul crimei.

Line trânti ecranul laptopului.

00:26.

15.

Camera de examinare din secția de poliție era rece, cu pereți goi și cu neoane în tavan.

Bărbatul ce o aștepta stând în picioare ținea în mâini un aparat foto. Era bătrân, cu părul cărunt și cu pleoapele grele. Îi explică faptul că, mai întâi, urma să documenteze rănile pe care ea le suferise și o postă pe Line în fața unui perete. Ridică aparatul la ochi și făcu câteva fotografii. După fiecare fotografie verifică ecranul micuț ca să se asigure că era suficient de clară. Apoi făcu câteva din profil, și din stânga, și din dreapta.

— Unde te-a lovit cu bara de fier? întrebă el.

— Aici, spuse Line, întorcând șoldul spre el și arătându-i coapsa și fesa dreaptă.

Criminalistul stătea nemișcat și privea găurile din pantaloni, făcute de dinții greblei. Apoi, se-ndreptă spre un sertar și luă o riglă.

— Poți să ții asta? întrebă el.

Line își ținu rigla de-a lungul coapsei, iar bărbatul se aplecă și poziționă aparatul perpendicular pe răni. Făcu o fotografie și o verifică, după care se apropie mai mult și mai făcu una. Apoi se ridică.

— Mă întreb dacă n-ar trebui să facem una și fără pantaloni, spuse el.

Line puse rigla jos și se uită la el. Aceste imagini urmau să fie analizate de investigatori, avocați ai apărării, judecători și membri ai juriului, atunci când va fi timpul. Nu avea nicio problemă c-or să-i vadă lenjeria intimă, dar pierduse deja mai mult timp decât își imaginase. Își dădu seama că nu va termina articolul la timp, cu toate că știa destul de clar ce avea de spus.

— Mai întâi trebuie să dau un telefon.

Ceasul digital de pe ecranul telefonului mobil arăta 00:44. Îl sună pe editorul de serviciu.

— Ai primit fotografiile de la Erik? întrebă ea.

— Da. Cea cu câinele merită un premiu.

— Crezi că va ajunge pe prima pagină?

— Nu cred, Line.

— Ce vrei să spui? Mai este o jumătate de oră.

— Frost a decis. Prima pagină rămâne așa. Omuciderea este la paginile 10 și 11. Am făcut un compromis. Fotografia cu câinele și stăpânul mort ocupă majoritatea spațiului. Așa că vom scrie despre atacul asupra ta în ediția online, imediat ce concurența va intra cu ziarul la tipografie.

— Dar…

— Îmi pare rău, Line. Însă Frost a decis. Prima pagină este gata.

Rămase fără cuvinte. Înghiți în sec. Era ca și cum lucrurile se dezintegrau. Ca și cum îi fugea pământul de sub picioare. Nu era același sentiment ca atunci când stai pe un covor și îți este tras de sub picioare și te prăbușești pe podea. Ci ca și cum covorul însuși este parte din fundație și te duci tot mai jos, din ce în ce mai jos.

Își duse mâna la frunte și încercă să se adune. Să se împace cu faptul c-o dăduse-n bară.

— Cum arată?

— Line, ca să fiu sincer, arată ca dracu'.

— Titlul?

— Îl citează pe Rudolf Haglund – *Probă crucială plantată.* Pot să-ți trimit un fișier pdf cu întregul articol.

— Nu, spuse Line.

O furie spontană puse stăpânire pe ea, ca reacție la tot ce se năruia în jurul ei, însă reuși să-și păstreze calmul.

— Putem face ceva pentru tine? întrebă editorul. Adică, în legătură cu ce ți s-a întâmplat. Avem oameni cu care poți vorbi la departamentul pentru accidente de muncă.

— Nu, este în regulă.

— Atunci, du-te la hotel și încercă să te liniștești puțin, o îndemnă el. Fotografia cu câinele este superbună, ți-am spus? Am reușit s-o strecurăm și într-un colț de pe prima pagină.

— Tiedemann, spuse Line.

— Ce?

— Tiedemann. Numele câinelui este Tiedemann, ca marca de tutun.

16.

Cafetiera era un cadou de Crăciun din partea lui Line. Era *high-tech* și ușor de folosit. Trebuia doar să se asigure că era apă în recipient și să pună o capsulă, cafeaua era gata doar apăsând pe un buton. Până și mirosul era mai plăcut decât la vechiul aparat, așa îi făcea impresia.

De obicei, își bea cafeaua în fiecare dimineață la ora 7, la micul dejun, cu ziarul local în fața sa și cu televizorul pe un post de știri.

Astăzi, cafeaua fu gata la șapte și zece. Suzanne era la etaj și dormea. Afară era încă întuneric. Bătea vântul și mici stropi de ploaie picurau pe pervaz.

Se așeză la masă și se uită la ecranul negru al televizorului atârnat de perete, ezită, apoi luă telecomanda și-l porni pe postul TV2. Cei doi prezentatori ai emisiunii *Good Morning Norway* stăteau la marginea mesei cu un teanc de ziare în fața lor. Wisting cuprinse ceașca de cafea cu mâna, însă n-o duse la gură.

— *Dagbladet* scrie despre crima din Fredrikstad, unde un reporter al *VG* a fost atacat, după cum au prezentat știrile, spuse crainica și ridică prima pagină, în timp ce *VG* are un alt subiect principal.

— Da, este vorba tot despre un caz de crimă, explică colegul prezentator, dar unul care s-a petrecut în urmă cu 17 ani.

— Cazul Cecilia, interveni celălalt.

— Așa-i, ne amintim cu toții de el. Acum 17 ani, un bărbat în vârstă de 30 de ani a fost condamnat pentru răpirea și uciderea Ceciliei Linde. Acum, cazul este pus pe masa Comisiei pentru Analiza Dosarelor Penale, cuprinzând acuzații potrivit cărora poliția a plantat o importantă probă ADN.

Prezentatorul ridică ziarul cu prima pagină spre camere. *Probă crucială plantată,* scria cu litere de tipar pe o fotografie cu chipul său. În plan secund era înserată și o fotografie a Ceciliei Linde. Camera luă un prim-plan.

Îi plăcea fotografia. Arăta bine în ea. Era preluată dintr-o emisiune de televiziune în care fusese convins să participe pentru a vorbi despre cariera sa de detectiv și despre un caz în care chiar prezentatorul se numărase printre suspecți.

— Este o problemă gravă, conchise persoana de pe ecran înainte de a trece la ziarele financiare.

Wisting ridică ceașca să ia o gură de cafea și tresări când Suzanne îi vorbi.

— Ce urmează acum? îl întrebă ea.

Se întoarse spre ea. Era îmbrăcată în halat și se sprijinea de tocul ușii.

— Îmi voi bea cafeaua, răspunse el. Apoi, merg la serviciu.

— Cu cazul, adică, spuse ea, făcând semn cu capul spre televizor.

Wisting își dăduse seama la ce se referise ea, însă nu știa nici el. Nu înțelegea cum putea să ajungă cineva, după atâta timp, la concluzia că proba prelevată de pe țigară a fost plantată. Nici măcar nu înțelegea cum ar fi fost posibil. Criminaliștii care cercetaseră intersecția de la Gumserød se întorseseră cu o cutie plină de pungi de probe. Găsiseră sticle goale, ambalaje de bomboane, pahare de unică folosință, coji de mere și tot ce se găsește de obicei la marginea drumului, inclusiv trei mucuri de țigară. Totul fusese păstrat în laboratorul de criminalistică până când Rudolf Haglund a fost arestat și au fost analizate având ca punct de referință un eșantion prelevat de la acuzat. Nu existase nimic care să perturbe nici modul de prelevare a probelor, nici modul lor de prelucrare. El fusese responsabil de acea investigație, însă nu văzuse alte mucuri de țigară în afara celor din fotografii.

— Am încredere în Comisie că va elucida cazul, spuse el, însă nu se simțea deloc în siguranță. Membrii ei ne vor trimite o copie a sesizării și ne vor cere punctul de vedere. Atunci vom ști despre ce este vorba cu adevărat.

Suzanne se îndreptă spre cafetieră. Wisting dădu încet sonorul televizorului.

Mereu fusese de părere că munca de polițist este dificilă și solicitantă, însă provocările îi plăceau. Au fost situații în care a simțit că nu deține controlul sau că nu are o perspectivă de ansamblu. Adesea l-au încercat îndoielile și incertitudinile referitoare la alegerile făcute și la deciziile luate. Însă întotdeauna a acționat convins fiind că procedează corect și, privind în urmă, mereu și-a putut justifica acțiunile. Acum, chiar nu-și dădea seama cum ar fi putut proceda diferit în cazul Ceciliei.

— Au spus ceva despre un reporter de la *VG* care a fost rănit în legătură cu crima din Fredrikstad, spuse el când Suzanne se așeză.

— Cum așa?

— N-am înțeles nici eu prea bine.

El luă din nou telecomanda și deschise teletextul.

Acuzat că a falsificat probele era principala știre. Dedesubt scria: *Crimă în Fredrikstad.* Tastă numărul paginii și așteptă cât pe ecranul televizorului se derulau paginile cu știri.

Un bărbat în vârstă de 47 de ani a fost găsit mort lângă fortul Kongsten din Fredrikstad, ieri, la ora 21. O jurnalistă a

VG a fost atacată de presupusul criminal, în timp ce aceasta cerceta reședința victimei. Procurorul Eskild Hals confirmă că o persoană necunoscută a pătruns prin efracție în locuința persoanei decedate, dar adresa a fost descoperită de reporterul ce a ajuns acolo înaintea poliției. Jurnalista nu a suferit răni grave.

— Pare ceva tipic pentru Line, spuse Suzanne.

Wisting își goli ceașca de cafea. Și el se gândise la același lucru.

Line avusese curiozitatea și dorința de a afla, înaintea poliției, unde locuise victima neidentificată a unui asemenea caz.

— Este liberă, comentă el, însă pusese deja mâna pe mobil.

Sună îndelung, dar ea nu răspunse.

17.

Line porni apa caldă de la duș. Cel puțin își putea relaxa trupul. Tensiunea acumulată în mușchi se disipă și Line își lăsă umerii în jos. Stătu sub jetul de apă mult timp înainte să se săpunească și să clătească spuma.

Dormise doar patru ore. Prosopul era umed și rece, de la dușul scurt pe care-l făcuse înainte să se culce. Își uscă părul cu el și se postă dezbrăcată în fața oglinzii. Își înclină capul și se studie din diverse unghiuri. În timp ce se privea, își lăsă mâinile să-i alunece pe trup. Totul arăta și se simțea la pipăit fin și ferm – brațele și picioarele, sânii și abdomenul, șoldurile și coapsele.

În partea de sus a șoldului drept apăruse o vânătaie mare. Se întoarse mai întâi spre stânga, apoi spre dreapta, și văzu mai multe urme lăsate de grebla de fier, dar nu pe toate. Îi veni o idee, apoi își luă telefonul mobil de pe noptieră și se postă din nou în fața oglinzii. Ecranul arăta un apel ratat de la tatăl ei. Poate c-o sunase când era la duș. Ridică telefonul cu camera foto spre ea și făcu o poză. Doar așa reușea să vadă imaginea de ansamblu. Doi dinți ai greblei îi perforaseră pielea și peste răni se formase o crustă. În rest, scăpase cu zece vânătăi albastre-gălbui, înșirate unele după altele.

Lăsă telefonul din mână, se aplecă spre oglindă și-și studie chipul. Ochiul stâng era vânăt și umflat, însă nasul părea să fie în regulă.

Poliția anunțase o conferință de presă pentru ora zece. Trebuia să-și cumpere o pereche de ochelari de soare și să găsească niște haine noi.

Își înfășură un prosop în jurul trupului și se aplecă peste pervazul ferestrei din camera de hotel. Privi de la geam peste câteva acoperișuri și la râul de jos, ce părea prea mic ca să fie Glomma. Vremea era neschimbată. Vântul și ploaia loveau geamul ferestrei.

Tatăl ei răspunse imediat. Ea ascultă zgomotul făcut de mașina lui și-și dădu seama că era în drum spre birou.

— Ești bine? întrebă ea.

— O să trec și peste asta, răspunse el. Sunt mai îngrijorat pentru tine. Pentru tine, Thomas și Suzanne, și pentru bunicul tău.

— Nu-ți face griji pentru mine.

— Nu?

Ea își strânse picioarele sub ea, fără să-i răspundă.

— Din întâmplare, ești cumva în Fredrikstad? se interesă el.

— Tot ce e posibil, răspunse ea și începu să râdă într-un mod dezarmant.

Zgomotul din fundal încetă, iar ea presupuse că tatăl său oprise la marginea drumului și dusese telefonul la ureche.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el pe un ton serios.

Ea îi povesti totul, de când plecase din redacția de pe strada Akersgata, până la momentul în care dăduse declarațiile scrise detectivilor de la secția de poliție.

— Acum ce faci? o întrebă tatăl ei.

— Este o conferință de presă la ora zece.

— Urmărești cazul în continuare?

— Acum este știrea mea, răspunse ea. N-o să renunț până când nu-l prinde poliția, asta dacă nu ajung eu prima la el.

Tatăl ei oftă.

— Line!

— Bine, bine, bine.

Ea aruncă o privire la ceasul de pe ecranul televizorului și își dădu seama că tatăl ei va conduce ședința de dimineață, ce urma să înceapă la ora opt. Mai erau șapte minute.

— Acum trebuie să închid, se scuză ea, ca să nu fie el nevoit să scurteze brusc convorbirea. Te voi suna mai târziu.

— Bine, dar, Line?!

— Da?

— Arăt bine în fotografie, nu?

Ea îl cunoștea și știa că articolul îl deranja, însă-i plăcea că avea tăria să glumească pe seama lui. Dar știa că se purta așa doar ca ea să nu-și facă griji.

— Foarte bine, râse ea.

— Ceva nu este în regulă, spuse el. Dar îmi voi da seama, trebuie doar să știu pe ce anume își bazează acuzațiile.

— Îi vei da' tu de capăt, îl asigură Line și închise telefonul.

Se duse înapoi în baie, lăsă prosopul să cadă la podea și-și pieptănă părul cu ajutorul degetelor. Era blond-deschis și ușor de aranjat.

În geanta pe care o căra mereu în portbagajul mașinii avea o trusă de machiaj și un rând de haine de schimb, își puse o pereche curată de jeans. Apoi, își aminti ceva și luă pantalonii pe care-i purtase cu o noapte înainte. Băgă mâna în buzunar și scoase mașinuța în miniatură pe care o găsise pe pietrișul din fața casei lui Jonas Ravneberg. Era o mașină americană, cu toate detaliile și caracteristicile la locul lor. Poate c-ar fi trebuit s-o predea poliției, se gândi, însă uitase cu totul de ea după ce o vârâse în buzunar. Poate c-o scăpase atacatorul, dar era puțin probabil. O răsuci pe o parte și pe alta și o puse pe masă. O putea folosi mai târziu ca pe un pretext pentru care să ia legătura cu investigatorii.

Își puse sutienul și îmbrăcă un pulover pe gât. Apoi se așeză pe pat, cu laptopul lângă ea. Toate ziarele scriau de întâlnirea ei cu criminalul, fără ca numele ei să fie dat publicității. Numele ei apărea la semnătura articolului despre crimă publicat de *VG* și era simplu să citești printre rânduri și să-ți dai seama că despre ea era vorba.

Ecranul telefonului mobil aflat pe pervaz se lumină, îl ridică și văzu că mesajul era de la Morten P., unul dintre cei mai vechi colegi din departamentul de investigații criminalistice.

Lucrăm pentru un ziar de căcat. Sper că ești bine, și la fel și Wisting senior. Sună-mă dacă poți să vorbești.

Zâmbi. Lucraseră împreună de multe ori și învățase foarte multe de la el. Îi păsa cu adevărat de ceilalți, ceea ce se reflecta atât în modul în care scria, cât și în relația cu colegii lui.

Îi răspunse, invitându-l la o cafea că să-i povestească toată tărășenia, atunci când va putea să se așeze iar pe fund.

Ziarul pentru care lucra ea era singurul care nu scria nimic în ediția electronică despre probele plantate în cazul Ceciliei, în timp ce edițiile online ale celorlalte ziare citau din ceea ce publicaseră ei pe hârtie. Văzu comentariul scurt al tatălui ei în care spunea că are încredere în Comisia de Revizuire a Dosarelor Penale, însă în rest nu spuneau nimic în plus față de ce citise ea cu o noapte înainte în redacție.

Potrivit articolului din ziar, petiția avocatului Henden avea două puncte principale. Noile teste puteau dovedi că mucurile de țigară pe care fusese găsit ADN-ul lui Rudolf Haglund fuseseră plantate și fusese descoperit un martor care-i putea oferi un alibi. Nu spunea nimic despre ce fel de teste fuseseră efectuate, iar Line nu înțelegea cum putea cineva să tragă o astfel de concluzie. De asemenea, nu era niciun indiciu despre identitatea martorului sau despre alibiul pe care i-l putea asigura acesta lui Rudolf Haglund.

Line își mușcă buza inferioară și ajunse la aceeași concluzie cu cea a tatălui ei. Ceva nu se lega.

18.

Ședința începu la ora opt. Era o întâlnire comună între noua echipă de lucru și anchetatorii care intrau în tura de dimineață, unde polițiștii erau informați cu privire la ultimele evenimente și primeau instrucțiuni pentru ziua care urma să-nceapă.

Wisting intră ultimul în sală. Închise ușa în urma lui și se așeză în capul mesei de conferințe. Puțini dintre cei prezenți îl priviră în ochi. Dintre cei de-acolo, doar Nils Hammer lucrase în departament în timpul cercetărilor efectuate în cazul Ceciliei.

— Înainte de toate, începu el, presupun că ați aflat despre controversele din cazul Cecilia. Nici eu nu știu mai multe decât ce a apărut la știri despre motivele care stau la baza solicitării de redeschidere a cazului. Avocatul Sigurd Henden a depus acum două luni o cerere pentru a i se împrumuta dosarul și materialele rezultate din investigație. I-au fost puse la dispoziție în aceeași săptămână. Acum nu putem decât să așteptăm decizia Comisiei. Ei vor decide dacă dosarul trebuie să ajungă din nou în fața instanței.

Unul dintre ofițerii mai tineri întrebă de ce anume era nevoie de un nou proces.

— Trebuie prezentate dovezi sau informații noi în baza cărora se poate obține achitarea, răspunse Wisting. Ori trebuie demonstrat că unul dintre detectivii care au lucrat la acest caz a încălcat legea.

Doar în momentul în care enumeră posibilitățile își dădu seama că avocatul avea un dublu scop pentru care făcuse petiția și că acuzațiile împotriva lui nu urmau să apară doar în presă, ci vor declanșa și o anchetă internă. Prima era consecința logică a celeilalte.

Își drese vocea, semnalând că subiectul era epuizat, și începu să treacă cronologic în revistă evenimentele zilei anterioare. Erau lucruri de rutină. Tentative de pătrundere prin efracție, furturi de mașini, câini pierduți și consum de droguri.

La terminarea ședinței, coborî pe scări la subsol și merse pe culoar până în dreptul ușii pe care scria *Arhivă.* Nu venea des aici, iar când avea ocazional nevoie să se uite într-un dosar vechi, îl ajutau fetele din departamentul de dosare penale.

Neoanele din tavan începură să zumzăie și să pâlpâie și întreaga încăpere se umplu de o lumină orbitoare, reflectată pe suprafața pereților mați.

Vechile dosare erau stocate în câteva rafturi mari de arhivă mobilă. Pentru unele dintre ele, cutiile standard de arhivare din carton fuseseră prea mici și atunci dosarele erau așezate în

cutii mari mobile, așezate pe rafturi de-a lungul pereților. Pe unul dintre rafturile cenușii era un spațiu liber. Lângă el era o cutie pe care scria *2735/95-Cecilia Linde. Documente duplicat, investigator principal.*

Dădu cutia jos de pe raft și simți mirosul de hârtie veche, mucegăită. Chiar deasupra era un biblioraft albastru cu eticheta *Ponturi.*

Le luă cu el, mergând pe lângă șirul de rafturi, și se opri în dreptul altei cutii de carton. *2694/94-Ellen Robekk.* Aceasta conținea un mister și mai mare. Ellen Robekk, în vârstă de optsprezece ani, dispăruse fără urmă la fel ca Cecilia, însă nu fusese găsită niciodată.

Frank Robekk era unchiul ei. Cazul i-a pus capăt carierei de polițist. Sentimentul de inadecvare cauzat de faptul că nu și-a putut ajuta propria familie era o rană de nevindecat și care, la un moment dat, s-a infectat. Cazul Ceciliei a făcut ca buba să se spargă.

În ziua în care l-au băgat pe Rudolf Haglund într-una dintre celulele din subsolul secției de poliție, Frank a luat cutia cu dosarul arhivat al dispariției lui Ellen. A recitit întregul dosar, însă cu alți ochi. Cu ochii care-l văzuseră pe Rudolf Haglund. După ce a citit tot ceea ce era în dosar, a luat-o de la capăt. Și încă o dată, și încă o dată. Toate acestea l-au afectat. Bărbatul care ar fi putut să răspundă pentru dispariția nepoatei sale era la doi pași, dar nu a găsit nimic care să-i ofere un motiv să-l ia la întrebări.

După ce a început să studieze dosarul, nu i-au mai putut aloca alte cazuri. I-au fost date sarcini ușoare, însă nu se putea concentra. O lună mai târziu, a ieșit din secția de poliție pentru ultima oară, fără să fi descoperit nicio legătură între cele două evenimente. Fără să găsească un răspuns pe care să i-l dea fratelui său.

Un concediu medical prelungit s-a transformat în pensie de invaliditate. La început, Wisting îl vizitase des, însă apoi intervalul dintre vizite s-a tot mărit. Și, cu fiecare întâlnire, declinul lui Frank era tot mai vizibil. Trecuse un an de la ultima vizită.

Din cauza pereților groși ai subsolului nu avea semnal, însă, în timp ce urca la etaj cu cutia de carton, telefonul începu să sune. Nu răspunse și-l scoase din buzunar abia după ce așeză hârtiile învechite în mijlocul mesei. Avea patru apeluri ratate și trei mesaje vocale de la numere pe care nu le avea în lista de contacte. Presupuse că erau reporteri care doreau comentarii despre subiect.

Prin dreptul ferestrei biroului trecu în zbor o pereche de porumbei. O burniță fină ca un văl plutea peste fiord. Un strat

fin de praf se depusese până și pe suprafața cutiei de carton ținute în încăperea arhivei. Wisting își trecu degetul arătător peste biblioraft. Strânse între degete o biluță de praf și o aruncă în coșul de gunoi.

Bibliorafturile albastre conțineau ponturi, iar cele verzi – documente referitoare la martori, rapoarte ale poliției și rezultatele testelor criminalistice. Un biblioraft roșu, având pe verso eticheta *Acuzat*, conținea declarațiile lui Rudolf Haglund și orice altă informație care-l privea.

Mai era și unul de culoare neagră în care se găseau așa-zisele nondocumente: note scrise în cursul cercetărilor care nu însoțeau dosarul trimis procurorului ori copiile remise avocatului apărării.

În cutia de carton, așezat pe margine, în dungă, mai era și carnețelul lui Wisting cu însemnări din timpul cercetărilor. Era un carnet cu spirală. În colțul din dreapta sus își scrisese numele.

Îl scoase și puse cutia cu restul documentelor pe podea, după care o împinse sub birou și se așeză.

Prima pagină din agendă era o fotografie color, în format A4, cu Cecilia Unde. Marginile albe ale pozei se îngălbeniseră. Fotografia provenea din campania publicitară pentru una dintre colecțiile de haine create de tatăl său. Pe pieptul ei stătea scris *CANES.* Dedesubt scria, cu litere mai mici, *Venatici.* Era aceeași fotografie pe care o utilizaseră în timpul investigațiilor. Avusese un impact mai mare decât orice campanie de marketing. Toată colecția de pulovere *Venatici* a fost vândută în timpul verii, dar nu au mai fost confecționate altele.

Wisting răsfoi primele pagini și-și regăsi ideile și gândurile pe care le așternuse pe hârtie, scrise în grabă, dar clar formulate.

Petrecuse luni întregi la acest caz. Dosarele de sub birou conțineau mii de documente și știa că abia aștepta să se uite prin ele. Ceva de acolo stătea la baza acuzațiilor care-i erau aduse. Ceva care le scăpase.

19.

Line avea doisprezece ani atunci când a dispărut Cecilia, însă își amintea bine cazul. Ceea ce ținea minte în mod deosebit era că, în acea vară, tatăl ei nu fusese aproape deloc acasă și că se alesese praful de vacanța pe care o plănuiseră în Danemarca.

Căutând după numele Cecilia Linde, obținuse 387 de rezultate numai în arhiva ziarului *VG.* Volumul mare de date o încurca. Aranjă răspunsurile în ordine cronologică și începu cu cel mai vechi.

Primul articol o descria pe tânăra Cecilia Linde, care fusese dată dispărută în timp ce făcea jogging. Erau precizate înălțimea, constituția și aspectul fizic, iar articolul era însoțit de o fotografie. Polițiștii îndemnau publicul care o văzuse să-i contacteze. Nu exista niciun motiv să se creadă că a fost victima unei crime, însă nu era exclusă nicio ipoteză.

Următorul vorbea despre eforturile de căutare, făcute cu din ce în ce mai mulți agenți și pe o arie din ce în ce mai întinsă. Articolul următor li se adresa celor care se aflaseră în zonă în după-amiaza zilei de 15 iulie, fiind încurajați să contacteze poliția.

Se repeta constant faptul că fata dispăruse fără urmă. În cele din urmă, a fost lansată ipoteza răpirii și poliția a fost întrebată dacă primise vreun semn de la răpitori sau dacă au existat cereri de răscumpărare. Line continuă să citească pe diagonală. Se părea că tatăl ei luase parte la ultimele câteva conferințe zilnice de presă și negase c-ar fi fost vorba despre șantaj.

Un articol mai cuprinzător vorbea despre Cecilia ca persoană. Reporterii îi intervievaseră pe prietenii ei, pe un fost profesor și pe vecini. Reieșise că era fiica unuia dintre cei mai de succes oameni de afaceri din țară. Cecilia se număra printre angajații imperiului său de modă și lucra ca designer și ca model.

Cel mai concret indiciu pe care-l avea poliția părea să fie un Opel Rekord alb ce fusese parcat într-o intersecție prin care, cel mai probabil, trecuse Cecilia. Șoferul purta un tricou alb, avea în jur de 30 de ani, păr des și negru, fața lată, cu o bărbie ascuțită și ochi apropiați. I s-a cerut să se predea, dar nu părea să fi contactat autoritățile.

Îi atrase atenția unul dintre titlurile apărute la finalul primei săptămâni. *În căutarea disperată a Ceciliei.* Articolul descria cum patrulele de poliție din întreaga regiune de est, Østlandet, verificau fermele și micile așezări în căutarea Ceciliei. Au fost chemați să sprijine căutările chiar și cadrele Serviciului

Național al Poliției Mobile. Potrivit articolului, căutările s-au extins pe o rază de șaptezeci de kilometri, pornind din punctul în care fusese văzută ultima oară. Fotografiile ce însoțeau articolul arătau cum poliția a cercetat o fermă din Rønholt, aflată în regiunea Bamble. Numele tatălui ei era menționat într-unul dintre ultimele paragrafe. Nu dorea să comenteze motivul care a stat la baza căutărilor la scară largă.

Explicația motivului a apărut într-un articol publicat două zile mai târziu. *Dagbladet* a fost cel care a făcut dezvăluirea. *VG* îi cita, dar obținuse declarații suplimentare din partea unui procuror. Cecilia Linde reușise cumva să arunce o casetă pe care înregistrase ce i se întâmplase. Line își aminti, pe măsură ce citea, nu de perioada în care se întâmplaseră aceste lucruri, ci de conversațiile despre cazurile vechi purtate de colegii mai vârstnici, în jurul mesei de la cafeneaua *Stopp Pressen.*

Cecilia Linde avusese asupra ei un Walkman. Pe casetă înregistrase descrierea făptuitorului și a locului în care era ținută captivă.

Line reveni la ceea ce citise mai înainte. Revăzu comentariul tatălui său despre căutările descrise ca o cursă contra-cronometru și înțelese ce-l făcuse să fie atât de taciturn. Nu dorea ca informațiile despre Walkman să fie date publicității. Era ca și cum i-ar fi spus răpitorului că știau unde-și ține victima. Dacă apărea în presă, riscau ca victima să fie mutată în altă ascunzătoare, ba chiar să fie omorâtă. Însă presa a aflat oricum.

Își continuă căutările în lista cronologică. Două zile mai târziu, Cecilia Linde fusese găsită moartă.

Citirea vechilor articole îi luase mult timp. Se uită la ceas și-și dădu seama că nu avea timp nici să ia micul dejun la hotel și nici să-și cumpere o pereche de ochelari de soare înainte de conferința de presă.

Line închise laptopul. Informațiile din textele de arhivă aveau șaptesprezece ani vechime. Trebuia să-și petreacă tot restul zilei căutând detalii despre evenimentele nopții trecute.

20.

Wisting se concentra pe documentele referitoare la țigările găsite în Gumserødkrysset și la analizele efectuate de Institutul de Medicină Legală.

Cercetările de la locul faptei au fost coordonate de subinspectorul Finn Haber. Înainte de retragerea lui, în urmă cu opt ani, Wisting lucrase împreună cu el la câteva cazuri importante. A fi responsabil de cercetările efectuate la locul faptei era o sarcină importantă, ce presupunea o privire de ansamblu asupra tuturor obiectelor colectate și expertizelor ulterioare. Impunea o persoană meticuloasă, cu un deosebit simț de organizare, așa cum era Finn Haber. Rapoartele scrise în urma verificărilor pe teren erau exact așa cum își amintea Wisting munca lui Haber: detaliate și precise. Țigările descoperite au fost cercetate cu ajutorul unei vederi de ansamblu a intersecției și un prim-plan cu fiecare dintre cele trei mucuri de țigară. Erau țigări rulate manual, fără filtru. Una dintre ele fusese strivită, iar celelalte două păreau să fi fost stinse cu degetele, prin apăsare. Fiecărui muc de țigară i-a fost alocat un număr separat, respectiv A-1, A-2, A-3. La începutul albumului foto era o schiță ce surprindea locul în care fusese descoperit fiecare dintre ele. Mucurile de țigară fuseseră găsite într-un interval de doi metri. Un document separat conținea reconstituirea, în care un Opel Rekord închiriat fusese amplasat în intersecție, conform declarației tractoristului. Frank Robekk jucase rolul bărbatului care stătuse acolo, cu o țigară în colțul gurii. Mucurile de țigară fuseseră descoperite chiar lângă picioarele sale, ca și când făptașul ar fi așteptat pe cineva.

Țigările au fost catalogate sub denumirea *ESEK: laborator criminalistic* și depozitate în siguranță. După două săptămâni au fost predate și trimise la Institutul de Medicină Legală.

Cererea de analiză era formulată conform procedurii standard. Se solicitase căutarea de celule epiteliale ce puteau fi găsite în resturile de salivă. Răspunsul a sosit după trei săptămâni. Pentru probele A-1 și A-2 nu a fost găsit ADN uman. Pentru proba A-3 a fost identificat un profil ADN pentru care markerul de gen indica faptul că provine de la un bărbat.

Următorul document era un raport care consemna că urmele de pe proba A-3 se potriveau cu eșantionul de referință prelevat de la Rudolf Haglund. Era urmat de declarația unor experți, referitoare la testele efectuate. Conținea aceleași concluzii și era semnată de directorul departamentului.

Totul s-a făcut potrivit procedurilor obișnuite. Dacă era ceva de contestat, acela trebuia să fie faptul că țigările fuseseră lăsate în laboratorul lui Finn Haber timp de două săptămâni înainte de a fi trimise pentru analize, dar nici asta nu era ceva anormal.

Închise coperțile și puse dosarul înapoi în cutia de sub birou. Apoi se ridică și merse la fereastră, unde rămase pe gânduri, privind la ploaia ce cădea în ropote. Începu să i se contureze o idee despre ce anume s-ar fi putut întâmpla cu proba ADN, însă nu voia să creadă așa ceva.

Tocmai se așeza pe scaun, când cineva bătu la ușă. În birou intră chestorul, purtând o uniformă proaspăt călcată. Închise ușa în urma lui și se așeză în scaunul pentru oaspeți.

Audun Vetti fusese procurorul de caz în multe dintre dosarele investigate de Wisting, inclusiv în cel al Ceciliei. Avuseseră o relație profesională încordată. Vetti nu era foarte deschis să accepte opiniile și sugestiile altora și bătea în retragere atunci când trebuiau luate decizii dificile. Munca sa era bazată pe dorința de a se autoevidenția. Soluționarea cazurilor nu însemna pentru el decât faptul că urmează să fie promovat. În urmă cu doi ani, eforturile lui au dat rezultate. A fost avansat la gradul de comisar și și-a mutat biroul în Tønsberg. În ultimele luni, asigurase funcția de inspector-șef și-și mai prinsese o stea pe epoleți, fiind avansat la gradul de chestor principal.

Oftă prelung, își deschise nasturii de la haină și-și puse în poală o servietă.

Wisting se lăsă pe speteaza scaunului.

— Cazul Cecilia, spuse el.

Audun Vetti dădu din cap, însă nu scoase o vorbă.

— Știi mai mult decât mine? întrebă Wisting.

— A fost cazul tău, răspunse Vetti clătinând din cap. Responsabilitatea ta. Dacă au fost comise nereguli, ar trebui să știi mai multe decât mine.

Wisting nu comentă această negare a responsabilității.

— Știi mai multe despre motivele din spatele cererii adresate Comisiei de Revizuire a Dosarelor Penale? întrebă el.

Audun Vetti deschise servieta.

— Am fost coleg cu Sigurd Henden, spuse el, și scoase un teanc de hârtii. Mi-a trimis o copie a petiției. Probabil ca să ne dea timp să ne pregătim răspunsul. Oricum, le vom primi și de la Comisie.

— Pe ce se bazează?

— A reanalizat mucurile de țigară, explică Vetti și răsfoi până la ultima filă, după care-i dădu hârtiile lui Wisting.

Wisting le preluă.

— Și?

— Au fost păstrate la rece timp de 17 ani. Materialul s-a degradat, însă metodele criminalistice s-au îmbunătățit, în orice caz, rezultatul este același.

Wisting citi documentele. Avocatul apărării primise eșantioanele analizate de un laborator neutru și independent din Stavanger. Rezultatul era identic cu cel obținut de Institutul de Medicină Legală. Pe două dintre ele nu găsiseră celule din care putea fi extras ADN pentru analiză, în timp ce de pe proba A-3 prelevaseră un profil ADN complet, cu 10 markere din 10.

— Nu înțeleg, spuse Wisting, deși în realitate nu era așa.

— Nu ți s-a părut ciudat că pe două dintre probe n-a fost găsită nicio urmă, în timp ce la a treia au avut așa un noroc?

— Există mulți factori ce pot explica situația, spuse Wisting.

— Trei mucuri de țigară, continuă Vetti și ridică trei degete în aer. De la același bărbat, în același loc, în același timp, în condiții identice.

— Nu știm dacă celelalte două sunt ale lui Haglund, obiectă Wisting. Pot fi ale altcuiva și să fi stat acolo săptămâni întregi.

Vetti clătină din cap.

— Nici tu nu crezi asta.

Wisting îi dădea dreptate, însă nu intenționa să recunoască cu voce tare.

— Dar asta nu schimbă situația, se gândi el, dar simțea că se agață de un fir de pai.

— Sigurd Henden a făcut ce trebuia să faci tu acum 17 ani, William.

Wisting nu-i aprecie nici tonul, nici faptul că i se adresase pe numele mic.

— A analizat conținutul mucurilor de țigară, continuă Vetti și-l îndemnă pe Wisting, cu un gest, să întoarcă pagina.

Wisting parcurse textul. Cele trei mucuri de țigară au fost examinate la un laborator danez specializat în efectuarea analizelor chimice. Pentru fiecare eșantion era prezentată, în procente, compoziția conținutului. Dintr-o varietate de compuși chimici, gudronul și nicotina erau două componente pe care le recunoștea.

— Țigările moderne sunt produse industriale de înaltă tehnologie, în care aroma, conținutul de nicotină și alți factori sunt stabiliți în timpul procesului de producție, continuă Vetti, ca și cum era un subiect pe care-l stăpânea cu desăvârșire. Există diferite tipuri de tutun și variate moduri de a-l procesa. Tutunul de prizat, trabucurile și tutunul de rulat erau, la origine, produse naturale. Produsele moderne din tutun conțin o largă varietate de aditivi.

Se aplecă în față și indică spre rezumatul conținut de document.

— Unele dintre substanțele de aici sunt resturi de la pesticidele folosite la cultivarea tutunului, explică el. Parte dintre aditivi sunt agenți de reținere a umidității, în timp ce alții au rolul de a potența aroma.

Wisting dădu din cap. Nu citise concluzia analizelor de laborator, însă bănuia care era aceasta.

— Ideea e că… spuse Vetti lăsându-se pe spate… cele două mucuri de țigară fără urme de ADN sunt o altă marcă, diferită de cel de-al treilea. Cei de la laborator au făcut chiar și o analiză comparativă și pot afirma că primele sunt marca Tiedemann Gold Mix numărul 3, în timp ce țigara pe care a fost găsită proba este marca Petterøes Blue numărul 3.

Wisting nu spuse nimic. Își aminti cum primele interogatorii ale lui Rudolf Haglund trebuiau întrerupte de fiecare dată când cerea o pauză de țigară. Avea în poală un pachet de tutun și rula o țigară înainte să urce pe terasa de pe acoperiș. Pachetul pe care-l avusese la el în momentul arestării. După ce l-a epuizat, a fost nevoit să cerșească de la polițiști. Pe-atunci nici nu se punea problema interzicerii fumatului. Din partea investigatorilor a existat numai bunăvoință. Uneori, o țigară era un adevărat beneficiu pentru progresul audierii.

— Cineva, spuse Vetti ridicând și îndreptând degetul arătător către Wisting. Cineva din această secție a schimbat proba A-3 cu una dintre țigările din timpul interogatoriului.

Wisting nu-l putea contrazice.

— Ce-i de făcut? întrebă el.

— Nu prea am de ales, răspunse Vetti. Tu ai fost responsabil de caz. Nu știu dacă tu ai fost cel care a făcut-o sau a fost o inițiativă colectivă. Voi lăsa decizia pe seama Biroului Norvegian pentru Afacerile Interne ale Poliției.

— Afacerile Interne? Nu e o concluzie prematură? Dacă cineva din echipa de investigație a făcut ceea ce insinuezi tu, nu este prea târziu să fie tras la răspundere?

— Imposibilitatea de a-l acuza nu ne poate împiedica să cercetăm dacă s-a comis o nedreptate. Trebuie să clarificăm asta.

Vetti își aranjă cravata și luă hârtiile înapoi.

— Sper că înțelegi că nu am de ales și trebuie să te suspend? spuse el.

Wisting deschise gura, dar își alese cuvintele cu atenție.

— Crezi că am fost eu?

— Nu cred nimic, dar tu ai fost investigatorul-șef.

— Iar tu procurorul de caz, îi reaminti Wisting.

Audun Vetti se făcu roșu ca racul.

— Treaba mea a fost să mă folosesc de probele obținute de tine, spuse el. Nu m-am îndoit că le-ai obținut legal.

Vetti se ridică, scoase o altă hârtie din servietă și i-o înmână. Wisting o luă de la Vetti.

Suspendare temporară din activitate, în conformitate cu art. 16 din Statutul polițistului, citi el, după care era scris numele său.

— Intră în vigoare începând de acum, spuse Vetti și se îndreptă spre ușă. Ai o oră să-ți împachetezi lucrurile personale, după care trebuie să părăsești secția. Între timp, o voi informa pe doamna procuror Thiis. Poți să-i predai ei legitimația și cheile.

Se opri în dreptul ușii, ca și când și-ar fi dat seama cât de brutal fusese mesajul său.

— Așa trebuie să stea lucrurile, spuse el ca să-și justifice decizia. Până aflăm ce s-a întâmplat cu adevărat atunci.

Wisting îl privi cum pleacă.

Aici nu este vorba despre ce s-a întâmplat, se gândi el. Ci despre ce am făcut noi.

21.

Conferința de presă a avut loc într-o sală de ședințe de la etajul al treilea al clădirii secției de poliție, pe strada Gunnar Nilsen numărul 25. Încăperea era pe jumătate goală și era prezent un singur post de televiziune.

Line îi privi în ochi pe colegii ziariști când intră în sală. Dădu din cap și zâmbi. Erik Fjeld, aflat pe rândul de scaune de lângă podium, avea aparatul foto pregătit. Ea ajunsese târziu și nu avea timp să stea de vorbă cu el sau cu ceilalți reporteri. Intră și se așeză cu grijă pe un scaun liber de lângă fereastră. Simțea dureri în tot corpul și încerca să stea cât putea de drept pe scaun.

Din geantă își scoase laptopul, o agendă și un pix. Afară, pe fereastră, se zăreau un cimitir cu pietre de mormânt peste care trecuse vremea și câțiva copaci negri, fără frunze.

La ora zece fix, se deschise o ușă lăturalnică și intrară doi polițiști în uniformă și unul îmbrăcat în civil. Se așezară pe scaunele din spatele mesei. În dreptul lor erau deja așezate niște placarde pe care le erau scrise numele și funcția. Cei doi în uniformă erau comisarul-șef și procurorul, iar bărbatul în civil era șeful departamentului de cercetări penale. Văzu că Erik făcea fotografii atât oficialilor, cât și cărților lor de vizită, prin urmare Line nu se mai obosi să le noteze numele.

Comisarul-șef le ură participanților bun-venit la conferință și făcu o scurtă introducere, după care-i dădu cuvântul procurorului. Acesta înșiră în fața lui un teanc de hârtii și făcu un rezumat cu privire la ce se întâmplase, menționând orele și locul infracțiunii. Line începu să roadă din capacul pixului. Nicio declarație nu reprezenta vreo noutate.

— Cu ce a fost omorât? întrebă cineva înainte de a se deschide sesiunea de întrebări.

— Arma crimei nu a fost găsită, spuse netulburat procurorul, ca și cum tocmai ajunsese la acest subiect.

— Dar știți ce obiect a fost folosit?

— De asemenea, până când nu vom primi raportul preliminar al medicului legist, este prea devreme să ne pronunțăm cu privire la cauza morții. Cei care au făcut cercetările la locul faptei descriu o lovitură aplicată în zona capului cu un obiect contondent.

Erik Fjeld se ridică de la locul lui, merse în spatele polițiștilor și făcu o fotografie cu reporterii din sală. Orientă obiectivul spre Line. Ea zâmbi și-i făcu cu ochiul. Făcea exact ce-i spusese ea la telefon. Foarte repede, schimbă obiectivul cu

unul de 125 mm, făcu un prim-plan și fotografie documentele înșirate pe suprafața mesei.

— Victima nu a fost încă identificată, continuă procurorul, în timp ce Erik Fjeld se așeză la loc. Dar avem motive să credem că este vorba despre un bărbat de 48 de ani, localnic, din Fredrikstad, și crima ar putea avea legătură cu un furt din locuință comis ieri seara, pe strada W. Blakstads, unde a fost atacat un reporter al publicației *VG.*

Line simți că-i iau obrajii foc.

— Au fost găsite urme lăsate de hoț? se interesă unul dintre ziariști.

— Este prea devreme să răspundem. Încă facem cercetări în locuință. O patrulă canină i-a luat urma până în zona industrială din Øra. Acolo l-am pierdut și suspectăm că a plecat cu o mașină.

Procurorul îi dădu cuvântul șefului departamentului de cercetări penale, acesta oferind detalii cu privire la numărul martorilor audiați și adresând oamenilor obișnuiți rugămintea de a-i contacta în cazul în care văzuseră sau auziseră ceva. Apoi, deschise sesiunea de întrebări.

Unul dintre reporteri întrebă cum fusese posibil ca un jurnalist al ziarului *VG* să afle identitatea victimei înaintea poliției.

Răspunse procurorul.

— Nu știu care sunt sursele *VG,* dar în general nu aș recomanda reprezentanților presei să interfereze în activitatea poliției.

Modul ales de procuror să explice situația provocă râsete. Line își făcea de lucru la laptop. Deschise e-mailul trimis de fata de la benzinărie și selectă unul dintre atașamente. Era un stop-cadru al imaginilor surprinse de camerele de supraveghere în care, în fața casei de marcat, apărea victima omuciderii. Imaginea era clară și color. Bărbatul avea calviție fronto-temporală, păr blond și ușor grizonant, bine îngrijit și în zadar pieptănat spre lateral ca să ascundă chelia. Era îmbrăcat meticulos, avea ochi mici și apropiați și o privire ageră.

Au urmat câteva întrebări referitoare la detalii și clarificări ale declarațiilor deja făcute. Toți știau că trebuie să păstreze și să adreseze întrebările esențiale la finalul conferinței. Doar novicii puneau întrebări mai devreme, dându-le celorlalți informația gratis.

Următorul atașament era o fotografie în care bărbatul stătea lângă câinele său. Câinele era legat afară, de un stâlp. Era culcat la picioarele stăpânului și se uita în sus la el, în timp ce acesta își rula o țigară din pachetul galben de tutun.

Unul dintre jurnaliști calculase că omuciderea fusese raportată imediat după ora zece, iar Line fusese atacată la puțin timp după miezul nopții.

— Asta înseamnă că făptuitorul a petrecut mai mult de două ore în apartamentul victimei?

— Este doar o speculație, spuse procurorul.

O altă mână țâșni în aer.

— A furat ceva?

— Încă nu ne putem pronunța.

— Știți ce anume căuta?

Răspunsul veni scurt.

— Nu.

Line deschise a treia fotografie. Bărbatul ținea o țigară în gură. Câinele se ridicase.

— Mai sunt întrebări? se interesă comisarul-șef.

Line ridică mâna, însă începu să vorbească fără să mai aștepte încuviințarea oficialului.

— Ce se va întâmpla cu câinele?

Comisarul-șef îi aruncă o privire detectivului.

— Momentan este găzduit de centrul pentru câinii fără stăpân al firmei Falck, spuse el, și se ridică.

Conferința de presă se terminase.

22.

Suspendat. Cuvântul îi provocă lui Wisting o tulburare lăuntrică așa cum nu mai simțise niciodată. Gânduri goale, fără noimă, îi treceau prin minte în timp ce se uita în gol, ținând în mână decizia de suspendare. Creierul său părea că vrea să-și îngăduie un scurt răstimp până când să-și dea seama cum trebuie să reacționeze.

Sentimentul de incertitudine, atât de neobișnuit pentru el, se răspândi pe dinăuntru, ca o umbră întunecată de deznădejde. Simți că se sufocă. Amețea și-l cuprinse o stare de rău, dar nu știa cum s-o interpreteze sau s-o gestioneze.

Apoi se ridică de pe scaun. Nu-și împachetă nimic, doar închise lumina și încuie ușa biroului în urma sa. Pe casa scărilor, porni în sus în loc să coboare. Urcă două etaje și de acolo ieși pe terasa celui de-al patrulea etaj.

În urmă cu șaptesprezece ani, fumatul era încă permis în birourile inspectorilor și jos, în celulele de arest, dar urcaseră aici atunci când Rudolf Haglund dorise să facă o pauză în timpul audierilor.

Într-un colț, se aflau două scaune și o masă pe care era o scrumieră arhiplină. Rudolf Haglund se așezase pe un scaun, cu spatele la perete. Wisting se postase lângă balustradă, pentru orice eventualitate, în caz că prizonierul ar fi încercat să urmeze cea mai simplă cale de ieșire din acea situație.

Se îndreptă către balustradă și se prinse cu mâinile de ea. Aerul era plin de picături mărunte de ploaie care i se așternură pe față, limpezindu-i gândurile.

Nodurile degetelor de la mâini i se albiră, în timp ce încerca să înțeleagă ce se întâmplase și de ce. Atunci când sosise rezultatul ADN, nu fusese decât o confirmare a ceea ce ei crezuseră că știau, și anume că-l prinseseră pe cel vinovat. Nu fusese doar proba ADN. El corespundea atât descrierii făcute de tractorist, cât și relatării făcute de Cecilia pe înregistrarea audio. Mai mult, mașina lui dispăruse în mod convenabil, iar alibiul său, excursia de pescuit, fusese desființat și nu mai valora nimic. Erau convinși, cu toții. Întreaga experiență și bunul-simț le spunea că Rudolf Haglund este omul care se potrivea cu circumstanțele, dar au știut de îndată că acestea nu erau suficiente ca să înlăture orice îndoială. Acum, întrebarea care se punea era dacă vreunul dintre investigatori a fost tentat să încline balanța dovezilor în direcția corectă înlocuind proba A-3 cu una dintre țigările pe care Rudolf Haglund le lăsase în scrumiera aflată pe masă.

Își luă mâinile de pe balustradă și se întoarse cu spatele la orașul aflat dedesubt. Hotărî că nu era cazul să creadă că fusese prost în tinerețe. Trebuie ca lucrurile să se fi întâmplat exact așa cum spunea ziarul *VG*. Cineva din rândurile poliției plantase proba crucială.

Wisting închise din nou ochii, își trecu mâna peste față și își dădu seama că era ud leoarcă. Stătea cu ochii închiși și aproape că se temea să-și adune gândurile.

Atunci când firul logic al probelor se destramă, se deschid alte posibilități. La acel moment, răspunsul cu privire la proba ADN a închis toate celelalte uși. O investigație amplă era centrată deodată pe un singur amănunt, pe un singur om. Dintr-o cercetare cu spectru larg, s-a transformat într-o simplă hărțuire a unei singure persoane. Intervalul de timp până la proces a fost utilizat pentru a găsi circumstanțe care să întărească acuzațiile. Au găsit anunțuri personale pe care Haglund le dăduse în revistele pornografice, au vorbit cu un fost profesor de sport care-l surprinsese uitându-se la fete când făceau duș și au identificat cazuri nerezolvate de exhibiționism în care se potrivea descrierea lui. Nu s-a făcut nimic cu privire la aspectele care i-ar fi indicat nevinovăția, precum faptul că acolo unde locuia acuzatul nu exista pivniță, așa cum descrisese Cecilia, sau că în casa lui nu era nici măcar un fir de păr al victimei pe care se presupunea c-a ucis-o.

Fusese alegerea lui Wisting. Responsabilitatea sa. Dacă voia să privească situația din altă perspectivă, decizia de a fi suspendat era una care se impunea, fără doar și poate. Prin noile teste, avocatul apărării a scos la iveală probabilitatea ca proba ADN să fi fost construită de poliție. Pentru a putea păstra o urmă de credibilitate pe care o avea în calitate de șef al departamentului de cercetări penale, trebuia să fie înlăturat din poziția pe care o deținea. Era în joc credibilitatea poliției.

Decise că era obligat să demonstreze că merita să i se acorde această încredere.

Coborî pe scări, lăsând urme de apă pe trepte. Se închise iar în birou și scoase cutia de carton cu copii ale documentelor din cazul Ceciliei. Dacă nu putea să-și folosească propriul birou, trebuia să se ocupe de problemă acasă.

Cără cutia pe hol și deschise cu umărul ușa ce dădea spre scări. Când se întoarse, dădu nas în nas cu Audun Vetti. Tăcut. Și cu ochii ațintiți pe cutia de carton. Apoi dădu aprobator din cap, în semn că era mulțumit că Wisting își împachetase lucrurile și era pe picior de plecare.

Chestorul principal de poliție se dădu la o parte ca să-i facă loc, dar Wisting rămase în ușă. Voia să-i spună ceva de mult

timp, chiar din urmă cu șaptesprezece ani, dar reușise să se abțină. Acum se descărcă.

— Noi am ucis-o, spuse el.

Audun Vetti înclină capul într-o parte și-l privi ca și când nu-l auzise bine.

— Noi am ucis-o pe Cecilia Linde, repetă Wisting. Când te-ai dus la presă și le-ai spus despre casetă.

Vetti clătină din cap.

— Nu i-ai dat criminalului de ales, continuă Wisting. După declarația ta, a fost nevoit să scape de ea.

— Jurnaliștii aveau deja acea informație, protestă Vetti. Eu doar le-am confirmat-o.

— Asta i-a semnat fetei condamnarea la moarte.

Chestorul principal de poliție se făcu negru la față. Se încruntă și strânse din buze.

— Oricum ar fi ucis-o până la urmă, șuieră el printre buze și-și făcu loc să treacă.

Apoi se opri și se întoarse spre Wisting. Acum îl privea drept în ochi.

— Trecuseră zece zile și nu obținuserăți niciun rezultat. Știu că astea te-au tulburat, dar tot nu înțeleg cum de-ai ajuns să falsifici probele.

Wisting nu mai zise nimic și rămase uitându-se fix la ușa care se închise la loc. Cuvintele nu-l puteau absolvi de suspiciuni și acuzații. Trebuia să-și dovedească nevinovăția.

Puse cutia în mașină și trase prelata pentru bagaje. Apoi încuie mașina și privi în sus, spre biroul său, în timp ce scoase cheile de la secția de poliție de pe breloc.

O mașină de poliție parcă în curte. Ușa de la garaj se deschise și Wisting o urmă înăuntru. Mergea repede și realiză că era nerăbdător să predea și cheile și legitimația, ca să poată începe. Putea să studieze dosarul Ceciliei cu alți ochi și cu avantajele celor 17 ani de experiență în plus.

Biroul lui Christine Thiis era curat și aranjat, ca de obicei. Era relativ nou-angajată pe funcția rămasă vacantă după ce Audun Vetti fusese promovat ca adjunct al inspectorului șef de poliție. Toamna trecută coordonase în calitate de procuror un caz în care un bărbat fusese găsit mort într-o casă de vacanță închisă pe timp de iarnă. Fără să aibă experiență anterioară, gestionase atât ancheta, cât și comunicarea cu presa într-un mod corect și sigur. El o considera o persoană rațională, cu o bună judecată și, poate, o mai bună cunoscătoare a firii umane decât a tacticilor de investigare. Asta o făcea un bun procuror.

Când William intră în birou, ea își luă privirea de la ecranul calculatorului. El depuse pe biroul ei cheile și cardul de acces

și ezită puțin înainte de a-i înmâna și legitimația. Era clar că toată situația o făcea să se simtă stânjenită.

— Este în regulă, spuse Wisting.

Știau amândoi că ea nu avea de ales decât să urmeze ordinele date de Audun Vetti.

Christine Thiis îi luă legitimația și o trecu îngândurată între degete.

Wisting păși spre ușă. Christine Thiis deschise sertarul de sus de la birou.

— O las aici… spuse ea… pentru un timp.

Wisting îi întâlni privirea, dădu din cap și ieși.

Înainte de a pleca din secția de poliție, trebuia să vorbească cu Nils Hammer. Uriașul detectiv era cel cu care colaborase cel mai îndeaproape. Ca și Wisting, își începuse de tânăr activitatea în departament. În afara programului, nu petreceau mult timp împreună. Așa că Wisting nu știa prea multe despre viața lui personală, însă la birou îl considera indispensabil. Era eficient, dedicat și foarte bun profesionist, dotat cu un bun raționament și o gândire logică.

Ușa de la biroul său era deschisă. Wisting intră și o închise în urma lui.

Hammer își ridică privirea spre el.

— Frumos, spuse el. Am aici ceva ce ar trebui să vezi.

— Nu pot…

— Un raport despre o fată care a dispărut. Linnea Kaupang. Șaptesprezece ani. A dispărut de vineri.

Îi întinse fotografia, însă Wisting se uită la ea fără să răspundă. O tânără zâmbitoare, cu dinții puțin strâmbi. Avea ochi luminoși, căprui. Părul blond era lăsat să curgă în bucle pe umeri și într-o parte era prins cu o agrafă de care atârna o panglică de un galben-aprins.

Ceva-l făcu pe Wisting să ia fotografia în mână. Trăsăturile ei aveau ceva pur și inocent, iar gândul că i se întâmplase ceva rău îi provoca durere fizică.

Deschise gura ca să spună ceva. În minte i se înfiripa deja strategia de urmat, însă își alungă rapid acele gânduri.

— Nu pot… spuse el înapoindu-i fotografia. Trebuie să te ocupi singur de asta.

23.

Deocamdată, nu prea avea despre ce să scrie, se gândi Line când ieși din secția de poliție. În timpul conferinței de presă nu se ivise nimic nou.

— Prânz? îi sugeră lui Erik Fjeld.

El își puse aparatul foto pe umeri, dădu din cap și arată în ce direcție să meargă.

Găsiră o cafenea în zona pietonală ce-i amintea de cafeneaua pe care o deschisese Suzanne acasă, în Stavern. Un local intim, cu gustări calde sau reci și delicioase prăjituri așezate lângă casa de marcat.

Cumpără o baghetă pentru amândoi, o Coca-Cola pentru fotograf și un ceai-latte cu frișcă pentru ea. Erik găsise o masă liberă în interior și scosese cardul de memorie din aparat.

Line așeză mâncarea pe masă și scoase laptopul din geantă. Îl porni, introduse cardul de memorie și așteptă să se încarce fotografiile de la conferința de presă. Cea dintâi era un prim-plan cu ea însăși. Machiajul acoperea doar parțial ochiul învinețit, însă arăta mult mai bine decât în fotografiile făcute cu o noapte înainte.

— Niciun amănunt din cadrul conferinței de presă n-a sugerat c-ar fi pe punctul de a aresta pe cineva foarte curând, comentă Erik Fjeld, mestecând.

Line fu de acord și era curioasă să știe dacă poliția chiar avea atât de puține informații pe cât lăsase să se înțeleagă. Deschise următoarea fotografie și-și dădu seama că fuseseră mai norocoși decât și-ar fi imaginat. În documentul din imagine scria *Telefonul mobil al persoanei decedate.*

Mări fotografia. Jonas Ravneberg avea un Nokia 6233. Pe lângă numărul de telefon, cel care scrisese raportul trecuse și numărul de cincisprezece cifre al codului IMEI. Apoi urma înșiruirea cronologică a apelurilor date și primite în ultimele zece zile. Era o listă scurtă. O confirmare a imaginii pe care Line și-o formase deja despre Jonas Ravneberg. Un om cu un cerc relațional foarte restrâns. Ceea ce făcea ca acele câteva numere să fie foarte interesante.

02.10 la 14:32 Ieșire: 69330196 Avocat de serviciu[31], *Fredrikstad*

02.10 la 14:28 Ieșire: 1881 Informații

02.10 la 14:17 Intrare: 69310167 Neînregistrat

01.10 la 12:33 Ieșire: 99691950 Astrid Sollibakke, Gressvik

31.09 la 21:43 Intrare: 99691950 Astrid Sollibakke, Gressvik

30.09 la 10:22 Ieșire: 46807777 Fredriksstad Blad

29.09 la 21:45 Ieşire: 99691950 Astrid Sollibakke, Gressvik

28.09 la 12:30 Ieşire: 48034284 Torgeir Roxrud, Fredrikstad

27.09 la 13:45 Ieşire: 93626517 Mona Husby, Fredrikstad

25.09 la 20:15 Ieşire: 99691950 Astrid Sollibakke, *Gressvik*

Trei nume, se gândi ea. Persoane care-i puteau spune mai multe despre victimă. Totuși, cel mai interesant lucru erau apelurile date în ziua crimei. Mai întâi, către un număr necunoscut, urmat de un apel către un birou de avocatură.

Următoarea fotografie surprindea locul faptei și prima pagină a raportului, cu cele constatate acolo. Line mușcă din baghetă și se aplecă spre ecran. Raportul începea cu numele celor care efectuaseră cercetările și modul în care au fost trasate sarcinile. Apoi urma descrierea locului faptei, a condițiilor meteo, a împrejurimilor și a măsurilor luate pentru a proteja zona. O secțiune era dedicată câinelui și modului în care fusese îngrijit. Apoi, descrierea victimei făcută de responsabilul cu cercetările de la fața locului. Bărbat, în vârstă de circa 50 de ani. Îmbrăcat cu un pardesiu negru, marca Helly Hansen, jeanși de culoare albastru-închis și cizme verzi de cauciuc, marca Viking. Decedatul era întins pe burtă, pe pista de bicicletă de pe trotuar, partea superioară a trupului ieșind puțin în afara pistei. Avea răni profunde în zona feței. Asta era tot. Numărul din partea dreaptă de sus a paginii indica faptul că aceasta era prima din totalul de 4.

Fotografia următoare era un print screen referitor la Jonas Ravneberg, luat din Registrul Național de Evidență al Persoanelor. Conținea codul numeric personal format din unsprezece cifre și o dată care arăta că Jonas Ravneberg locuise la aceeași adresă timp de 16 ani. În rest, nimic în plus față de ceea ce Line știa deja despre el.

Celelalte două imagini erau prea neclare ca să poată distinge ceva, însă a treia surprindea coperta verde a unui dosar. Era utilă întrucât conținea o listă numerotată a documentelor aflate în posesia poliției. Primul era un raport scris de primul echipaj sosit la fața locului. Recunoscu titlurile rapoartelor despre telefonul mobil și al cercetărilor de la locul faptei. Fuseseră audiați doi martori. Primul era bărbatul care descoperise cadavrul și care sesizase poliția. Cel de-al doilea martor era o femeie. Christianne Grepstad. Era un nume foarte neobișnuit, iar lui Line îi era ușor s-o găsească și s-o intervieveze.

Ultima fotografie surprindea *Rezumatul raportului cercetărilor preliminare de pe strada W. Blakstads numărul 78.* Descria interiorul apartamentului. Era o casă cu etaj retras, pe două niveluri cu subsol. La parter se aflau veranda, bucătăria și camera de zi ce avea ieșire pe verandă. La etaj

erau un hol, baia, trei dormitoare și un balcon. La subsol erau mai multe cămăruțe și încăperi.

Luă bagheta într-o mână, mâncând în timp ce citea. Autorul raportului considera că erau suficiente indicii că făptuitorul petrecuse mult timp în apartament. Părea să fi căutat în toată casa. Lucrase sistematic. Toate sertarele și dulapurile erau deschise și conținutul lor răsturnat și răvășit. Era evident că infractorul căuta ceva anume, dar nu se putea spune dacă hoțul a găsit sau nu ceea ce căuta.

— Bun, spuse ea cu gura plină și arătă spre ecran.

— Ai găsit ceva acolo?

— Absolut, dădu ea din cap și redeschise parte din documente. Căuta ceva.

— Cine?

— Criminalul.

Puse mâncarea pe masă și bău din ceai. Avea un subiect, o continuare. O *spargere misterioasă.* Așa părea. Le va da polițiștilor câteva ore înainte să-i sune. Dacă avea noroc, va convinge pe cineva să-i confirme teoria că era ceva ciudat la modul în care fusese comisă pătrunderea prin efracție.

— Este destul de riscant, îi zise Erik Fjeld. Să spargi domiciliul cuiva pe care tocmai l-ai ucis. Era clar că va sosi și poliția.

— Trebuie să fi căutat ceva care merita să-și asume acest risc, spuse Line dând din cap. Ceva pentru care a meritat să ucidă.

24.

Cerul era acoperit de un nor aflat la joasă înălțime. Deasupra lui, un stol de păsări migratoare își croia drum spre țările sudice. Aripă lângă aripă, în formație compactă.

Wisting nu se duse acasă. Străbătu cu mașina orășelul Stavern și continuă pe strada principală, spre Helgeroa. Trecu pe lângă ieșirea spre centrul de conferințe și pregătire al Ministerului de Justiție, complexul sportiv, spital și pe lângă un colegiu.

Mașina parcurgea drumurile acoperite cu apă. În aer, deasupra câmpurilor cărămizii, de pe-o parte și alta a șoselei, ciorile fâlfâiau din aripi ca niște umbre. Reduse viteza, semnalizã și trase pe dreapta. Un indicator arăta spre drumul pietruit aflat în stânga sa.

Mai înaintă puțin, dădu în marșarier și, luând ca reper descrierea făcută de tractorist, parcă mașina în aceeași poziție cu cea în care fusese oprit Opelul.

Se gândi la tânăra din fotografia pe care i-o arătase Nils Hammer. Cea cu bucle aurii. Linnea Kaupang. Undeva se aflau părinții care o așteptau cu disperare. Hammer avea experiența necesară. Știa cum trebuia procedat, dar pe Wisting îl neliniștea gândul că nu putea să ia parte la anchetă. Apoi încercă să se gândească la altceva. La ce se-ntâmplase în urmă cu șaptesprezece ani.

„Aproape toate crimele din Norvegia se soluționează”, reflectă el. În afară de el, mai erau mulți alții care au simțit pe umerii lor presiunea și responsabilitatea din cazul Cecilia. Ajunseseră într-un punct mort, fără o direcție clară de urmat, și când a apărut numele lui Rudolf Haglund au fost eliberați de o mare povară. Wisting cunoștea sentimentul acela de satisfacție pe care ți-l aduce succesul. Atunci când, în sfârșit, faci o descoperire. Un nume. Un suspect în jurul căruia să-ți construiești ancheta.

Însă n-au reușit decât să contureze propria versiune a celor întâmplate. Și-au investit tot orgoliul profesional creionând imaginea de ucigaș a lui Rudolf Haglund.

Wisting mai văzuse cazuri similare. Presiunea și solicitările de clarificări și răspunsuri puteau duce la concluzii greșite. Investigatorii își făceau propriul scenariu cu privire la cele întâmplate din primele probe obținute. Și după ce-și formau o opinie, începea un proces inconștient de interpretare a probelor, în direcția confirmării propriilor ipoteze. Perspectiva li se restrângea și începeau să adune informații care se potriveau scenariului principal. Erau ca niște câini de

vânătoare, care luaseră mirosul prăzii și aveau boturile ațintite spre aceasta. Tot ce era în jur și-i putea distrage de la ipoteza lor era ignorat. Rudolf Haglund era cel pe care-l urmăreau, mai trebuia doar să-l încercuiască.

Închise ochii și-și reaminti acea zi caldă de vară din urmă cu 17 ani. Cecilia alergând pe strada pietruită. Lumina soarelui filtrată de frunzele copacilor. Mușchii fetei se ghiceau de sub îmbrăcămintea sport, lipită de corp din cauza sudorii. Părul strâns în coadă de cal se mișca dintr-o parte într-alta cu fiecare pas pe care-l făcea. Căștile erau bine așezate pe urechi, dar abia se auzea ce asculta. *Seal. Kiss from a Rose.* Pe frunte avea perle de transpirație și o pată de apă în zona pieptului.

În imaginea creată de Wisting, tot Rudolf Haglund era cel care stătea și aștepta lângă portbagajul deschis, în tricou alb și jeanși. Cu ochi mici și apropiați, nasul strâmb și o țigară în colțul gurii. Când a zărit-o, a aruncat țigara pe pământ, s-a uitat în toate părțile să se asigure că nu-l vede nimeni. Stătea pe jumătate întors cu spatele, iar când fata a trecut pe lângă el, a tăbărât pe ea. A cuprins-o cu brațele și a aruncat-o în portbagaj.

Încă era convins de asta, trebuia să recunoască, și deschise ochii. Rudolf Haglund era cel care o răpise pe Cecilia Linde, dar îndoiala exista.

Se privi în oglindă. Cutia de carton din portbagaj conținea mii de documente. Câteva sute de nume. Nu putea să ignore faptul că era posibil să găsească între ele un alt nume. Un alt posibil criminal.

Pe drumul care ducea la fermă se apropia un bărbat cu un baston și o pelerină groasă de ploaie. Se îndrepta spre cutiile poștale. Tim Bakke, se gândi Wisting. Un bărbat cărunt, cu ochii verzi și brațe puternice. Locuia în prima casă, vopsită în roșu, aflată pe partea dreaptă a drumului ce ajungea la fermă. Într-un coteț din spatele garajului avea patru găini. Când Wisting îl interogase, părea mai preocupat de vulpea care fugise cu cea de-a cincea găină.

Wisting băgă în viteză. Roțile scrâșniră pe pietriș și mașina demară. După zece minute, ieși iar de pe drum. În urmă cu un an primise cabana din Værvågen. Era un loc de care se atașase și unde se putea relaxa.

Pe drumul ce se întindea înaintea lui erau două șanțuri paralele, formate de roțile mașinilor, pline cu băltoace. După aproape un kilometru de zonă împădurită, ajunse pe un platou și văzu coasta stâncoasă ce cobora spre mare. Drumul se termina într-un spațiu deschis, flancat de un tufiș des de trandafiri, la o distanță de circa treizeci de metri de la cabană. De aici, pe ultima porțiune se așternea o potecă.

Jos, la malul mării, era un ponton. Un pescăruș tăcut stătea, cu ciocul întins spre orizont, pe unul dintre piloni de ancorare.

Wisting își parcă mașina, merse în spate și luă cutia cu documente. Vântul ce răvășea ultimele frunze ale toamnei și valurile ce se spărgeau de țărm erau singurele sunete pe care le auzea în jurul său. Își relaxă umerii și expiră.

În cabană încă se simțea mirosul de vopsea dată pe pereți în ultima săptămână a verii, când fusese aici împreună cu Line. Sufrageria devenise mai luminoasă și mai plăcută ochiului, dichisită cu noile tapițerii, perne și perdele în culori ce se asortau.

Așeză cutia în mijlocul mesei și-și dădu jacheta jos. Apoi începu să golească cutia. Scoase bibliorafturile și le sortă după culori. Când termină, în cutie mai rămăsese o casetă. Era o copie. O casetă BASF, marcată la fel precum caseta reînregistrabilă a Ceciliei. *CL.*

Se uită în jur. Vechiul radio portabil cu casetofon se afla sub pervazul ferestrei. Ezită, dar se hotărî să înceapă de aici; s-o asculte încă o dată pe Cecilia Linde. Apăsă pe butonul pe care scria *eject* și introduse caseta în aparat. Apoi derulă caseta și apăsă butonul *play.*

Recunoscu melodia și se ridică în picioare, așteptând. Pescărușul de pe ponton se înălță în aer și începu să planeze în cercuri. Folosea curenții ascendenți ca să rămână în aer, fără a da din aripi. Vocea Ceciliei se auzi la fel de brusc ca atunci când ascultase caseta pentru prima dată. *Sâmbătă, 15 iulie, am fost răpită de un bărbat în timp ce făceam jogging. S-a întâmplat la intersecția cu ferma Gumserød. Avea o mașină veche, albă. Acum sunt în portbagaj. S-a întâmplat foarte repede. Nu am reușit să-l văd bine, dar mirosea urât, a fum și încă ceva. L-am mai văzut înainte. Purta un tricou alb și jeans. Păr negru. Ochi mici, negri și sprâncene stufoase, negre. Nas strâmb.*

Ascultă toată înregistrarea de un minut și 43 de secunde. Își mișcă buzele, îngânând-o pe Cecilia. Vocea ei era clară și sigură, însă vorbea repede, ca și când se grăbea. Deși o ascultase de multe ori înainte, i se părea că detectase un detaliu nou. Derulă din nou.

— *... miroase urât, a fum, dar și a altceva. L-am mai văzut înainte.*

Puse pauză. Derulă înapoi.

— *L-am mai văzut înainte.*

Propoziția nu-i era nouă, dar avea un alt înțeles. Nu reușiseră niciodată să demonstreze existența vreunei legături între Cecilia Linde și Rudolf Haglund. Niciunul dintre documentele de pe masa din spatele lui nu consemna vreun

moment în care viețile lor să se fi intersectat. El crezuse că ea se referea la faptul că-l mai văzuse în timp ce alerga și poate că Rudolf Haglund chiar o urmărise în timp ce plănuia răpirea. Dar putea să însemne și că ucigașul Ceciliei Linde făcea cumva parte din cercul ei de cunoscuți.

25.

Printre lucrurile din cutie se găsea și un teanc de foi capsate, neîndosariate. Erau hârtii printate dintr-o bază de date care conținea toate persoanele care aveau legătură cu cazul. Fiecare nume care apăruse de-a lungul cercetărilor fusese consemnat și în dreptul lui era făcută o observație referitoare la acest caz. Astfel îi era mai ușor să determine contextul în care se vorbise despre o anumită persoană atunci când reapărea numele. Și verificarea ponturilor primite era astfel mai simplu de verificat.

Totuși, nu exista o metodă similară pentru a determina care ofițer de poliție a fost implicat și ce anume a făcut. Teoretic, oricine ar fi putut să se închidă în laboratorul criminalistic și să înlocuiască proba A-3. Dacă Wisting lua în considerare și îngrijitorii, personalul de la popotă, oamenii de serviciu, civilii și alte cadre, erau peste șaptezeci de persoane care aveau acces în clădire. La ușa de la intrare, angajații trebuiau se folosească un card de acces și un PIN. Toate intrările erau înregistrate într-un sistem computerizat, dar, chiar dacă informațiile acestea erau încă păstrate, tot ar fi fost un efort inutil. Înlocuirea putea fi făcută în oricare din cele trei zile în care Rudolf Haglund s-a aflat în arestul poliției sau într-una din zilele următoare, când Finn Haber a trimis țigările la analiză.

Din cei 70 de angajați, doar 20 lucrau în departamentul de cercetări penale. Investigația avusese loc în perioada de concedii și, deși majoritatea au fost rechemați la datorie, câțiva se aflau peste hotare. Dintre cei 18 rămași, 12 participaseră direct la efectuarea cercetărilor. Dacă vreunuia dintre ei, dintr-un anumit motiv, i-ar fi venit ideea de a falsifica dovezile, ar fi fost logic ca acea persoană să se afle în contact nemijlocit cu Rudolf Haglund. Wisting petrecuse cele mai multe ore cu el, dar mai erau și alții care se aflaseră în apropierea lui.

Se hotărî să procedeze metodic și puse în fața lui biblioraftul de culoare roșie. Conținea toate informațiile referitoare la Rudolf Haglund.

Primul document era un raport personal. Chiar Wisting completase formularul standard în timpul interogatoriului. Pe lângă nume, numărul de buletin, adresă și numărul de telefon, formularul includea și date despre angajator, ocupație, salariu, studii, certificări și o listă a antecedentelor penale anterioare.

Următorul înscris era decizia de arestare a lui Rudolf Haglund, luată în conformitate cu articolul 175 din Codul de procedură penală. Documentul în sine încă era denumit *foaia albastră,* pentru că înainte de informatizarea poliției, măsura era scrisă pe o coală de hârtie albastră, de către procurorul care

o dicta. Documentul era semnat și ștampilat de procurorul Audun Vetti. Conținea formalitățile de rigoare și temeiul arestării, dar nicio informație despre cazul în sine.

Decizia era urmată de alt document, intitulat *Raport cu privire la persoana arestată.* Era tot un formular standard ce conținea date referitoare la caz, ora și locul arestării, numele celui arestat, unde a fost transportat și numele procurorului care a dispus arestarea.

Cel care l-a arestat a fost Nils Hammer, împreună cu Frank Robekk.

Wisting își dădu seama că nu avea niciun instrument de scris. Merse la un dulap aflat în colțul camerei, luă un carnețel și un pix și se așeză din nou. Strânse din dinți și începu să bată ritmic cu pixul în carnețel. Ideea era să facă o listă cu colegii care intraseră în contact direct cu Rudolf Haglund. Apăsă de câteva ori pe capătul pixului și notă primele nume înainte să dea pagina. Documentul următor era un raport de percheziție. Bunurile pe care le avea Haglund la el când a fost arestat erau enumerate. Portofel, chei, cuțit de buzunar și tutun. Raportul fusese întocmit de Nils Hammer.

Erau trei rapoarte referitoare la cercetările efectuate la ferma lui Haglund din Dolven. Primul se referea la o căutare cu câini, lipsită de orice rezultat. Următorul descria examinările criminalistice conduse de Finn Haber. Nici acelea nu duseseră la vreo concluzie. Al treilea raport era despre percheziția coordonată de Nils Hammer. Au fost confiscate reviste pornografice străine și filme cu titluri precum *Teenager* și *Preteens,* precum și reviste despre sado-masochism. Acestea le oferea investigatorilor informații despre preferințele sale sexuale și le întărea convingerea că el era cel pe care-l căutau.

Apoi au urmat interogatoriile pe care le scrisese chiar Wisting, de mână, întrerupte de rapoartele referitoare la transferul lui Haglund de la secția de poliție înspre închisoare și despre vizita medicală la care se prezentase acesta.

Lista cu nume se mărea. Includea ofițeri de poliție pensionați, investigatori care părăsiseră serviciul și se angajaseră în sectorul privat sau se transferaseră la Økokrim[4] și Kripos[5]. Dintre cei menționați acolo, doar Nils Hammer mai lucra în departament.

Wisting își plimbă privirea peste listă. Erau persoane cu experiență, pricepute și corecte. Mulți îi fuseseră mentori valoroși și parteneri de încredere, precum Frank Robekk.

De fiecare dată când întâlnea unul dintre numele acestora, trăgea o linie în carnețelul din partea dreaptă. Un nume se evidenția. Nils Hammer. Cifrele vorbeau de la sine. În aceste materiale, erau douăzeci și trei de intersectări între Nils

Hammer și Rudolf Haglund. Următorul pe listă era el însuși cu șaptesprezece întâlniri, urmat de Finn Haber cu douăsprezece. Această trecere în revistă îl puse pe Wisting pe gânduri. Se lăsă pe spate și ridică privirea spre fereastră. Afară, cerul se întuneca din ce în ce mai tare. Un cargobot se îndrepta spre vest.

Avea încredere în Nils Hammer. Venise în locul lui Frank Robekk. Era o siguranță în plus să-l ai pe Hammer în echipa de investigare. În calitate de lider, Wisting voia întotdeauna ca sarcinile pe care le trasa să fie îndeplinite în cel mai rapid mod cu putință. Însă lui Hammer nu-i plăceau formalitățile. Parte din eficiența sa se datora abilității de a scurta considerabil procedurile de cercetare și putea fi foarte inventiv în efectuarea investigațiilor.

În orice caz, lista din fața lui era doar o statistică. Putea fi interpretată în diverse moduri. Rezultatul putea fi foarte bine o consecință a dedicării și dorinței lui Nils Hammer de a-și duce sarcinile de lucru la bun sfârșit.

Wisting apăsă iar de câteva ori pe capătul pixului înainte de a rupe lista. Trebuia să găsească o altă cale, însă nu știa care va fi aceea.

26.

Dimineața, la ora două, ploaia s-a oprit, însă stratul de nori încă zăbovea pe cer. Marea era de un gri-pătrunzător, cu perle de spumă albă. Wisting ieși cu telefonul pe verandă. Din copaci picurau stropi de apă. Undeva, în depărtare, ciripea o pasăre.

Lista apelurilor ratate era lungă. Tatăl său sunase de două ori și erau și alte câteva numere necunoscute, cu siguranță de la diverse ziare interesate să-l contacteze. Numele lui Nils Hammer se ivi pe la jumătatea listei. Lăsase un mesaj vocal. Wisting fu curios să afle ce s-a întâmplat și-l ascultă. Putea fi vorba de vreo noutate în cazul tinerei dispărute.

Mesajul era scurt. Voia să spună doar că Wisting se putea baza pe el, dacă era nevoie. Vorbise și cu liderii de sindicat care se oferiseră să acopere cheltuielile cu avocații, dacă se ajungea acolo.

Șterse mesajul și-l sună pe tatăl său, care nu-și putea ascunde mâhnirea. Bătrânul vorbi repede, pe un ton din ce în ce mai ridicat.

— Știam c-o să fie rău, dar nu atât de rău, spuse el. Te-au pus, pur și simplu, la zid. Te condamnă fără proces. Iar acest Audun Vetti… aproape că-i scuipă numele, înainte să facă o pauză, ca și când nu știa ce să spună despre comisarul-șef… declară că aceasta este procedura legală.

În timp ce vorbea cu tatăl său, Wisting privi de afară la dosarul care stătea răsfirat pe măsuța de cafea. Îi explică dedesubturile titlurilor principale ale ziarelor, confirmând că cineva a falsificat dovezile care-l incriminau pe Rudolf Haglund. Nu era nevoie să-i spună tatălui său că nu el a făcut-o.

Apoi formă numărul lui Suzanne. Îi povesti ce se întâmplase și ce credea el despre asta. Suzanne părea distantă. În timp ce vorbea cu el se îngrijea de alte lucruri, auzea cum mută pahare și farfurii și recunoscu sunetul mașinii de spălat vase din cafenea.

— Ce faci? întrebă el.

Ea îi explică faptul că nu mai avea la fel de mulți clienți ca înainte, iar din felul în care îi spusese asta reieșea cumva că el ar fi fost vinovat pentru asta.

Apoi mai schimbară câteva vorbe, înainte ca niște clienți să ceară nota de plată și ea să fie nevoită să încheie convorbirea.

Clic! și liniște totală.

Rămase tăcut, cu telefonul mobil în mână.

Îi tot revenea în memorie una dintre ultimele discuții pe care o avusese cu ea. Erau în camera de hotel, după ce fusese invitat la talk-show și vorbise despre descoperirea bărbatului ucis în cabana moderatorului. Acesta îl făcuse să vorbească mai mult decât intenționase și despre subiecte pe care nu le aborda, de obicei, cu nimeni. Despre dificultățile muncii sale, despre cum își riscase viața în câteva rânduri și chiar despre un moment în care el însuși ucisese pe cineva în exercițiul funcțiunii. În fața camerelor, a dezvăluit și că-și planificase deja propria înmormântare, subliniind inclusiv că aceasta urma să se deschidă cu psalmul *Der hvor roser aldri dør → Acolo unde trandafirii nu mor niciodată.*

A fost ciudat să se audă vorbind despre aceste lucruri și asta-i dăduse Suzannei apă la moară.

— Nu-mi place că te pui pe tine și slujba ta înaintea celor dragi și apropiați, a spus ea.

El nu i-a răspuns.

— Trebuie să mă simt în siguranță cu bărbatul cu care trăiesc, a continuat ea. Chiar și atunci când nu sunt cu tine. Cum pot să fac asta când aud ce faci tu la muncă? Nu pot să stau liniștită când nu ești acasă. Ai mers prea departe punând un caz mai presus de tine însuți și de familia ta.

În răstimpul în care stătuse așa, cufundat în gânduri, îi înghețaseră degetele. Băgă telefonul în buzunarul pantalonilor și intră în casă. După ce se așeză pe fotoliu, luă biblioraftul negru care conținea notele interne, așa-zisele nondocumente. Portofoliul era împărțit în cinci secțiuni, cinci ipoteze, cinci scenarii posibile cu privire la ce i se întâmplase Ceciliei Linde.

Se lăsă pe spate, ținând dosarul în poală. Toate acestea fuseseră date uitării în clipa în care a apărut numele lui Rudolf Haglund.

Prima era teoria răscumpărării. Nu avuseseră multe cazuri de răpiri pentru bani, însă a fost prima posibilitate avută în vedere în timpul discuțiilor purtate cu Nora și Johannes Linde. Cu o lună înainte de răpire, Finansavisen publicase o listă a celor mai bogate familii din Norvegia, iar familia Linde era pe locul al nouălea. Atât viața privată, cât și afacerile erau prezentate într-un articol de două pagini pline, însoțite de o fotografie cu reședința lor de pe coasta districtului Vestfold. Era un articol care putea încuraja acel tip de infracțiune.

Ambii părinți confirmaseră că erau pregătiți să plătească, dacă urma să se ceară o răscumpărare, și fuseseră de acord ca poliția să supravegheze orice tranzacție. Totuși, cu fiecare oră care trecea fără ca răpitorii să dea vreun semn, speranța că situația se putea rezolva prin plata unei sume de bani pălea considerabil.

Wisting întoarse foaia separatoare. Și următoarea ipoteză era legată de mediul de afaceri din care făcea parte Johannes Linde. Acesta crease firma *Canes* în parteneriat cu Richard Kloster. Partea lui Kloster fusese cumpărată cu o jumătate de an înainte de lansarea primei colecții de succes și Kloster intentase un proces împotriva grupului Linde. Era vorba despre drepturile de proprietate asupra mai multor denumiri de produse. Richard Kloster era deja cercetat pentru evaziune fiscală și se ridică și problema unei posibile spălări de bani. Scenariul presupunea că răpitorii făceau parte din tabăra lui Kloster și că Linde știa deja ce trebuia să facă pentru ca făptașii să-i elibereze fiica. Cei de la Poliția Economică, Økokrim, au fost convinși să considere acest scenariu drept prioritar și l-au pus sub acuzare pe Kloster, ceea ce le-a permis efectuarea unei percheziții. Împreună cu cei de la criminalitate financiară i-au întors pe dos casă, cabana, iahtul și toate celelalte locuri în care-și petrecea timpul, fără să găsească nimic suspect.

Frank Robekk a fost responsabil cu cea de-a treia teorie: *Pătrunderea prin efracție.*

Când familia Linde s-a mutat, spre sfârșitul lui iunie, în reședința de vară, au descoperit că aceasta fusese spartă. Cercetările fuseseră efectuate de Frank Robekk, așa că era normal ca tot el să fie numit responsabil cu verificarea vreunei posibile legături între acest episod și dispariția fetei, survenită trei săptămâni mai târziu. Făptuitorul pătrunsese prin camera Ceciliei și nu părea să fi intrat și în alte încăperi. În spațiile comune din casă era instalată o alarmă, dar aceasta nu se declanșase. Nu părea să fi fost furat ceva. Ceciliei i se păruse că-i dispăruse un pulover, însă avea atât de multe, încât nu putea fi sigură.

Pătrunderea prin efracție nu a fost soluționată niciodată.

A patra ipoteză îl viza pe iubitul Ceciliei, fotograful Danny Flom, și a fost responsabilitatea lui Nils Hammer. Singurul motiv care justifica acordarea unei atenții suplimentare era aceea că statistica întotdeauna sugera că infracțiunile comise cu violență sunt săvârșite de oameni apropiați.

Wisting n-a reușit niciodată să-l înțeleagă pe Danny Flom. Era cu doi ani mai mare decât Cecilia și lucra ca fotograf liber-profesionist pentru diverse agenții de știri. Se întâlniseră cu doi ani înainte, cu ocazia unei sesiuni foto organizate pentru una dintre colecțiile lui Linde. Dacă privea în urmă, Danny Flom îi amintea de Tommy Kvanter, fostul iubit al lui Line. Un bărbat care avea o latură bună și una întunecată. Flom părea să se priceapă de minune în a-și ascunde partea întunecată față de cei din jurul lui, însă Wisting îi surprinsese o grimasă care-l

trăda din când în când. În majoritatea timpului se făcea plăcut și sincer, iar uneori părea boem și lipsit de griji, ceea ce-l depărta de stilul de viață al familiei Linde. Părinții Ceciliei îl descriau ca fiind amuzant, șarmant și isteț, dar îi observaseră și dispoziția schimbătoare. Remarcaseră la el amănunte care Ceciliei îi scăpau și a devenit clar că mai ales Johannes Linde nu era de acord cu relația.

Cazierul lui nu era tocmai curat. Fusese amendat de două ori pentru consum de marijuana și, într-un caz în care fusese acuzat de lovire, plângerea fusese retrasă. Descoperiseră că-n viața lui mai existase o femeie. Era o colegă de breaslă cu care fusese într-o călătorie de afaceri la scurt timp după ce o cunoscuse pe Cecilia. Danny Flom a mărturisit relația atunci când l-au confruntat, însă a susținut că a fost ceva de scurtă durată și că Cecilia știuse. Femeia fotograf i-a confirmat spusele. Era sigur însă că Danny Flom avea o influență deosebită asupra Ceciliei. Acest aspect i-a condus spre a cincea teorie: *înscenarea*. În alte state existaseră cazuri în care fiicele unor oameni bogați și-au înscenat, împreună cu iubiții lor, propria răpire, pentru a face rost de bani pentru o nouă viață, departe de părinții lor. Era o ipoteză pentru care, deși fusese luată în considerare, n-au făcut nicio verificare.

A cincea folie separatoare marca ceea ce era denumit *Proiectul-listă* și conținea ipoteza principală: Cecilia Linde a fost răpită de un autor necunoscut.

Căutarea unui autor necunoscut era cea mai dificilă sarcină a unei investigații și nu existau scurtături. În astfel de cazuri, cantitatea și calitatea aveau o importanță egală. Trebuiau să facă verificări extinse în încercarea de a stabili tot ce se întâmplase pe traseul probabil al Ceciliei și să-i identifice pe toți cei care se aflaseră în zonă în acel interval de timp.

Asta însemna alcătuirea unor liste lungi. Liste cu nume ce puteau fi împărțite pe genuri și grupuri de vârstă, sortate și aranjate în toate modurile posibile – în funcție de domiciliu, culoarea părului, haine și vehicule, fumători/nefumători, dreptaci/stângaci sau de orice alt detaliu ce prezenta interes pentru caz. În principiu, asta presupunea o anchetă a unei fapte cu autor necunoscut. Liste. Liste lungi și plictisitoare cu lucruri care probabil că nu duceau nicăieri. În sfârșit, mai era abordarea matematică și statistică ce putea să ajute la găsirea răspunsului. În cazul Ceciliei, listele de nume au fost confruntate cu registrele proprietarilor de Opel Rekord de culoare albă și cu o listă a celor condamnați anterior pentru agresiune sexuală.

Era ca și cum ar fi legat un năvod de spatele bărcii. Pescuiau la întâmplare și se aflau la mila zeiței Fortuna. Așa îl

descoperiseră pe Rudolf Haglund, dar plasa pe care o folosiseră era rară și posibilitatea ca suspectul să scape era mare.

Wisting se lăsă pe speteaza fotoliului. Acum, după șaptesprezece ani de la închiderea cazului, poate ar fi fost util să parcurgă din nou listele acelea. Verificaseră deja pentru a vedea dacă apărea ceva în dreptul vreunuia dintre numele de pe listă. Ideea era că persoana care comisese fapta trebuie să fi făcut ceva similar și înainte. Dacă atunci greșiseră în privința stabilirii autorului, era foarte posibil ca vinovatul să fi comis acte similare în anii următori. Luă teancul de liste și lăsă foile să-i alunece din mâini. Fără sistemul computerizat al poliției, nu putea face prea multe.

27.

O ploaie deasă și uniformă făcea ca peisajul vizibil de la fereastra hotelului să fie gri și șters.

Line trase draperiile și-și scoate ghetele. Deși murea de somn, se așeză la masă și luă mașinuța pe care o găsise în fața casei lui Jonas Ravneberg. Era un model de Cadillac din 1955, după cum scria pe eticheta de sub ea. Numărul 1:43 indica probabil scara față de mașina reală. Îi deschise o portieră, după care o puse jos.

În cafenea făcuse o listă cu ce avea de făcut. Trebuia să înceapă cu telefonul mobil al victimei. Putea să-i fi condus pe anchetatori la casa lui Jonas Ravneberg înaintea ei, se gândi, dar mai știa și că primul echipaj de poliție sosit la locul faptei se concentrase pe securizarea perimetrului și lăsaseră investigarea victimei pe seama criminaliștilor experimentați, care au trebuit să fie chemați de acasă. Când au ajuns, au început o muncă metodică și anevoioasă, în care principala regulă era să nu se grăbească.

Își luă telefonul și intră în setări ca să ascundă identitatea apelantului. Apoi formă numărul de opt cifre care apărea pe lista poliției ca neidentificat. Primele două numere erau 6 și 9. Asta însemna că domiciliul abonatului se afla undeva în Fredrikstad.

Îl lăsă să sune până când se deconectă singur.

Din experiența ei, știa că unele persoane nu răspundeau la telefon atunci când numărul apelantului era necunoscut, așa că dezactivă funcția de ascundere a identității. Încercă din nou și, în timp ce suna, își deschise laptopul. Se baza pe raportul poliției, dar încercă să caute ea însăși numărul, ca să fie sigură. Nu, nici acum nu avu succes și telefonul se deconectă pentru a doua oară. Trase o înjurătură. Poliția putea afla cu ușurință identitatea titularului unui post telefonic, dar probabil că erau la mâna programului de lucru al Telenor. Raportul fusese întocmit la ora 3:40, iar detectivul care verificase numărul probabil că-i lăsase pe alții să obțină informații suplimentare.

La o distanță de unsprezece minute de la apelul numărului necunoscut, Jonas Ravneberg sunase la informații. Apoi la un birou de avocatură.

Line sună la același număr. Încă de la începutul carierei de jurnalist de investigație descoperise cu surprindere că unii avocați erau foarte comunicativi cu privire la conținutul documentelor din dosare penale, primite de la poliție. Doar după un timp și-a dat seama că așteptau ceva la schimb din partea ei. Majoritatea avocaților apărători se trezeau în situații

în care atât clienții lor, cât și cazurile de care se ocupau atrăgeau atenția presei. Prin urmare, voiau să le acorde spațiu în care să-și expună punctul de vedere. Atragerea presei de partea lor era la fel de importantă ca și câștigarea cauzei în instanță. Când se pronunța verdictul, titlurile erau mai mici și inofensive.

— Avocat Anders Refsti, se auzi de la celălalt capăt al firului.

Line se prezentă și explică pentru cine lucrează.

— Este vorba despre bărbatul care a fost ucis ieri, continuă ea. Jonas Ravneberg. Am înțeles că v-a contactat cu numai câteva ore mai înainte de eveniment.

Liniștea domnea la capătul firului, însă ea auzi cum interlocutorul ei răsfoia niște hârtii. Părea că întrebarea îl luase prin surprindere și era nedumerită că nu fusese contactat deja de poliție.

— Este adevărat? se interesă Line. V-a contactat?

— Am numele înregistrat aici, da, confirmă avocatul.

— Deci ați vorbit cu el?

— A fost confirmat în vreun fel? întrebă avocatul. Că el este cel ucis?

— Nu oficial.

— Ei bine, așa se explică de ce n-a venit azi la întâlnirea programată.

— Trebuia să vă întâlniți?

— A sunat ieri după-masă, explică avocatul. De obicei nu-mi programez întrevederi lunea. Lucrez ca avocat din oficiu în diverse cauze penale, iar în zilele de luni merg, de regulă, la audierile celor arestați, însă era foarte important să mă văd cu el. Am stabilit că putea să vină la opt și jumătate, dar n-a mai venit. Acum înțeleg de ce.

— Despre ce voia să vorbiți?

— Nu a precizat, a spus doar că era un lucru important.

— Ceva, ceva tot trebuie să fi spus.

— Da, dar nu știu dacă pot reproduce. Vechi bătăi de cap, cred că asta a spus. Că avea o daravelă mai veche care ieșise la lumina zilei și nu știa cum să procedeze.

Line își învârti pixul între degete.

— Altceva a mai spus?

El ezită, dar răspunse pe un ton sigur:

— Nu.

Line lăsă pixul să alunece pe carnețel.

— Sunteți de acord să scriu că a solicitat consiliere juridică înainte de a fi ucis, însă nu puteți spune despre ce era vorba?

Anders Refsti se gândi puțin. Line scrisese deja fraza atunci când el își dădu acordul. Ea îi mulțumi pentru amabilitate și

continuă cu celelalte telefoane. Înainte să formeze numerele, voia să caute ceva pe internet.

Astrid Sollibakke din Gressvik apărea de cele mai multe ori. Patru apeluri în total. Văzu pe hartă că Gressvik părea să fie o zonă dens populată, care se dezvoltase odată cu orașul Fredrikstad, separate doar de un afluent al râului Glomma. Căutând după nume, obținu mai multe rezultate decât se așteptase și se limită doar la paginile norvegiene. Rămaseră doar opt rezultate. Cinci erau de la același website: Clubul Colecționarilor din Fredrikstad. Unul o duse mai departe către o pagină a unei comisii, unde Astrid Sollibakke era menționată ca trezorier. Celelalte duceau la un forum al colecționarilor, unde ea scrisese că era interesată de farfurii de porțelan și sticle vintage de medicamente și că oferea la vânzare cutii metalice cu diverse motive și mașini în miniatură.

Un alt rezultat era o listă cu taxe, iar celelalte două erau din ziarele locale, *Demokraten* și *Fredriksstad Blad.* Se menționa un târg de antichități și vechituri organizat în sala polivalentă Rolvsøyhallen. Numele ei apărea în text sub o fotografie cu două femei aflate în fața unei mese pe care se aflau diverse obiecte. Una puțin mai în vârstă și mai înaltă decât cealaltă. Trezoriera Astrid Sollibakke era cea tânără. Femeia din partea dreaptă era vicepreședinta, Mona Husby. Line își răsfoi notițele. Mona Husby era cea de-a doua femeie de pe lista de apeluri. Ambele făceau parte din aceeași asociație. Poate că și Jonas Ravneberg era colecționar.

Căută după numele Torgeir Roxrud și obținu un rezultat în lista de taxe, însă asta nu-i oferea niciun indiciu.

Se făcuse aproape ora trei. Cu pixul între dinți, încerca să se decidă cum să-și petreacă restul zilei. Tatăl ei își termina programul peste o oră. Îl va suna să-l întrebe cum i-a fost ziua, însă mai întâi va încerca să stabilească o întâlnire cu una dintre cele trei persoane din lista de contacte ale lui Jonas Ravneberg. Era îndeosebi curioasă cu privire la Torgeir Roxrud și formă numărul acestuia.

Vocea care-i răspunse era răgușită, ca a unei persoane care nu a vorbit de mult timp. Line se prezentă și fu întâmpinată de un acces de tuse.

— Este vorba despre Jonas Ravneberg, spuse ea.

— Am vorbit deja cu polițiștii, explică bărbatul. Pe ei nu i-am putut ajuta și nu cred că vă pot ajuta nici pe dumneavoastră.

Line bătea darabana cu pixul în carnețel, bucuroasă să afle că polițiștii erau pe calea cea bună.

— Eu cred totuși că puteți, spuse Line. Trebuie doar să vorbesc cu cineva care l-a cunoscut.

— Nu-l cunoștea nimeni pe Jonas, răspunse celălalt. Nimeni nu s-a apropiat de el. N-am aflat niciodată ce-l frământa, dar cu siguranță era ceva la mijloc.

Line puse receptorul la cealaltă ureche.

— Ne putem întâlni? întrebă ea și se uită la ceas. Peste o oră?

28.

Torgeir Roxrud era exact omul de care avea nevoie pentru un interviu. Cineva care o cunoscuse pe victima omorului și care putea să spună lucrurilor pe nume. Părea deschis, vorbea cu lejeritate și nu fusese dificil să-l convingă.

Îl sună pe fotograf și stabiliră să se întâlnească la hotel ca să meargă împreună la el, cu mașina.

Următorul nume din carnețel era Christianne Grepstad. Femeia care, potrivit listei de documente a echipei de cercetare, fusese audiată ca martor. Așa cum anticipase, numele era atât de rar, încât obținu un singur rezultat în lista numerelor de telefon. Sună prelung fără să-i răspundă cineva. Line își notă adresa, pentru a-i face o vizită după întâlnirea cu Roxrud.

Înainte de-a porni, verifică ziarele online. Titlurile principale fuseseră ca un duș rece. Era o fotografie de-a tatălui său ce însoțea titlul principal *Responsabilul de caz – suspendat.* Simți că cască pământul sub ea și nu dorea să citească mai departe, însă se forță s-o facă.

Declarația era făcută de inspectorul general interimar Audun Vetti. Acesta confirmase că experimentatul șef de departament William Wisting a fost suspendat din serviciu, ca urmare a acuzațiilor de falsificare a dovezilor din cazul Cecilia. Cazul fusese supus atenției Biroului Norvegian pentru Afaceri Interne. Wisting nu a putut fi contactat pentru a da declarații.

El răspunse imediat la telefon.

— Ce se petrece? întrebă ea.

Tatăl său își drese glasul, așa cum obișnuia să facă atunci când voia să câștige timp.

— Ce vrei să spui?

— În presă scrie că ai fost suspendat.

— Asta intervine automat, confirmă tatăl ei. Din moment ce mă suspectează de falsificare de probe, trebuie să mă îndepărteze din funcție.

— Cum pot să creadă așa ceva?

— Am văzut noile analize, îi explică tatăl ei și-i spuse pe scurt motivele care stăteau la baza solicitării de redeschidere a cazului. Nu se pune problema dacă au fost falsificate, ci se pune întrebarea cine a făcut-o.

— Dar de ce te suspectează pe tine?

— Eu am fost responsabil atunci și trebuie să-mi asum răspunderea acum.

Line clătină din cap.

— Dar noul martor? întrebă ea. Cel care poate să-i ofere un alibi lui Haglund. Știi mai multe despre asta?

— Nu, dar cred că vom afla curând. Henden plănuiește probabil să mențină interesul presei oferind informații cu picătura.

Line dădu din cap. Era o foarte bine cunoscută strategie a mass-media. Nu era necesar să ofere ziariștilor mai multe pentru a apărea pe prima pagină. Detaliile puteau să apară în articolele următoare.

— Atunci, ce știi? întrebă ea.

— Încerc să lămuresc lucrurile.

— Cum adică?

Tatăl ei își drese glasul.

— Am fost în arhivă înainte să plec de la birou, răspunse el.

— Lucrezi la caz?

— Încerc să-l privesc cu alți ochi.

Line se ridică și merse la fereastră.

— Îl crezi nevinovat? se interesă ea.

— N-am găsit nimic care să mă convingă de contrariu, răspunse tatăl ei.

Vremea mohorâtă de afară umplea camera cu o lumină difuză. Line se uită la notițele din cazul la care lucra ea. Deodată nu mai păreau atât de importante.

— Pot să vin să te ajut, sugeră ea.

Nu era o problemă. Putea să se oprească din ce făcea și să-și ia concediu medical. Nimeni nu putea s-o condamne.

— Poate mi-ar prinde bine și mie, adăugă ea. Va fi instructiv să văd cum lucrează poliția.

Tatăl ei nu spuse nimic, ca și cum ar fi luat propunerea în considerare.

— Lasă-mă să mă gândesc la asta, spuse el. Tu ce faci? Te ocupi tot de cazul din Fredrikstad?

— Voi mai sta pe aici vreo două zile.

— A fost arestat cineva?

Line pricepu că tatăl ei nu urmărise știrile și-l înțelegea.

— Nu, și cred că va mai dura o vreme, răspunse ea. Unde ești acum?

— La cabană.

Se întoarse cu spatele la fereastră, se așeză pe pervaz și-și cuibări picioarele sub ea. Revăzu în minte cabana vopsită în roșu de la malul mării și realiză că tânjea după sunetul valurilor nestatornice ale mării și după țipetele pescărușilor.

— Ești sigur că nu vrei să vin la tine?

— Sunt bine, stai liniștită, o asigură tatăl ei. Dar ești oricând bine-venită.

Line se hotărâse deja. Va termina ce avea de făcut și își va lua liber câteva zile.

— Cine a fost ucis? se interesă tatăl ei.

— Cel mai probabil, cineva numit Jonas Ravneberg. Un tip aproape anonim. Fără familie sau serviciu. Voi vorbi cu cineva care-l cunoștea, așa că vom avea subiectul pregătit atunci când numele va fi făcut public.

— Singură?

— Fotograful mă însoțește, zise Line, înțelegând îngrijorarea tatălui ei.

Acolo, undeva, era un criminal în libertate și, probabil, făcea parte din cercul de cunoscuți al victimei.

29.

Fotograful se servi cu cafea din belșug de la automatul din hol. Line își umplu și ea un pahar de carton și era pregătită. După ce traversară râul Glomma, ea urmă instrucțiunile date de GPS. Ruta îi conducea spre est. Clădirile erau din ce în mai rare și, curând, se treziră înconjurați de miriști cu brazde și cioturi galbene rămase după secerișul porumbului. Erik Fjeld ridică aparatul foto și surprinse imaginea unui vechi tractor abandonat. După cincisprezece minute, pe partea dreaptă a drumului apăru un lac întins, iar în scurt timp GPS-ul le indică să vireze la următoarea ieșire.

O alee îngustă și pietroasă se deschidea prin peisajul sinuos și plin de stânci.

— Cum vrei să fie pozele? întrebă fotograful și șterse obiectivul aparatului.

— De aproape. Personale și intime, ca să se reflecte cât de bine cunoștea victima.

Apoi, își aminti ce-i spusese Torgeir Roxrud, că prietenul său avea o frământare. Ceva-l rodea pe dinăuntru.

— Și sumbre, adăugă ea. Întunecate și pline de umbre.

Drumul se termina în dreptul unei case joase, vopsită în maroniu, cu giurgiuvele albe și țiglă de culoare verde, înconjurată de molizi. Jgheaburile ruginite de pe acoperiș erau acaparate de mușchi și, într-o parte, atârnau de cornișă. În curte era o veche macara, stive de anvelope uzate și un motor de automobil, precum și câteva piese de schimb pe un podium de lemn.

Line ocoli o baltă imensă și parcă în fața unui cadru improvizat, acoperit cu o folie de plastic zdrențuită.

— *Nice,* zâmbi ironic Erik Fjeld. Întunecat și dubios n-ar trebui să fie o problemă.

Coborâră din mașină. Aerul era rece și mirosea a noroi și frunze putrezite.

Line se duse și bătu la ușă. Nimic. Încercă din nou, puțin mai tare, dar tot nu răspunse nimeni.

De-o parte și de alta a celei mai apropiate ferestre atârnau niște perdele înflorate. Line sprijini un scaun de lemn de zid și, ridicându-se pe vârfuri, aruncă un ochi înăuntru. Zări o bucătărie echipată cu toate cele esențiale: dulapuri, blat de lucru, cuptor și frigider. Pe masă, lângă cana de cafea, era împăturit un ziar. Ciocăni în geamul ferestrei și-l strigă pe nume pe cel care locuia acolo, însă nu primi niciun răspuns.

Coborî și se întoarse spre fotograf. Din spatele lui, de pe o potecă din pădure, apăruse un câine negru și mare. Se opri în

luminiș și rămase așa, cu urechile ciulite, cu coada în jos și capul aplecat. Line nu mișcă un mușchi și doar aruncă o privire scurtă spre mașină. Erik Fjeld se întoarse să se uite în aceeași direcție și făcu încetișor câțiva pași înapoi.

Câinele stătea tăcut la o distanță de douăzeci de pași și nu-i scăpa din priviri. Niciunul dintre ei nu spuse nimic. Zăboviră așa, cam un minut, până auziră un fluierat scurt. Câinele începu să dea din coadă și să se poarte prietenos. Din pădurea din spatele lui ieși un bărbat purtând o jachetă neagră, pantaloni largi și o pălărie cu bor larg.

Erik Fjeld își ridică aparatul în dreptul ochilor și-l fotografie.

— Ați sosit, spuse el întinzându-le mâna când ajunse în dreptul lor.

Câinele o adulmecă mai întâi pe Line și-i linse mâna, după care-l mirosi pe fotograf.

Torgeir Roxrud îl duse la colțul casei și-l legă.

— Puteți intra, spuse el, luându-le-o înainte.

Îi conduse în sufragerie și-i rugă să ia loc pe canapea, după care își dădu jos jacheta și o așeză pe speteaza scaunului. Camera semăna mai curând cu un atelier. Era foarte înghesuită. Multe cutii de carton erau stivuite pe lângă pereți și majoritatea pieselor de mobilier erau utilizate ca loc de depozitat diverse unelte și piese auto.

— Vă servesc cu ceva? întrebă el. Cafea?

Amândoi făcură semn din cap că nu.

— Nu știu în ce măsură l-ați cunoscut pe Jonas Ravneberg, spuse Line. Dar noi vă spunem condoleanțe.

— Da, mulțumesc, răspunse Torgeir Roxrud și se așeză, însă, după cum v-am spus și la telefon, nu cred să fie cineva care să-l fi cunoscut cu adevărat.

— Cum l-ați întâlnit?

Torgeir Roxrud se îndreptă se spate. Când respira, din piept se auzea un fel de horcăit.

— Prin intermediul lui Max, explică el și aruncă o privire către câinele de afară.

— Frumos câine, comentă Erik Fjeld. Este ciobănesc?

Lui Line îi plăcea atunci când fotograful intervenea în discuție. Făcea ca atmosfera să fie mai destinsă.

— Da, ciobănesc danez, precizează Roxrud. În fiecare vineri îl iau cu mine până la Kongsten să hoinărească. Ne cam săturăm de pădurile de aici și profit de ocazie ca să fac și cumpărături. Ne-am cunoscut când Max era pui. Era foarte vesel și voia să salute pe toată lumea. Tiedemann este mai mare cu un an, dar amândoi sunt cuminți și jucăuși.

Tuși, acoperindu-și gura cu mâna.

— Câinii au fost cei care s-au întâlnit primii, abia apoi am intrat în vorbă.

— Cum era?

— Plăcut. Tăcut. Serios. Era un singuratic, desigur. Nu avea prieteni sau familie. Doar pe Tiedemann. Câinele unde este, apropo?

— Este la centrul Falck, explică Line. Probabil vor încerca să-i caute un stăpân.

Bărbatul căzu pe gânduri.

— Despre ce-i plăcea să vorbească? se interesă Line.

— Îi venea greu să povestească, explică bărbatul și ridică o cheie franceză de pe masa de lângă el. Nu întreba niciodată nimic. Trebuia să-i scot vorbele cu cleștele. Dar se enerva repede. Nu voia să fie deranjat de nimeni. Cred că stătea prost cu nervii. Devenea anxios când îl deranja cineva.

Se ridică, merse la fereastră și se uită la câine. Erik Fjeld ridică aparatul și-i mai făcu un instantaneu.

— Odată, mi-a povestit despre tatăl lui, spuse el lăsând cheia din mână. Era între Crăciun și Anul Nou, în urmă cu doi ani. L-am invitat să vină de Ajun, dar a refuzat. Dar pe 26 decembrie a venit și a rămas peste noapte la mine. Am mâncat și am făcut o plimbare cu câinii până pe vârful Vetatoppen. Mai târziu, spre seară, am băut ceva și mi-a povestit despre tatăl său, cum a căzut pe scările de la pivniță, s-a lovit la cap și a murit. Asta se întâmpla când el era mic. Apoi a vorbit despre mașinile lui.

— Mașinile?

— Colecționa mașini în miniatură. Modele americane vechi. Era pasionat. Și despre Elvis. Îi plăcea Elvis.

— Regele, interveni Erik Fjeld.

Torger Roxrud se duse spre un dulap din celălalt capăt al camerei.

— Și eu sunt colecționar, spuse el, și scoase un dosar. Colecționez bancnote și timbre vechi, preciză el râzând. Vreți să-mi vedeți colecția?

Line zâmbi și spuse că da. Putea fi o fotografie excelentă. Torgeir Roxrud și interesul comun de a colecționa.

— Făcea parte din Clubul Colecționarilor? dori să confirme Line, după ce avu clasorul cu timbre în fața ei.

— Da, eu l-am făcut să se înscrie, spuse Torgeir Roxrud și întoarse paginile albumului. Am crezut că-i va prinde bine. Să iasă puțin în lume. Să-și facă prieteni noi.

Găsi ce căuta și-și puse degetul pe un timbru de 30 de øre[6] tipărit cu cerneală roșie. Erik Fjeld ajustă obiectivul și făcu câteva poze.

— Asta este bijuteria, explică el, însă trebui să se oprească brusc din cauza unei crize de tuse.

Se înroși la față, iar trupul masiv îi tremura violent.

— Un timbru de 30 de øre, cu susu-n jos, continuă el după ce-și trase sufletul. În 1906 a fost o penurie de timbre și pe vechile timbre de 7 șilingi au fost supratipărite cele de 30 de øre. În total, au fost modificate 450.000 de timbre și câteva mii mai sunt încă în circulație. Valorează între 20 și 30 de coroane. Însă una dintre foile supratipărite a fost pusă de-a-ndoaselea, iar valoarea acestor exemplare este de o mie de ori mai mare.

Line se uită la mica bucată de hârtie pe care cifra treizeci era poziționată invers.

— Vreți să spuneți că asta valorează 30.000 de coroane? întrebă Erik Fjeld și făcu un instantaneu cu albumul.

Torgeir Roxrud confirmă, făcând semn cu capul.

— O mașină în miniatură cât poate valora? se interesă Line.

Gazda lor ridică din umeri, închise albumul și-l puse la loc.

— La târguri se vând cu câteva sute, răspunse el. Nu se compară cu timbrele. Timbrele sunt, la origine, titluri de valoare și-ți poți organiza colecția într-un mod total aparte față de alte obiecte de colecție.

— Jonas Ravneberg avea modele rare?

Torgeir Roxrud se așeză la loc.

— Ei bine, avea mașinile lui Elvis.

— Mașinile lui Elvis?

— Cadillacuri. Elvis deținea cel puțin o sută și Jonas avea majoritatea modelelor.

— Valorau mult?

— Cred că putea să vândă fiecare exemplar pentru o mie de coroane, dacă găsea cumpărătorul potrivit. Avea mai mult de o sută, așa că făceau o sumă frumușică.

— Ținea legătura cu alți membri ai Clubului Colecționarilor?

— Nu, participa doar la întruniri.

Line se uită prin notițele sale.

— Dar cu Astrid Sollibakke sau Mona Husby?

Torgeir Roxrud se frecă pe bărbie.

— Astrid este în comitetul de selecționare a membrilor, răspunse el. M-a sunat săptămâna trecută și mi-a propus s-o înlocuiesc pe Mona la conducere. Am refuzat, dar i-am sugerat să-l roage pe Jonas. Nu cred că Jonas a avut vreun alt contact în afară de acesta, dar mai demult a avut o iubită.

— Pe cine?

— Nu-mi amintesc numele. Au stat împreună, dar asta cu mult timp în urmă. Înainte să se mute în Fredrikstad.

Line schimbă subiectul și continuă cu întrebările pe care și le pregătise.

— A avut vreodată nevoie de un avocat?

— Avocat? Nu. Și poliția m-a întrebat fix același lucru. Nu știu la ce i-ar fi folosit.

— Știți de ce a luat legătura cu ziarul local, *Fredrikstad Blad*?

Torgeir Roxrud se lăsă pe speteaza scaunului.

— Se pare că știți mai multe lucruri decât mine despre Jonas, afirmă el. Cum ați aflat toate aceste lucruri?

Line îi zâmbi dezarmant.

— Avem metodele noastre, răspunse ea și-și dădu și ea seama cât de ridicol sunase asta.

Dar pe Torgeir Roxrud nu păru să-l deranjeze.

— N-a primit ziarul timp de două zile, explică el. Probabil că aveau un curier nou, însă totul s-a rezolvat după ce i-a sunat și a vorbit cu ei.

Line dădu din cap și își verifică notițele. Subliniase cuvintele *iubită* și *înainte de Fredrikstad.*

— Înainte unde a locuit? întrebă ea.

— De cealaltă parte a golfului, preciza Roxrud și arătă punctul cardinal. În Vestfold. Jos, în Larvik.

— Line, tu nu ești de acolo? întrebă fotograful.

Line dădu din cap. Această coincidență făcea lucrurile și mai interesante.

— Știți de ce s-a mutat în Fredrikstad?

Torgeir Roxrud tuși.

— Nu cred că s-a mutat cu adevărat *în* Fredrikstad, răspunse el. Nu era atât de important unde se stabilea. Cred că mai curând fugea *de* ceva.

30.

Potrivit raportului fotografiat pe furiș de Erik Fjeld în timpul conferinței de presă, pe lângă bărbatul care-l descoperise pe Jonas Ravneberg, poliția mai avea un singur martor, pe Christianne Grepstad. Trăia într-o casă de lemn consolidată și modernizată, aflată la doar 500 de metri de locul faptei. Putea fi un martor care s-o fi văzut pe victimă și pe câinele acesteia cu puțin timp înainte de comiterea crimei sau care să fi observat alte detalii interesante.

Line trecu cu mașina pe lângă casa ei și văzu că în casă era aprinsă lumina. Întoarse și parcă lângă gard.

— Vrei să vin și eu? întrebă Erik Fjeld și se întinse să ia camera. Dacă nu, pot rămâne aici să editez fotografiile.

— Așteaptă aici, atunci, spuse Line. Nu sunt sigură că vrea să vorbească cu noi.

Coborî din mașină și intră pe poartă. Pavajul din curte era alunecos din cauza ploii. În fața garajului cu ușă dublă era un Volvo, iar lângă zidul casei, o bicicletă întoarsă cu roțile în sus.

Line sună. O parte a interiorului casei se întrezărea printr-o fereastră de lângă ușă. Casa părea să fie spațioasă, aerisită și primitoare. De ușa de la intrare se apropie o femeie, cu capul ușor înclinat ca să vadă cine era oaspetele neinvitat. În urma ei venea un copilaș. Deschise ușa cu o privire întrebătoare.

— Bună, spuse Line arătându-i ecusonul de ziarist. Mă numesc Line Wisting și lucrez pentru *VG*. Mă întrebam dacă pot vorbi cu dumneavoastră despre bărbatul care a fost ucis ieri.

Copilul ce stătea atârnat de piciorul mamei lui se uită la Line și spuse ceva neinteligibil.

— Am încercat să vă sun azi, mai devreme, continuă Line și-i zâmbi micuțului. Voiam doar să văd ce știți.

Femeia dădu din cap în semn că știa că Line încercase s-o contacteze la telefon.

— Nu știu foarte multe despre el, începu femeia.

— Aveți puțin timp la dispoziție? întrebă Line învățase să apeleze la câteva trucuri pentru a obține astfel de interviuri neanunțate.

— Pot veni mai târziu, dacă este un moment nepotrivit.

— Nu, este în regulă, o asigură femeia și-i făcu loc să intre. Soțul meu este într-o călătorie de afaceri.

Line fu poftită într-o bucătărie generoasă, cu șemineu pe gaz în care ardea o grămadă de cărbuni falși. Pe blat era așezată o tavă de chifle proaspăt coapte. Aroma lor se răspândise în toată încăperea.

— Tocmai am scos ceva din cuptor, explică Christianne Grepstad și ridică pruncul într-un scaun. Vreți să încercați?

— Da, zâmbi Line.

Christianne Grepstad mută chiflele pe un platou și așeză câteva farfurii pe masă. Era cam de-o vârstă cu Line, 28 de ani, poate chiar puțin mai mică, dar deja avea soț, copil și o casă.

Întâlnea din ce în ce mai des femei care obținuseră mai multe în viață decât ea. Acest aspect nu o afecta în mod deosebit. Mereu s-a gândit că i-ar plăcea să aibă o familie și copii, însă cândva în viitor. Pentru moment, îi plăcea să fie propriul ei stăpân, să-și organizeze timpul după bunul plac, să lucreze peste program fără s-o mustre conștiința. Uneori își făcea însă griji că nu avusese ocazia să întâlnească un alt bărbat după ce se despărțise de Tommy Kvanter. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să pice în mrejele unei relații cu un bărbat care, evident, nu era destul de bun pentru ea. O colegă mai în vârstă de-ale ei avusese timp de aproape un deceniu o relație cu un jurnalist specializat pe articole culturale, dar acel om era căsătorit, iar Line își promisese că nu se va bloca într-o relație fără viitor, ca să descopere apoi brusc că e prea bătrână pentru ceea ce-și dorise cândva.

— Ce știți despre caz? o întrebă ea, alungându-și gândurile.

— Nu știu, de fapt, nimic, dar cred că l-am văzut.

Luă două căni mari dintr-un dulap de deasupra chiuvetei și le puse pe masă.

— Ceai?

— Ar fi minunat, spuse ea dând din cap, fără să lase conversația să devieze de la subiect. Pe cine ați văzut?

Christianne Grepstad umplu ceainicul cu apă.

— Pe cel care a murit, răspunse ea și scoase o cutie cu plicuri de ceai și un bol cu zahăr. Mă rog, cred că pe el. Plimba un câine și purta un pardesiu, așa cum s-a spus. M-am gândit că trebuie să spun ceva. Poliția a rugat pe cei care au văzut ceva să-i contacteze.

Copilul se întinse după o cană de plastic și o prinse cu degețelele lui dolofane.

— Unde l-ați văzut? întrebă Line.

Micuțul lovi cana de masă, după care o aruncă pe podea și se uită fix la mama lui cu ochii lui negri ca tăciunele.

— În Orașul Vechi, răspunse ea și luă o cană. Eram într-o cafenea cu câteva prietene și l-am văzut când veneam acasă. Stătea în fața librăriei.

Line nu cunoștea zona și o rugă pe femeie să-i explice mai bine. Studiase harta pe calculator și înțelese că vorbea de perimetrul cuprins în interiorul fortificației în formă de stea, la vest de locul unde fusese găsit Jonas Ravneberg.

— Știți pe la ce oră se întâmpla asta?

— Știu că am plecat din cafenea la nouă și jumătate. Este mai sus cu o stradă.

Line refăcu în minte lanțul evenimentelor. Pontul fusese primit la redacție la ora zece fără zece. Jonas Ravneberg fusese ucis, aproximativ, la zece – cincisprezece minute după ce fusese văzut de Christianne Grepstad.

— Era singur? întrebă ea.

— Da, răspunse femeia și se întoarse spre blatul de lucru.

Apa din ibric era fiartă și femeia turnă în căni.

— Dar părea că așteaptă pe cineva sau ceva anume, adăugă ea și se așeză.

Line alese ceaiul verde.

— Cum așa?

— Nu știu. Pur și simplu… stătea acolo. Și poliția m-a întrebat la fel. M-am mai gândit după aceea, dar nu găsesc altă explicație. Mi-a lăsat impresia că va face ceva ilegal și aștepta să nu mai fie cineva în jur.

— Ceva ilegal? Ce anume?

Christianne Grepstad clătină din cap și luă o chiflă.

— Nu știu. A fost doar o senzație, dar cred că ascundea ceva.

— În ce sens?

— Avea mâinile în pardesiu. Ca și când ar fi ținut acolo ceva ce nu voia să se ude.

Line își puse zahăr în ceai și-și imagină cum stătea Jonas Ravneberg în ploaie și aștepta.

— V-ați întâlnit cu cineva? întrebă ea și luă o gură de ceai. Mergând mai departe?

Femeia se gândi pentru un moment, dar dădu din cap că nu.

— Nu-mi aduc aminte să fi văzut, dar pe el mi-l amintesc bine. Aveam o presimțire urâtă. M-a urmărit cumva cu privirea. Cu ochii aceia mici și negri. N-am inventat chestia asta doar pentru că este mort. Gândurile acestea le-am avut și atunci. Îmi amintesc că m-am întors ca să văd dacă mă urmărește, dar el stătea acolo și mă privea.

Cana copilului căzu iar pe podea. De data asta femeia o lăsă acolo.

— În curând va merge la culcare, explică mama lui.

— Poliția a întrebat și despre altceva? se interesă Line.

Era interesant de știut din ce perspectivă adresează polițiștii întrebările.

— Au pus cam aceleași întrebări ca și dumneavoastră, doar c-a trebuit să explic cum eram îmbrăcată, unde am fost, cu cine am fost în cafenea și pe cine am mai văzut acolo. Au spus că așa e protocolul.

Line dădu din cap și conversația devie spre alte subiecte. Generoasa cană de ceai era doar pe jumătate goală când Line se ridică și spuse că trebuie să plece. Atunci când ieși din casă, afară ploua din nou și traversă strada alergând și cu capul aplecat. După ce se așeză la volan, Erik Fjeld o privi nerăbdător.

— Ceva nou? întrebă el.

— Nu chiar, răspunse Line și porni GPS-ul. L-a văzut pe Jonas Ravneberg și pe câine în fața unei librării din Orașul Vechi.

— Ce făcea el acolo?

— Aștepta. Ceva sau pe cineva.

Erik Fjeld nu spuse nimic, iar Line se uita atentă la mica hartă de pe ecran. După ce stabili ruta, ieși pe drumul principal și merseră cu mașina pe lângă un cimitir până când ajunseră în dreptul unui indicator care arăta direcția spre Centrul Vechi. Urmară instrucțiunile și ajunseră pe o stradă cu copaci bătrâni și golași. Nu după mult timp, asfaltul fu înlocuit de piatra cubică ce strălucea în lumina lămpilor stradale și se oglindea în apa de ploaie de pe jos. Drumul denivelat făcea mașina să trepideze. Imediat după zidurile de apărare ce înconjurau Orașul Vechi era un spațiu mare și deschis, ce împărțea drumul în două. Chiar în față erau patru case vechi din lemn. La parterul celei mai mari dintre ele funcționau un mic coafor și un magazin *Libris.* Line opri lângă trotuar și se uită în susul și în josul străzii. O femeie plinuță și scundă, cu o umbrelă roșie, venea dintr-o parte.

— Ce vrei să faci aici? întrebă Erik Fjeld.

— Nu știu exact, răspunse Line și privi înapoi spre direcția din care veniseră.

Dacă zidurile nu i-ar fi blocat câmpul vizual, ar fi văzut locul în care Jonas Ravneberg fusese ucis.

Doamna cu umbrelă se uită spre mașină când ajunse în dreptul ei. În spatele ei venea un bărbat mai tânăr. Mergea cu o mână băgată în buzunarul hainei. Când se apropie, scoase un plic voluminos, de culoare gri, traversă spre intrarea în librărie și-l lăsă într-o cutie poștală de culoare roșie amplasată pe perete.

Line se uită lung după el.

— A pus ceva la poștă, spuse ea.

— Am văzut, confirmă Erik Fjeld.

— Nu el, spuse Line, făcând semn spre bărbat. Jonas Ravneberg. A pus ceva la poștă înainte să fie ucis.

31.

Afară se întunecase fără ca Wisting să-și fi dat seama. Nu era tocmai noapte, ci mai mult o semiobscuritate.

Se lăsă pe spătarul scaunului, închise ochii și-și prinse puntea nazală între degetul mare și arătător. Trebuia să recunoască faptul că nu se putea concentra asupra sarcinii pe care și-o propusese. Voia să afle ce polițist ar fi putut planta proba ADN. În lipsa unor detalii concrete spre care să-și îndrepte atenția, se hotărâse să recitească toate documentele, poate-poate reușea să descopere ceva nou printre rânduri.

Gândurile îi fugeau întruna la Rudolf Haglund. Să le fi scăpat ceva din vedere în urmă cu șaptesprezece ani? Un amănunt peste care și el trecuse cu vederea sau pe care l-a tratat superficial și care ar fi putut să ajute la punerea cap la cap a tuturor pieselor?

Până acum nu găsise nimic care să arate că Rudolf Haglund era nevinovat, dar nici ceva care să-i întărească încrederea că el fusese autorul.

Aprinse lampa de perete. Lumina îi făcea chipul să tremure, reflectat în fereastră. Propriii săi ochi îl priveau straniu de goi. Clipi și-și îndreptă atenția spre un nou document. Raportul întocmit în urma aplicării procedurii de identificare după fotografie, la care a participat martorul Karsten Brekke, îl indica pe tractorist.

Nils Hammer fusese cel care condusese audierea. Procedura a fost efectuată potrivit regulilor trasate de procurorul general. Regula fundamentală era ca martorul chemat să indice persoana căutată să aibă mai multe opțiuni și să nu fie influențat într-o anume direcție.

Inițial, Karsten Brekke a repetat descrierea pe care o făcuse bărbatului necunoscut din Opelul alb. Corespundea cu portretul lui Rudolf Haglund. Aproximativ 30 de ani, păr negru, mai des pe laterale. Față lată cu bărbie ascuțită și ochi negri și apropiați.

Apoi i se arătaseră fotografiile a doisprezece bărbați având aceeași vârstă, formă a feței și culoare a părului. Imaginile au fost amplasate pe o planșă de perete, fiind împărțite pe patru rânduri a câte trei fotografii. O copie în format A4 a tabloului a fost capsată la raport. Rudolf Haglund era la poziția a doua din al doilea șir. Asta îl făcea să fie aproximativ în centrul planșei. Asupra lui căzu mai întâi privirea lui Wisting. Poate pentru că fața îi era familiară, însă se gândi și la faptul că ochii au tendința să caute centrul. Un punct median.

Karsten Brekke l-a indicat pe Haglund. Declarația lui a fost reprodusă în raport: „*El este. Numărul* 5”. Fiind întrebat cât este de sigur, a răspuns: *„Cât se poate de sigur”.*

După identificare s-a luat o pauză, apoi Karsten Brekke a fost rechemat și i s-au arătat aceleași imagini, dar așezate în altă ordine. De această dată, Rudolf Haglund era la poziția unsprezece. Karsten Brekke a fost la fel de sigur.

Următorul document din dosar era *Ordonanța de arestare,* semnată și ștampilată de Audun Vetti.

Identificarea după fotografie a fost temelia pe care a fost construit tot cazul împotriva lui Haglund. Reprezentase un pas semnificativ în investigație și, la drept vorbind, o descoperire mai importantă decât rezultatul testului ADN. Dacă Karsten Brekke nu l-ar fi recunoscut pe Rudolf Haglund, polițiștii n-ar fi putut obține de la el eșantionul ADN cu care să fie comparate rezultatele analizei mucurilor de țigară.

Fotografia folosită fusese luată din registrele poliției, fiind făcută cu ocazia acuzațiilor de exhibiționism cercetate cu doi ani înainte, însă, în momentul în care l-au arestat pentru omucidere, înfățișarea lui era practic neschimbată.

Wisting reciti raportul. Pentru cineva care nu se aflase în acea încăpere era dificil să aprecieze dacă Brekke fusese influențat în vreun fel. Fotografiile au fost așezate aleatoriu, conform celor consemnate de Nils Hammer, și nu exista niciun motiv să se creadă că așezarea pozei suspectului în zona centrală a planșei a fost intenționată. Totuși, constituia un punct slab faptul că Nils Hammer se ocupase singur de procedură. Conform regulamentului, identificarea după fotografie ar fi trebuit organizată și efectuată de un ofițer de poliție cu grad superior, asistat de cel puțin o persoană.

Puse jos raportul și-și dădu seama că-i este foame. Se gândi că nu mâncase toată ziua. Se ridică, se duse spre blatul din bucătărie și-și umplu un pahar cu apă. Era ora opt și hotărî să mai stea un ceas înainte de a porni spre casă.

Raportul privind identificarea pe baza fotografiei era deschis pe canapea. Wisting bău paharul pe jumătate, îl umplu din nou și-l luă cu el. Se așeză și ridică în lumină planșa cu pozele folosite în timpul procedurii. Ceilalți unsprezece bărbați fuseseră selectați aleatoriu, după înfățișare, din registrele foto. Erau surprinși din față și din profil. Wisting nu-l cunoștea pe niciunul dintre ei. Dădu pagina până la pasajul în care Hammer descrisese modul în care a fost efectuată confruntarea. Nu era precizat dacă lui Karsten Brekke i se pusese în vedere că era posibil ca persoana căutată de ei să nu se afle neapărat printre cele din poze. Logica acestui punct din regulament urmărea ca martorul să nu fie pus sub presiune și să fie eliminată o

posibilă cauză de eroare în identificare. Hammer i-ar fi putut spune acest lucru fără să-l și consemneze, însă era ciudat că nu se făcea această mențiune în condițiile în care, în rest, era un raport minuțios, incluzând chiar citate din afirmațiile lui Karsten Brekke.

Reveni asupra fotografiilor. Foaia avea o treime din planșa utilizată și, în plus, era o copie alb-negru, așa că-i era greu să vadă detaliile. Toți bărbații aveau trăsături similare, dar părea că doar Rudolf Haglund avea nasul strâmb.

Wisting duse foaia de hârtie la blatul din bucătărie și o studie sub o lumină puternică. Bărbații erau de aceeași vârstă și aveau aceeași formă a fetei, dar ochii și forma nasului erau diferite. Rudolf Haglund se evidenția din cauza deformării pronunțate a osului nazal. Nu avea nasul plat, precum al unui boxer, ci părea că a fost spart la un moment dat.

Așa-l descrisese Karsten Brekke pe bărbatul necunoscut în prima declarație. Wisting dădu paginile înapoi și citi descrierea. Norvegian, în vârstă de aproximativ 30 de ani. Înalt de circa 1,80 metri. Față lată, ochi apropiați, păr negru și cu o fractură distinctivă a nasului. Aceasta a fost descrierea dată publicității, care a făcut ca lista de suspecți să cuprindă foarte multe nume. Primiseră 93 de nume de bărbați care se potriveau descrierii. 92 dintre ei au fost eliminați, așa că a rămas doar Rudolf Haglund.

Înainte de identificarea după fotografie, Karsten Brekke a repetat descrierea bărbatului. Wisting citi: circa 30 de ani, păr negru, față lată, bărbie puternică și ochi căprui, foarte apropiați. Descrierea nasului a fost omisă. Putea fi o neglijență, însă lui Wisting îi venea greu să creadă asta. Astfel de trăsături le pot fi utile investigatorilor. Acela fusese detaliul care-l convinsese pe Wisting că Haglund era cel pe care-l căutau.

Nu voia să creadă așa ceva, însă nu putea scăpa de bănuiala că Nils Hammer a omis acel detaliu pentru a nu fi evident celor care urmau să citească raportul că atenția martorului a fost direcționată către cineva anume și nu a fost în mod egal distribuită.

32.

În cazul Ceciliei au existat două întrebări esențiale. Cine a făcut-o și de ce?

După ce au aflat răspunsul la întrebarea „cine?”, cealaltă întrebare a intrat în umbră. A rămas pentru totdeauna fără răspuns. A fost ușor să presupună că răpirea a fost motivată sexual și că omorul a fost comis pentru a ascunde prima nelegiuire. Însă nu exista nicio dovadă că Cecilia fusese abuzată sexual. Era goală atunci când a fost găsită, dar acesta a fost singurul aspect care susținea mobilul sexual. Pe corpul ei nu au fost găsite resturi de spermă sau alte urme de la agresor.

Știința criminalistică progresase mult în cei șaptesprezece ani care se scurseseră de atunci. Pe atunci, laboratoarele se bazau aproape exclusiv pe salivă, sânge sau spermă pentru a găsi ADN. Acum era suficient ca făptuitorul să fi venit în contact cu un obiect sau cu o altă persoană. Fotografiile prezentau într-un mod brutal trupul dezgolit pe masa de autopsie. Pielea avea culoarea mai deschisă pe piept și abdomen, ca și cum fata ar fi stat la plajă în bikini. Avea șoldurile și talia subțiri, iar părul pubian era blond și tuns scurt. Avea sânii mari, rotunzi și fermi, cu sfârcuri negre. De la brâu în jos, spre șold, era o dungă roșie despre care medicul legist spusese că a apărut atunci când s-a rostogolit în șanțul unde a fost găsită. Altfel, pielea era fină, lipsită de alunițe sau zgârieturi. Avea mâini și picioare mici. Unghiile de la mâini erau vopsite în roșu, însă la baza cuticulelor se formase un cant. Fața îi era rigidă, de o culoare alb-albăstruie. Ochii îi erau pe jumătate închiși, însă puteau fi observate mici pete de sânge în albul ochilor și fâșii cenușii și lucioase în interiorul pupilelor. Atenția îi fu atrasă de aceste detalii. O privire goală, aflată undeva între teroare și neant. Poate că fusese lăsată goală ca să-i inducă în eroare pe investigatori. Probabil că altul era motivul real, însă le-a fost greu să-și imagineze care era acela – cel puțin, cu Rudolf Haglund în calitate de autor al crimei.

Constatările judiciare fuseseră consemnate în biblioraftul roșu, în documentul cu numărul 58. Dosarul oferea o perspectivă mai detaliată asupra personalității lui Haglund decât cea rezultată în urma interogatoriilor. Scopul examinării psihiatrice a fost cel de a clarifica dacă acuzatul poate răspunde penal. Examinarea însăși depindea de acordul său de a purta această discuție cu doi specialiști. Era o lectură interesantă, unde familia, creșterea, educația, munca, sănătatea

și viața sexuală erau descrise dintr-o perspectivă diferită de cea a poliției.

Haglund se născuse și crescuse în Schien și-și descria primii ani ai copilăriei ca fiind fericiți. Fusese singur la părinți, făcut la a doua tinerețe. Tatăl său lucra în serviciul poștal, în timp ce mama lui muncea cu jumătate de normă la un magazin de încălțăminte. Când a împlinit 8 ani, tatăl său a făcut cancer digestiv care s-a extins la celelalte organe. A făcut chimioterapie și a mai trăit cinci ani. Însă afecțiunea îl transformase în alt om. Devenise iritabil și nervos, iar Rudolf Haglund încasa adeseori bătăi. În același timp, și mama lui începuse să aibă probleme cu nervii. Simțea că întreaga sa lume se întorsese cu susul în jos. Printre altele, își uda patul și simțea că se-ndepărtează de toți și toate. La școală era bruscat, însă pentru vârsta lui era mare și voinic, așa că riposta apelând la forța fizică. Putea să se impună și în alte împrejurări prin folosirea violenței și periodic era exmatriculat pentru violență împotriva profesorilor. Comportamentul violent era menționat și în relație cu mama sa.

Nu era capabil să țină pasul cu materiile teoretice și, la jumătatea clasei a opta, a fost mutat la o școală specială. După școala generală a fost admis la o școală profesională, însă nu s-a simțit la locul lui și a abandonat-o în scurt timp. Impulsurile agresive îl izolau și a fost declarat inapt pentru a îndeplini serviciul militar.

Mama lui s-a sinucis când el a împlinit 20 de ani, lăsându-l astfel fără nicio rudă de gradul întâi. Cu ce a moștenit, a plecat de acasă și s-a mutat în Larvik, cumpărându-și o casă în zona rurală Dolven.

Prin intermediul oficiului forțelor de muncă a fost angajat la un magazin de mobilă. S-a descurcat bine la serviciu și, după o perioadă de probă, i s-a oferit un post permanent, același pe care-l avea și când a fost arestat.

Din punct de vedere emoțional, îi era greu să distingă între tristețe, dezamăgire sau supărare. Se putea enerva din cauza unor lucruri mărunte, de exemplu pentru că nu putea să-și lege șireturile. Se simțea singur, însă nu considera că are o viață deșartă. Îi plăcea să fie singur și, printre altele, îi plăcea să se plimbe îndelung prin pădure și pe câmpuri și mai ales să meargă la pescuit.

O secțiune separată era dedicată vieții sale sexuale. A debutat la vârsta de șaisprezece ani cu o față de aceeași vârstă, dar nu au format niciodată un cuplu. După ce s-a mutat în Larvik, a început o relație cu o vecină mai mare decât el cu 13 ani. Relația a încetat când ea s-a mutat în regiunea Vestlandet. Ulterior a avut parte doar de sex ocazional, cu partenere găsite

prin intermediul unor anunțuri date în reviste de specialitate. A recunoscut fără rezerve că actele de sadism și dominare îl stimulau din punct de vedere sexual.

Experții au conchis că Haglund nu prezenta simptome sau tare comportamentale care să indice o tulburare psihotică. Integritatea capacităților mintale n-a putut fi la fel de ușor stabilită. Din punctul de vedere al IQ-ului se afla în marja normală, însă prezenta deficiențe semnificative în privința dezvoltării personalității, în special când venea vorba de a-și controla pornirile agresive. În ciuda insuficientei dezvoltări a capacităților mintale, s-a stabilit că nu era debil. Avea discernământ și putea fi adus în fața justiției.

Pentru investigatori, toate rapoartele examinărilor psihiatrice au fost încă o confirmare că Rudolf Haglund era făptuitorul. Era portretul unei persoane care comisese fapte violente împotriva femeilor. Wisting se ridică și-și verifică mobilul. Lista apelurilor ratate se lungise, însă niciunul nu era de la Line sau de la Suzanne. Se apropia de ora zece, se făcuse mai târziu decât credea.

Lăsă hârtiile și notițele sale la vedere, dar trase draperiile. Își luă haina, ieși și închise ușa în urma lui.

Aerul era rece și avea un puternic iz sărat de mare. Inspiră profund și așteptă puțin ca ochii să i se acomodeze cu întunericul, înainte de a păși pe aleea ce ducea spre parcare. Ploaia făcuse ca micul petic de iarbă din fața cabanei să devină noroios și dădu un ocol larg ca să nu intre în el până la glezne.

Când porni mașina, la radio se difuza buletinul de știri. Se deschisese un caz în care un politician era acuzat că abuzase sexual de minori. Era pe punctul să oprească radioul, însă îl auzi pe crainic vorbind despre un alt caz în care poliția a anunțat dispariția unei fete pe nume Linnea Kaupang, în vârstă de șaptesprezece ani, din Larvik. Dispăruse de vineri și poliția nu excludea posibilitatea să fi fost ucisă. Dând o scurtă descriere a fetei, polițiștii îi încurajau pe cei care știau ceva să ia legătura cu ei.

Wisting opri radioul și, cu buzele strânse, porni la drum prin întunericul mut. Gândurile îi rătăceau în toate direcțiile. Știa că i-ar fi plăcut să fie acolo. La secție. Să facă totul posibil ca fata să fie găsită. La fel și cel care, probabil, o violase.

33.

Line era singură în camera de hotel. Se dezbrăcase și stătea întinsă pe burtă pe patul imens, cu laptopul în fața ei. Poliția confirmase identitatea persoanei ucise, deci îi era mai ușor acum să scrie despre crimă.

Articolul ei acoperea patru aspecte. În preambul, pentru a trezi interesul cititorilor, prezenta misterioasa spargere și continua cu vizita victimei la avocat, programată, dar nematerializată. Al treilea punct consta în descrierea caracterului victimei, bazându-se pe întâlnirea avută cu Torgeir Roxrud. Ultimul punct făcea parte din categoria *aici a fost văzută victima ultima dată.* Era convinsă că descoperise mai multe elemente decât oricine altcineva, însă îi era dificil să-și aștearnă gândurile pe hârtie. Se gândi la tatăl ei. El putea să accepte situația în care se afla și s-o privească din exterior. Părea atât de calm și calculat.

Erau două modalități prin care el se putea reabilita, se gândi ea. Una era ca persoana care falsificase proba să fie descoperită, cealaltă era să găsească dovezi noi în cazul Ceciliei. Ambele păreau a fi vânare de vânt, cel puțin pentru un singur om.

Se hotărî ca a doua zi să meargă la el. Putea să-l ajute și, în același timp, să caute informații despre Jonas Ravneberg. Avusese o iubită și locuise în Larvik înainte să se mute în Fredrikstad.

Îi scrise un e-mail unuia dintre investigatorii din departamentul de documentare al ziarului, întrebându-l dacă poate să afle ceva din registrele de carte funciară sau date despre adrese vechi din Registrul Național al Populației.

Apoi se ridică în șezut și încercă să se concentreze din nou asupra articolului. Editorul voia o pagină întreagă, ceea ce însemna 3.500 de caractere. Nu era o problemă să umple spațiul. Din contră. Trebuia să cuprindă multe informații într-un spațiu foarte restrâns. Trebuia să scrie scurt și la obiect. De obicei, se pricepea la asta, dar acum nu se putea concentra.

Detectivul care-i pusese întrebări despre atacul din fața casei lui Jonas Ravneberg o rugase să-l sune dacă-și amintește ceva. Se întoarse pe pat și aruncă o privire la mașina în miniatură. Cadillac-ul lui Elvis Presley.

Salvase numărul de telefon în mobilul ei. Îl găsi și îl apelă.

El răspunse scurt și expeditiv.

— M-am gândit la ceva, spuse Line după ce se prezentă. La ceva ce am găsit în fața casei lui Jonas Ravneberg.

— Ce anume?

Line se ridică de pe pat și merse să se așeze pe pervazul de la fereastră.

— O mașinuță. La început am crezut că este o jucărie a vreunui copil din vecini, spuse ea astfel încât să pară că nu știa foarte multe despre asta. Însă se pare c-ar putea fi o mașină în miniatură valoroasă, precum cele de colecție. Este veche și în stare bună.

— Așa, și?

— Știi cumva dacă Ravneberg colecționa așa ceva?

Investigatorul ezită.

— Mai sunt și altele în sufrageria din casa lui, spuse el într-un final.

— Ați descoperit ce s-a furat?

— Aveți mașinuța la dumneavoastră? întrebă polițistul, fără să-i răspundă lui Line la întrebare.

— Da. Credeți că pe asta o căuta?

Line trase draperiile și ridică mașinuța. Bărbatul ezită din nou.

— Nu, răspunse el.

— Știți de ce a luat-o cu el, atunci?

Polițistul nu răspunse.

— Vin s-o iau. Unde vă găsesc?

Line îi spuse numele hotelului.

— Pot să ajung într-o jumătate de oră.

— OK, dar mai este ceva.

— Ce anume?

Line se jucă cu capacul portbagajului mașinuței.

— Ați verificat cutia poștală? întrebă ea, pe un ton agresiv.

— Cutia poștală?

— Vom scrie în ziarul de mâine că Jonas Ravneberg a fost văzut ultima dată în piața de la intrarea în Orașul Vechi, nu-i așa?

— Ba da.

— Acolo este o cutie poștală, explică Line. Credeți c-ar fi putut să expedieze ceva?

— Este o simplă speculație, spuse într-un final detectivul. Voi veni să iau mașinuța.

După ce închise telefonul, Line se întinse iar pe pat și se gândi că făcuse o treabă bună. Modul în care mascase faptul că a luat de la locul faptei un posibil mijloc de probă funcționase. În plus, Line atrăsese atenția către cutia poștală, fără să pară că oferea informații poliției. Oricum, probabil că era deja prea târziu. Probabil că poșta fusese deja ridicată și se afla pe drum, către destinatari.

O jumătate de oră mai târziu terminase de scris articolul. Îi fusese mai ușor după ce scăpase de ceea ce o distrăgea.

Își puse pantalonii, aranjă cuvertura patului. Spera că polițistul va ajunge curând. Dormise puțin în ultimele douăzeci și patru de ore și trebuia să-și refacă forțele.

Se tolăni pe scaun, porni televizorul și schimbă canalele unul după altul fără să găsească nimic interesant. Se ridică din nou, trase puțin draperia într-o parte și rămase în fața ferestrei, cu brațele încrucișate. Nesfârșita ploaie așternuse perle de apă pe geamul ferestrei, trăgând un văl peste lumea de afară. O ambulanță cu girofaruri albastre trecu pe stradă chiar în clipa în care cineva bătu la ușă. Luă mașina în miniatură în mână și se îndreptă spre ușă. Deschise, dar imediat făcu un pas înapoi. În fața ei nu era polițistul. Era Tommy.

Nu-l mai văzuse de aproape trei luni. Fuseseră împreună timp de doi ani, însă toamna trecută se despărțiseră, amândoi înțelegând oarecum că așa era cel mai bine. Totuși, ei i-a fost mai greu decât credea să meargă înainte. După Tommy, îi compara pe toți ceilalți bărbați cu el. Cu siguranță, el se potrivea stilului ei: relaxat, intelectual și pasionat de cultură. Și mai era ceva la el care încă o intriga. Avea un comportament netemător și emana un soi de amestec între liniște și ferocitate, care-i lăsa impresia că era în același timp periculos și bun. Însă atitudinea lui impulsivă, nepăsătoare și nechibzuită o făcea să nu se simtă în siguranță.

Totuși, ea n-a putut niciodată să ignore chimia dintre ei. Line nu mai simțise niciodată înainte o atracție fizică atât de intensă și asta o fascina și o înspăimânta deopotrivă.

Tommy stătea cu mâinile în buzunare și cu capul înclinat și ușor întrebător.

— Ce mai faci? întrebă el.

Ea îl îmbrățișă chiar în mijlocul holului. Îi făcea plăcere să-i simtă trupul lipit de al său.

— Ce cauți aici? șopti ea.

— Trebuia să aflu ce mai faci, spuse el, și o îndepărtă puțin de el ca s-o poată privi.

— Dar cum m-ai găsit?

— Scrie în ziar că ești în Fredrikstad, zâmbi el. Pe-aici nu sunt prea multe hoteluri.

Îi zâmbi și ea și se retrase câțiva pași. El o urmă în cameră și închise ușa în urma lui.

— Ce faci? o întrebă el din nou.

— Bine, răspunse ea. Nu-mi pot pune ordine în gânduri, dar în rest sunt bine.

Tommy o prinse de încheieturile mâinilor și o privi cercetător.

— Ai fost atacată de un criminal, spuse el. Ai vorbit cu cineva despre asta?

— Sunt bine, repetă ea și privi în altă parte. Am vorbit cu poliția și la redacție. Mi-au oferit consiliere psihologică și tot felul de alte lucruri, dar nu e stilul meu.

— Știu, răspuns el, însă nu-i dădu drumul. Dar tatăl tău? Ai vorbit cu el?

Ea dădu din cap și constată că moștenea calmul de după atac de la tatăl ei. Capacitatea de a se distanța de cele întâmplate și de a nu se lăsa copleșită de emoții.

— Mă bucur să te văd, spuse el, și o trase mai aproape de el, astfel încât capul ei se așeză în spațiul gol de sub bărbia lui.

Îi atinse mușchii pectorali, iar o mână își croi drum către gâtul lui. Părul lui negru și buclat se revărsa peste gulerul cămășii. Era moale, iar ea și-l înfășură pe degete.

El se depărtă puțin de ea, îi zâmbi ușor, se aplecă și o sărută pe frunte.

— Ce ai acolo? întrebă el, făcând semn cu capul spre cealaltă mână.

Ea ridică mașina în miniatură.

— O probă de la locul faptei, zâmbi ea.

În acea clipă, cineva bătu la ușă. Ea merse să deschidă. În fața ușii era unul dintre angajații restaurantului. Avea o tavă cu fructe, biscuiți și brânză și o sticlă de vin.

— Nu am… începu ea, întorcându-se spre Tommy.

— Lăsați-o aici, zise el.

Ea îi făcu loc chelnerului și, brusc, își dădu seama că era trează de-a binelea. Tommy luă sticla de vin și lăsă o sută de coroane bacșiș.

Mâncară pe pat și stătură de vorbă. El o lăsă să-i spună ce văzuse și ce credea despre acuzațiile care i se aduceau tatălui ei.

— Mâine plec acasă, spuse ea.

— Pot să stau cu tine până atunci? întrebă el.

Ea nu apucă să-i răspundă pentru că bătu cineva iar la ușă.

— Chiar aștept pe cineva, spuse ea, și se ridică repede de pe pat.

El o privi cu nedumerire în timp ce ea luă mașinuța și se duse spre ușă.

— Regret că am întârziat, spuse polițistul ce aștepta afară.

— E în regulă, spuse Line.

Îi dădu mașinuța și privi peste umăr înapoi, în cameră.

— Oricum, nu am de gând să adorm prea curând.

34.

Încet-încet, William Wisting se trezi. Își trecu mâna prin părul încâlcit. Primul său gând conștient se îndreptă spre Linnea Kaupang. Se întreba dacă peste noapte s-a aflat ceva nou despre fata cu bucle aurii. Nu putea scăpa de gândul c-ar fi putut contribui cu ceva dac-ar fi fost încă în funcție. Nu se credea indispensabil și știa că situația e pe mâini bune, dar i-ar fi plăcut să fie acolo.

Auzea respirația liniștită și ritmică a Suzannei. Se întoarse spre ea, îi privi chipul și se întrebă dacă-l cunoștea suficient de bine ca să știe că nu făcuse lucrurile de care era acuzat. Ea apăruse în viața lui cu trei ani în urmă și umpluse un mare gol. Mereu învăța câte ceva nou despre ea și totuși era ca și cum nu știa cum va reacționa în acest context, așa cum știa despre Ingrid. El și Ingrid se cunoșteau din școala generală și petrecuseră împreună aproape patruzeci de ani fericiți. Știa că i-ar fi fost alături în toată această perioadă. Spera ca și Suzanne să facă la fel.

Când își puse picioarele pe jos, simți răceala pardoselii. Dădu încet pătura la o parte și ieși tiptil din dormitor.

Își urmă programul din fiecare dimineață. Făcu un duș, se îmbrăcă, luă ziarul și se așeză la masa din bucătărie, cu o cană de cafea.

Însă astăzi nu mai porni televizorul. Ziarul local scria despre suspendarea lui pe prima pagină. Citi articolul. Ieșea în evidență modul corect de prezentare a faptelor, inclusiv că William Wisting nu putuse fi contactat pentru a da vreo declarație.

În ziar se scria și despre noul caz de dispariție. Publicaseră o fotografie cu Linnea Kaupang și făceau un rezumat al căutărilor în care voluntarii acționaseră într-o zonă împădurită din apropierea casei ei. La căutări participaseră și mai mulți prieteni de la școala la care învăța. Toți își legaseră pe haine panglici galbene, asemănătoare celei pe care o purta Linnea în păr, în fotografie.

Împături ziarul la loc, dar rămase pe scaun, gândindu-se la ce se va întâmpla în continuare. Apăruse din nou un caz ce avea să afecteze comunitatea locală. Ellen Robekk, Cecilia Linde și, acum, Linnea Kaupang. Atunci, în urmă cu șaptesprezece – optsprezece ani, se dedicase trup și suflet găsirii lui Ellen Robekk și a Ceciliei Linde. Era neliniștit pentru că nu putea să facă același lucru și acum.

Se pregăti de plecare și se întrebă dacă să intre în dormitor să-i spună și Suzannei. Ingrid ar fi dormit la fel de agitat ca el

și s-ar fi trezit până acum.

Decise s-o lase să doarmă și să-i scrie, în schimb, un bilețel, spunându-i că merge la cabană.

Se simți bine când scoase mașina din curte. Plecarea de acasă făcea parte din programul zilnic, dar senzația era una ciudată, pentru că acum se îndrepta spre coastă, nu spre oraș.

Încerca să se gândească la ce ar fi putut face altfel în cazul Ceciliei. Singurul lucru care-i trecu prin minte fu acela c-ar fi trebuit să se concentreze mai mult asupra îndeplinirii sarcinilor principale. Avusese însă încredere în cei cu care lucra și constatase că rezultatele optime apar în lipsa micromanagementului.

Peisajul din jurul său se ascundea în spatele unei perdele gri de ceață. Coborând spre zona unde se afla cabana, văzu la marginea drumului o căprioară cu capul ridicat și urechile ciulite. Stătea încremenită și-l urmărea cu ochii ei mari, căprui. Apoi făcu un salt și dispăru printre copaci.

După ce parcă mașina, regretă că nu-și luase nimic de mâncare, însă decise să facă asta mai târziu. Oricum, voia să-i facă o vizită lui Finn Haber, care, la momentul dispariției Ceciliei, fusese responsabil cu efectuarea procedurilor criminalistice.

Alunecă și aproape căzu pe aleea noroioasă, însă își regăsi echilibrul. Aerul era rece și umed și se-ntrebă dacă nu cumva trebuia să aprindă focul. Cheia abia se răsuci în broască. O forță și se gândi că trebuie să cumpere ceva cu care s-o ungă. Mai erau și alte lucruri pe care trebuia să le facă. Să chituiască ferestrele sau chiar să le înlocuiască, grinzile ar fi trebuit schimbate, la fel și câteva țigle sparte. Se gândi că acum chiar avea timp să se ocupe de ele. Ingrid așa i-ar fi sugerat. Că i-ar fi prins bine să se detașeze complet și să-și canalizeze gândurile înspre alte activități.

Documentele din dosar aflate pe măsuța de cafea îl atrăgeau ca un magnet. Își aruncă jacheta pe un scaun și se așeză. Carnețelul era încă deschis la ultima pagină, îl trase spre el, citind ce scrisese. Pentru altcineva nu reprezenta mai mult decât o complicată hartă mintală. Erau cuvinte-cheie și idei care-i veniseră în timp ce citea. Nume subliniate sau încercuite, conectate prin săgeți sau linii. Însă notițele nu conțineau nimic substanțial.

Se uită la dosarele din fața lui și se întrebă de unde trebuia să înceapă. Biblioraftul roșu era puțin mai departe decât celelalte. Îl împinse cu degetul arătător ca să fie în rând cu ele. Un post-it galben marca pagina până la care studiase. Apoi îl cuprinse o senzație ciudată. Ceva nu era la locul lui. Era mai

mult o intuiție, mai importantă decât simțul mirosului sau al văzului, și i se făcu pielea de găină.

Cineva fusese aici.

Nu putea spune ce-l făcea să fie atât de sigur. Avea doar sentimentul ciudat că nu toate lucrurile erau acolo unde le lăsase cu o zi înainte. Se ridică, merse la ușă și încercă yala din nou. Din interior mergea fără cusur, însă din exterior cheia se învârtea greu.

Se întoarse și admiră peisajul. Stânci golașe și povârnișuri goale și înverzite. Marea era gri și prin ceața străvezie abia dacă putea zări cele mai îndepărtate insule. Un pescăruș își luă zborul de pe unul din pilonii pontonului. Țipătul lui sună ca un râset batjocoritor.

Pe podeaua de lemn a verandei observă urmele de nămol lăsate de el, dar și câteva bucăți de lut pe care nu le adusese el.

Se duse spre capătul de sus al scării late. Solul era îmbibat cu apă, iar pe peticul de iarbă din fața cabanei se formaseră mici băltoace. De unde stătea, vedea în pământ două urme de încălțăminte cu alt model al tălpii decât încălțările sale. Merse pe lângă alee și se lăsă pe vine. Urmele aveau un model ca de gofră, traversată de linii în zigzag. Dinspre mijloc spre călcâi, modelul de pe talpă se îngusta. Era urma unei ghete butucănoase.

Nu puteau fi mai vechi de câteva ore. Găsi urmele lăsate de el când plecase acasă cu o seară înainte. Erau mult mai alterate din cauza ploii.

Se luă după urmele de pantofi să vadă dacă erau altele mai clare și găsi una la marginea unei băltoace cu noroi. Aceasta mai avea un cerc în dreptul călcâiului. În cerc se întrezărea ceva. Își miji ochii și se întrebă dacă nu cumva era întipărită mărimea pantofului, însă ajunse la concluzia că trebuie să fie litera A.

Era o urmă de pantof care permitea identificarea modelului. Din lungimea urmei se putea deduce mărimea.

Își scoase telefonul mobil și făcu câteva fotografii din diverse unghiuri. Nu erau foarte reușite, dar se putea distinge relieful tălpii.

Din largul mării se auzi sunetul sirenei unui vas. Un altul îi răspunse, pe un ton mai înalt.

Reveni la cabană și se opri în pragul ușii de la intrare. Acum văzu petice de noroi uscat și înăuntru, pe podea, își plimbă privirea prin cameră pentru a vedea dacă dispăruse ceva și se opri la masa pe care erau documentele. Erau numerotate și aranjate într-o anumită ordine. Dacă lipsea ceva, era ușor de observat, însă era destul de convins că nu fusese furat nimic.

Cel mai probabil, el însuși prezenta interes. Cineva venise aici ca să vadă ce face.

Nu știau mulți că era aici. Îi spusese Suzannei, lui Line și într-un mesaj dat lui Nils Hammer. Avea încredere în toți trei, însă doar unul dintre ei putea fi un candidat veritabil. La secție, probabil că zvonurile despre locul în care se afla și lucrurile se care se ocupa se propagau foarte iute. Nu numai Hammer era cel care știa de cabană. În orice caz, concluzia la care ajunse fu că unul dintre colegii lui trecuse pe-aici. Aproape instinctiv, începu să ia în calcul și alte ipoteze. Mai multe persoane puteau să fi interesate de ceea ce punea el la cale. El refuzase să comunice cu presa și cu oricine altcineva. Cabana însăși nu era un secret, chiar fusese de acord să fie intervievat aici de un ziar independent pentru un articol. Dacă voia cineva să-l găsească, era logic să-l caute aici.

Merse până în dreptul mesei, luă unul dintre dosare și-l răsfoi la întâmplare. Se gândi că oricine știa adevărul despre ucigașul Ceciliei Linde era interesat, probabil, să afle și ce făcea el.

Certitudinea că cineva îl urmărea îndeaproape aprinse în el o scânteie. Renăștea speranța că putea găsi răspunsuri noi în vechile materiale din dosar. Trebuia să-l parcurgă cu foarte mare atenție, să analizeze fiecare fir de nisip și să caute orice anomalie. Dar nu acum.

Lăsă hârtiile din mână, se îndreptă spre un dulap și căută o ruletă cu care să măsoare urma de pantofi de pe potecă, însă nu găsi nimic. În schimb, luă cu el un lighean de plastic pe care-l așeză peste urmă ca s-o protejeze de intemperii. Peste el așeză o piatră ca să-l fixeze. Apoi își întoarse privirea spre mare, gânditor. Încercă să țină la distanță ipotezele paranoice, însă nu se putea debarasa de gândul că exista cineva care voia să-i facă rău.

Un alt muget prelung al sirenei unui vapor întrerupse liniștea, iar Wisting își dădu seama că-l cuprinsese frigul.

35.

Finn Haber locuia într-o veche stație de pilotaj din Nevlunghavn, care timp de trei sute de ani fusese unul dintre cele mai îndepărtate avanposturi dinspre strâmtoarea Skagerrak. Ultima porțiune a drumului ce ducea în jos, spre locul aflat în bătaia valurilor, era îngustă și șerpuitoare, străbătând niște culmi stâncoase.

Bătrânul criminalist fusese dintotdeauna atras de mare și de pescuit. Când s-a pensionat, s-a stabilit cât mai aproape de ceea ce iubea.

Wisting parcă în fața unui garaj izolat, acolo unde se termina drumul, și coborî din mașină. Vântul bătea cu putere și mătura ceața înspre largul mării. Oceanul întunecat era presărat de pete albe de spumă și stropii reci ai valurilor se izbeau de coastă. Dincolo de casa vopsită în alb se aflau un ponton și un hangar pentru ambarcațiuni, iar chiar în fața lui era trasă o barcă tradițională, ale cărei sfori de ancorare erau încordate. Ușa hangarului se ridică. Haber stătea în prag cu picioarele depărtate și-l privea, îmbrăcat cu un pulover gros de lână și purtând o șapcă lucioasă. Arăta mai îmbătrânit de când îl văzuse ultima dată. Părul cărunt i se rărise, iar trăsăturile feței îi deveniseră mai ascuțite.

Își strânseră mâinile în tăcere. Își vorbeau din priviri.

— Cafea?

— N-ar strica!

Haber dădu din cap și o luă înainte spre casă, pășind greoi și târându-și picioarele. Își scoase cizmele de cauciuc și le lăsă jos pe ușa pivniței de lângă scări înainte să intre. Wisting dădu să facă la fel, dar fu oprit.

— Lasă-le, insistă Haber, atârnându-și șapca de un cuier de pe verandă.

Finn Haber locuia singur, dar casa era curată și ordonată, așa cum îi fusese și stilul de lucru.

Intrară în bucătăria dotată cu linoleum, respatex[7] și dulapuri din lemn de pin. Pe blat era un mic televizor. Era pornit și pe ecran rula un post de știri, însă sunetul era oprit. Chipul lui Linnea Kaupang umplu tot ecranul înainte ca un reporter de la fața locului să arate cum persoanele din vecinătate legaseră panglici galbene în fața caselor în semn de solidaritate. Urmară apoi imagini din timpul căutărilor, întrerupte de spotul de promovare a știrilor sportive.

— Nu te poți obișnui niciodată cu așa ceva, spuse Haber și stinse televizorul.

— Cu ce anume?

— Să nu fii în mijlocul acțiunii, răspunse bătrânul criminalist și luă ibricul de cafea. Am ieșit la pensie acum opt ani de zile, dar mă gândesc că mi-ar fi plăcut să fiu acolo de fiecare dată când văd imagini de la vreun loc al faptei. Doar să mă asigur că nu le scapă ceva.

Puse apă în ibric. Wisting se așeză la masa din dreptul ferestrei, vizavi de locul obișnuit al lui Haber, unde erau deja o cană de cafea, un ziar și o scrumieră goală.

— Am prins pe cine trebuia atunci, spuse Haber și puse ibricul pe plită. Rudolf Haglund a ucis-o pe Cecilia Linde.

Wisting ar fi dorit să fie la fel de sigur.

— Și eu cred la fel, spuse el. Dar aș vrea s-o putem dovedi. Dincolo de orice dubiu.

Îi explică lui Haber despre noile teste efectuate asupra celor trei mucuri de țigară găsite la intersecția Gumserød. Bătrânul criminalist îl ascultă fără să spună nimic. Apa fierbea în ibric când Wisting termină povestea. Haber dădu ibricul la o parte de pe plită, măsură cinci linguriță de cafea măcinată dintr-o cutie și-i aduse o cană lui Wisting cât așteptă ca zațul să se depună. Stătea cu spatele la blatul de lucru.

— Deci al treilea muc de țigară a fost înlocuit cu cel al unei țigări fumate în timpul interogatoriilor? rezumă el.

— Petterøes Albastru numărul 3.

— Ai făcut o listă?

— Ce vrei să spui?

— Știi la ce mă refer!

Haber păru aproape enervat.

— O listă cu toți cei care au lucrat la caz.

— Am o listă, recunoscu Wisting.

— Împărțită pe fumători și nefumători?

— Nu știu cine fuma și cine nu, răspunse Wisting. Cu atât mai puțin cine fuma Petterøes Albastru numărul 3. De altfel, nici nu are vreo importanță. Oricine putea să ia un muc de țigară după ce pleca el.

Haber aduse ibricul la masă.

— Trebuie să începi de undeva, spuse el, și turnă în căni. O ai cu tine?

— Am numele în cap.

Haber puse ibricul înapoi pe plită și se așeză.

— Poți începe cu mine, spuse el, și trase draperia într-o parte, luând din spatele ei, de pe pervaz, un pachet de tutun.

Petterøes Albastru nr. 3.

— Cred că Kai Skodde fuma aceeași marcă, la fel și Magne Berger. Thore Akre și Ola Kiste la fel. Mai veneau să-mi ceară, din când în când. Håkon Mørk fuma pipă. Elvind Larsen era cu trabucurile lui, Cigarillo. Vidar Bronebakk fuma Eventyr,

Svein Teigen avea mereu țigări gata făcute cu filtru, iar Frank Robekk avea Tiedemanns Gold. Fuma Tiedemanns Gold și mesteca Fisherman's Friend.

În timp ce vorbea, Finn Haber deschise pachetul de tutun și puse puțin în hârtia subțire.

— Oameni buni, cu toții, continuă el și rulă țigara.

— Unde au fost păstrate mucurile de țigară? îl întrebă Wisting.

Haber linse hârtia.

— În frigider, răspunse el și apăsă tutunul ce ieșea în afară din ambele capete ale țigării.

— Pungile nu erau sigilate?

Bătrânul criminalist pufăi și-și ridică ceașca de cafea. Părea că se gândește la asta.

— Nu cât timp au stat acolo, răspunse el. N-au fost sigilate înainte de a fi puse la poștă. După ce cererea de efectuare a expertizei criminalistice a fost întocmită și trimisă către Medicina Legală. În principiu, oricine putea să intre și să înlocuiască probele.

— Nu oricine, îl corectă Wisting. Unul dintre noi.

Finn Haber nu mai spuse nimic. Își duse țigara la gură, luă bricheta de pe pervazul ferestrei și o aprinse. Ochii i se îndreptară spre marea tulburată. Se auzi un sunet, precum cel făcut de o ușă bătută de vânt.

Wisting luă cana de cafea și gustă cafeaua.

— Cineva mi-a forțat ușa, spuse el, și bău. La cabană.

— Acolo stai?

Wisting confirmă făcând semn cu capul și-și scoase telefonul mobil.

— Cineva este curios să afle ce am descoperit.

Îi arătă fotografia cu urma de pantof.

Haber trase lung din țigară, o strânse între arătător și degetul mare și o puse pe marginea scrumierei. Apoi luă telefonul și scoase o pereche de ochelari din buzunarul de la piept.

— Unul dintre noi, spuse el.

— Poate.

Haber clătină din cap.

— Nu. Ăsta e unul dintre noi, spuse el, arătând spre ecran. Am mai văzut modelul ăsta de talpă înainte.

Wisting se aplecă peste masă. Haber ținu telefonul astfel încât să vadă amândoi fotografia.

— De multe ori înainte, continuă el.

— Unde?

— La multe locuri ale faptei.

Atinse ecranul cu degetul.

— Asta este o gheată Alfa M77, explică el. De la Serviciul de Logistică al Poliției.

Wisting se lăsă înapoi pe speteaza scaunului. Și el avea o pereche de astfel de ghete, puse în vestiarul din subsolul secției de poliție.

— Ai găsit vreo trăsătură distinctă? întrebă Haber și își dădu ochelarii jos.

Wisting știa la ce se referă. La urme specifice de uzură sau o tăietură oarecare lăsată pe talpă de o piatră ascuțită care s-o deosebească de altă gheată de același tip și de aceeași mărime.

— Nu m-am uitat cu atât de multă atenție, recunoscut Wisting. Doar am acoperit-o.

Haber împinse telefonul spre el.

— Ai ghips și ce mai este nevoie pentru un mulaj?

— Nu.

Haber se ridică.

— Să văd ce am eu.

Se îndreptă spre ușă și-i făcu semn lui Wisting să-l urmeze. Merseră pe un hol și trecură prin fața ușii de la sufragerie. Dușumeaua scârțâi. Haber se opri în fața celei mai îndepărtate uși, o deschise și intră.

Era un atelier cu o bibliotecă înaltă, ticsită cu cărți, bibliorafturi și cutii de arhivare. În dreptul ferestrei era un birou de lucru, pe care stătea un computer vechi și un ecran lat.

Haber se duse la un dulap din spatele ușii. Două rafturi erau pline cu echipament criminalistic. Borcane cu pudră de diverse culori pentru prelevat amprente și echipament pentru realizarea mulajelor. Dădu câteva cutii la o parte și luă o pungă albă, pe care scria ceva cu litere albastre.

— Știi să le folosești? întrebă el.

— Nu le-am mai folosit de când eram la Academie.

Bătrânul criminalist se uită la el.

— O să vin cu tine, declară el și mai luă câteva lucruri de care avea nevoie.

— Nu trebuie să… protestă Wisting, însă în zadar.

— Plecăm acum, decretă Haber și închise ușa dulapului, înainte ca urma să fie distrusă de ploaie.

Puse echipamentul într-o geantă și se îndreptă spre ușă. Wisting îl urmă în tăcere. Afară, pe scări, Haber îi întinse geanta ca să-și pună cizmele.

— Pot să-mi asum eu vina, spuse el, și închise ușa.

Wisting nu înțelegea la ce se referă.

— Este vina mea, continuă Haber și luă înapoi geanta cu echipamente. Nu trebuia să las pungile de probe nesigilate. Trebuia să le trimit imediat. Pot să-mi asum eu vina. Spune-le că eu am înlocuit a treia probă.

Wisting deschise gura ca să spună ceva, însă se mulțumi să se uite fix la bătrân.

— N-am nimic de pierdut, continuă Haber. N-am o familie la care să mă gândesc. Așa o să readucem tot cazul în atenție. Tu mai ai câțiva ani buni de carieră. Poți face mult bine. O poți găsi pe cealaltă fată. Linnea Kaupang.

Wisting îl privi în ochi.

— Nu așa merg lucrurile, spuse el. Nu pentru mine. O nedreptate n-o anulează pe cealaltă.

Haber își ridică gulerul în jurul gâtului. Apoi dădu din umeri, se întoarse și se îndreptă spre mașină.

Wisting rămase în urmă privindu-l. Nu era sigur dacă polițistul pensionar chiar vorbise serios sau dacă doar voise a-l testa, ca într-un joc tactic.

Să-l lase pe Haber să-și asume responsabilitatea era la fel de grav ca și înlocuirea probei. Ar fi fost o înșelăciune. Un fals.

Bătrânul criminalist se întoarse și se uită la el. Wisting îl urmă, nefiind convins că-l cunoaște cu adevărat pe bărbatul din fața sa.

36.

Erau printre ultimii clienți din sala unde se servea micul dejun. Pe Line o cuprindea treptat ciudatul sentiment familiar de regret și satisfacție. Regret, pentru că fiece oră și noapte petrecute cu Tommy o împiedicau să meargă mai departe. Satisfacție, pentru că-i oferea apropierea după care tânjea și de care avea nevoie.

Tommy se ridică de pe scaun și se duse să-și mai ia ceva de mâncare. Line luă ziarul *VG.* Principalul articol era despre o dietă cu puțin carbohidrați, însă în partea de sus a primei pagini era un titlu despre cazul Cecilia: *Martorul care nu a fost niciodată Ascultat.*

Nu știa dacă voia să-l citească și răsfoi mai departe. Articolul ei era exact așa cum și-l imaginase. Și pentru acest număr folosiseră fotografia cu câinele, pentru a le aduce aminte cititorilor despre ce este vorba. Apoi era o fotografie cu apartamentul din șirul de case izolate al lui Jonas Ravneberg, unde o panglică a poliției înconjura gardul alb de lemn. Ambele imagini completau titlul despre o misterioasă spargere, în care nu părea să fi fost furat nimic. Articolul era mai scurt decât se aștepta, dar nu o deranja. Scrisese cele mai interesante informații la început.

Tommy se așeză din nou la masă. Line întoarse pagina și dădu de o poză a tatălui ei. Nu era foarte mare, dar părea că ziarul n-a renunțat la poveste.

O altă fotografie era reconstituirea celor întâmplate la intersecția de la ferma Gumserød. Centrul imaginii era dominat de o mașină de culoare albă. Un bărbat era aplecat deasupra portbagajului, în timp ce mai mulți investigatori erau adunați în grup și discutau. Line îi recunoscu pe criminalistul uscățiv și pe câțiva alți polițiști care acum erau pensionari.

Fotografia principală îl prezenta pe martorul care nu fusese niciodată audiat. Se numea Aksel Presthus și era un bărbat înalt, de circa cincizeci de ani. Purta un pulover cu model islandez și un fular negru din bumbac în jurul gâtului. Avea părul castaniu-închis, plin de bucle ce stăteau ridicate în toate direcțiile.

Tommy o lăsă să citească fără să spună nimic.

La fel ca și lui Rudolf Haglund, lui Aksel Presthus îi plăcea să pescuiască. În fiecare weekend pleca în expediție și încerca mereu noi lacuri. Nota capturile într-un jurnal special. Încă îl avea și-i arăta fotografului ziarului *VG* captura pe care o făcuse în urmă cu 17 ani. În ziua de sâmbătă, 15 iulie, notase:

Damtjenn, ora 20:45: Păstrăv 132 grame. Ora 21:15: Păstrăv 94 grame. Ora 21:35: Păstrăv, 168 grame.

Damtjenn era același lac la care Rudolf Haglund a declarat că fusese în weekendul în care fusese răpită Cecilia. Martorul își amintea că erau câteva persoane pe partea cealaltă a lacului.

Ajunsese la lac destul de târziu în acea seară și de-abia după o oră prinsese primul pește. Își parcase mașina în spatele unui Opel Rekord vechi, de culoare albă, însă când a plecat, a doua zi, cealaltă mașină nu mai era acolo.

Aksel Presthus a urmărit în presă cazul Ceciliei și când a citit ce alibi a invocat Rudolf Haglund s-a gândit că trebuie să contacteze poliția. A sunt la dispecerat și a cerut legătura cu ofițerul responsabil de cazul Cecilia. I s-a făcut legătura și a spus ce văzuse. Persoana care conducea ancheta i-a mulțumit pentru informații și a promis că-l va suna înapoi dacă anchetatorii stabileau că observațiile sale erau utile pentru rezolvarea cazului. Nimeni n-a mai luat legătura cu el.

Avocatul lui Haglund a declarat că parcursese întreaga documentație din dosar fără să găsească menționat numele lui Aksel Presthus. Poliția alesese selectiv ce materiale să fie incluse în dosar, iar Rudolf Haglund fusese condamnat pe baza unor probe îndoielnice. Comisarul de poliție William Wisting n-a putut fi contactat pentru declarații. Chestorul principal de poliție, Audun Vetti, a subliniat că problema a fost supusă atenției Biroului Norvegian pentru Afaceri Interne și că a fost suspendat cel care a condus ancheta.

Ea lăsă ziarul din mână.

— Ce planuri ai? o întrebă Tommy.

— Voi urmări câteva informații din cazul de crimă, răspunse ea.

— Ce fel de informații?

— Despre Jonas Ravneberg. Locuia în Larvik înainte să se mute aici, în Fredrikstad.

Tommy înfipse furculița în ultima bucată de bacon.

— Te duci acasă?

Line se uită în ziar, la fotografia tatălui ei.

— Da, mă duc acasă, spuse ea, dând din cap.

37.

Merseră cu mașina în liniște. Când ieșiră de pe drumul principal, Haber își scoase pachetul de tutun și începu să ruleze o țigară.

Alt vehicul, mai mare și mai greu, făcuse șanțuri adânci pe drumul noroios. Era singura cale de acces către vreo cincisprezece cabane răsfirate prin împrejurimi. Mai în față, drumul se bifurca, dar șanțurile făcute de roți o luau spre dreapta, spre cabana lui Wisting.

Mașina se clătina dintr-o parte în alta pe măsură ce înainta. Roțile alunecară în gol pe ultima porțiune înclinată înainte ca drumul să coboare spre zona de parcare. Acolo era oprită o mașină pe care nu recunoscu. Ziariști, se gândi Wisting. Atunci când se apropiară își dădu seama că era un Mercedes GL scump, stropit pe laterale cu nămol. Șoferul aștepta pe veranda din fața cabanei.

— Alți oaspeți? se minună Haber.

— Neinvitați, comentă Wisting.

Parcă mașina. Bărbatul din fața cabanei stătea în picioare, cu fața înspre ei. Purta un pardesiu și ținea în mână o servietă. Distanța era prea mare ca să-l recunoască.

Haber își duse la gură țigara pe care și-o făcuse și o aprinse.

— Te urmez și eu, spuse el, și coborî.

Wisting merse pe potecă și la jumătatea distanței îl recunoscu pe bărbatul care-i aștepta. Avocatul Sigurd Henden. Noul apărător al lui Rudolf Haglund îl salută, făcându-i semn cu capul, însă nu-i întinse mâna. Wisting îi răspunse cu același gest.

— Poate că n-ar trebui să stăm de vorbă, spuse el.

— Probabil că nu, răspunse Henden.

Burnița se așezase într-un strat fin pe pardesiul gri al avocatului.

— Regret dificultățile pe care vi le-a creat toată această situație, spuse el.

Wisting nu-i răspunse, ci rămase lângă avocat, cu fața către mare. Un cargobot se îndrepta spre vest.

— Cum m-ați găsit aici? întrebă el și trase cu ochiul la urma de pantof adăpostită sub ligheanul de plastic.

— Mi-a spus partenera dumneavoastră.

Wisting îl privi uimit.

— Suzanne?

— Îmi pare rău. Am încercat să vă sun, însă când nu ați răspuns am schimbat tactica. Mi-a spus că vă găsesc aici.

— Când ați vorbit cu ea?

— Aseară. Nu o sunam dacă nu era important.

O rafală de vânt făcu copacii din apropiere să se unduiască, iar picăturile de ploaie vremelnic așezate pe ramurile lor se răspândiră în toate direcțiile. Frunzele cărămizii căzură pe peticul de iarbă din fața cabanei.

Suzanne nu-i spusese nimic despre asta. Ingrid n-ar fi spus nimănui unde se afla. Nu era ceva riscant, dar nici necesar. Sigur Henden era implicat profesional în evenimentele în desfășurare, dar cu cine o mai fi vorbit Suzanne? Ingrid se limita la a prelua un mesaj și a-l transmite mai departe.

Își trecu mâna peste fața udă de ploaie. Haber plecă de lângă mașină și se îndreptă spre desișul de mesteacăn. Părea că rupe niște crenguțe.

— Ce este atât de important? întrebă Wisting.

Sigurd Henden tuși.

— Nu crede că dumneavoastră sunteți de vină.

Wisting se întoarse cu fața spre el.

— Ce vreți să spuneți?

— Rudolf Haglund. Nu crede că dumneavoastră sunteți cel care a plantat proba ADN.

În timp ce încercă să-și adune gândurile, Wisting se uită fix la un pescăruș care-și înclină aripile ca să prindă curenții ascendenți. Ce credea sau gândea Rudolf Haglund nu avea nicio importanță. Avocatul nu venise doar pentru atâta lucru. Trebuia să mai fie ceva.

— Ce anume doriți? întrebă el.

— Dreptate.

— Nu sunteți singurul, dar pentru informarea dumneavoastră, eu tot cred că el a fost. Că a răpit-o și ucis-o pe Cecilia Linde.

Avocatul îl ignoră.

— Știe cine a fost, spuse el.

Pescărușul își întrerupse brusc planarea și intră în picaj spre suprafața apei. Wisting deschise gura să spună ceva, o închise și apoi o deschise din nou.

— Știe cine a făcut ce? întrebă el.

— Cine a falsificat proba ADN.

— Cine?

— Nu știu. Nu vrea să-mi spună mie.

— Cum poate ști asta?

Avocatul clătină din cap.

— Nu știu, repetă el.

Wisting făcu câțiva pași în față, își ridică mâna și își aranjă gulerul hainei, ca să-și protejeze gâtul de frig.

— Ce doriți? repetă el întrebarea.

Sigurd Henden se duse lângă el.

— Vrea să vă întâlniți, răspunse el. Vă va oferi ceea ce aveți nevoie ca să vă refaceți reputația.

38.

Avocatul se așeză la volan și porni motorul. Lăsă geamul de la portieră în jos și-i întinse un ziar.

— Luați-l, îl rugă el.

Wisting se apropie de mașină și-l luă.

— Citiți-l, continuă avocatul și puse degetul arătător pe unul dintre titlurile de pe prima pagină.

Martorul care nu a fost Ascultat.

— Nu cred că ați fost dumneavoastră. Nici de această dată.

Wisting rămase pe loc, privind mașina care dispăru în spatele dealului. Apoi lăsă ziarul în jos. Se simțea ca și când ar fi fost abandonat, întrebându-se în ce bucluc se băga. În urmă cu 17 ani, când Rudolf Haglund fusese scos pe ușile tribunalului, sperase să nu-l mai vadă niciodată. Acum acceptase o întrevedere. Mâine, la prânz, în biroul din Oslo al avocatului.

Haber veni lângă el și suflă fumul de țigară în direcția în care plecase Mercedesul.

— Ce voia? întrebă el.

— Nu știu, răspunse Wisting.

Haber îl privi cu ochii mijiți. Strivi țigara între degete și o aruncă.

— Începem?

Wisting dădu din cap și deschise portbagajul. Haber își luă echipamentul și o luă înainte, spre locul unde era ligheanul de plastic.

— Îmi trebuie apă și un recipient în care să amestec ghipsul, spuse el.

Wisting aduse o găleată și o carafă mare cu apă. Când se întoarse, Haber agita un tub de fixativ de păr.

— Ridică ligheanul, îl rugă el pe Wisting. Ține-l deasupra urmei ca să nu plouă în ea.

Wisting făcu ce i se ceru. Haber scoase o curea de piele pe care o așeză în jurul urmei, ca pe un cofraj. Apoi se lăsă pe vine și stropi urma cu fixativ. Ținu tubul la o anumită distanță și într-un unghi anume, astfel încât presiunea să nu distrugă micile detalii. Apoi așteptă puțin și mai dădu cu un strat de fixativ. Când urma fu bine pregătită, începu să amestece gipsul.

— Presupun că nu vei raporta spargerea la poliție, spuse el în timp ce amesteca apa cu ghipsul.

Wisting dădu din cap.

Ghipsul se transformă într-o masă fluidă de culoare albă, pe care Haber o turnă încet în matriță. După ce acoperi partea de

jos, așează crenguțele de mesteacăn în zigzag ca s-o întărească. Apoi turnă și restul de compoziție și-l rugă pe Wisting să acopere totul la loc.

— Cafea? sugeră Haber. Trebuie să se usuce timp de o oră.

Wisting zărise în dulapul din bucătărie un borcan cu cafea instant și-l invită pe Haber înăuntru. Bătrânul criminalist stătea în picioare și-l privea pe Wisting, în timp ce acesta lăsă ziarul din mână ca să verifice dulapul din bucătărie. Găsi un borcan pe jumătate plin cu cafea instant și un pachet de biscuiți. Le scoase pe amândouă și puse apă la fiert într-un ibric.

Finn Haber deschise ziarul pe masa din bucătărie.

— Este o fotografie cu noi doi, comentă el.

Wisting se aplecă peste el și văzu fotografia în care erau imortalizați. Haber era într-o fotografie de arhivă la intersecția Gumserød făcută cu ocazia reconstituirii celor văzute de Karsten Brekke din tractorul său. Criminalistul se afla în mijlocul unui grup de investigatori, gesticulând. Erau aproape cu toții acolo, cu excepția lui Wisting. Kai Skodde, Magne Berger, Thore Akre, Ola Kiste, Vidar Bronebakk și Svein Teigen. Frank Robekk stătea deoparte, purtând un tricou alb și jeanși, la fel ca făptuitorul, având însă ochelari cu dioptrii mari. Era aplecat deasupra portbagajului unui Opel alb, închiriat pentru această ocazie, și rula o țigară.

— Asta nu-i oferă un alibi, spuse Finn Haber, punând degetul pe fotografia martorului care nu fusese ascultat. A văzut Opelul alb la ora opt seara. Când Cecilia era deja dată dispărută de aproape șase ore.

Wisting se uită cu atenție la bărbatul din fotografie. O pereche de ochi albastru-glaciar se holbau de pe chipul ridat, bătut de vreme. Avea părul buclat și ciufulit.

— Și, totuși, obiectă el, ce fel de om răpește o fată, o sechestrează și pleacă la pescuit?

— Unul ca Rudolf Haglund, spuse Haber.

Apa fierbea. Wisting luă ibricul de pe foc.

— Și, cu toate astea, nu asta este ideea, spuse Wisting și puse câte o linguriță de cafea în fiecare cană. N-a fost niciodată audiat. Pontul lui n-a fost niciodată verificat.

Bătrânul criminalist continuă să citească în liniște. Wisting turnă apa fierbinte în căni și amestecă.

— Nu spune nicăieri că a vorbit cu tine, continuă Haber și luă cana de cafea pe care i-o întinse Wisting. Este citat ca spunând că a cerut să vorbească cu cine era responsabil.

— Eu eram, îi reaminti Wisting.

Haber îl măsură din priviri.

— Ai vorbit cu el, atunci?

Wisting clătină din cap.

— Mi-aș fi amintit.

— Nu doar că ți-ai fi amintit, l-ai fi adus în sala de interogatoriu.

Haber puse cana de cafea pe mijlocul ziarului fără să bea din ea.

— Toate ponturile erau direcționate către biroul lui Frank Robekk, continuă el. Era singurul lucru cu care ne putea ajuta.

Wisting dădu din cap. Frank Robekk nu mai era implicat în investigație, însă se ocupa de sesizări. Toate apelurile primite la dispecerat, ce aveau legătură cu cazul, erau direcționate spre biroul lui. Chiar dacă apelantul cerea să vorbească cu responsabilul de caz, era pus mai întâi în legătură cu omul care centraliza ponturile, care acționa ca un filtru pentru cei ce solicitau să discute cu responsabilul de caz.

— Nici asta nu a fost în stare să facă, bombăni Haber și trase o înjurătură, după care luă din nou cana de cafea. Mereu a fost ceva ciudat la Robekk, spuse el.

— A fost un polițist bun, obiectă Wisting.

— Până când a luat-o razna, admise Haber. Însă mereu a avut ceva ciudat.

Wisting căzu pe gânduri și ajunse la concluzia că, la început, îl considerase pe Frank Robekk un detectiv cu voință puternică și plin de încăpățânare. Un tactician determinat, ce avea o strategie pentru tot ce făcea. Până când pentru el totul s-a năruit. Dar poate că mai avea ceva. Un detaliu nedefinit, dintr-un alt plan decât cel pur profesional, pe care el și Wisting îl aveau în comun.

— Îmi amintesc că mă întrebam dacă nu cumva e homosexual, spuse Haber și sorbi o gură de cafea din cana ce lăsase o urmă rotundă pe fotografia din ziar. Nu a avut niciodată o iubită sau ceva de genul ăsta și nu era implicat în niciun eveniment social. Nu mergea niciodată vinerea la bere sau la o plimbare prin oraș. De parcă s-ar fi ascuns de noi.

Wisting se uită din nou la fotografia din ziar și constată că deja-l privea pe Frank Robekk cu alți ochi. Apoi îi trecu în revistă și pe ceilalți polițiști înainte să se oprească din nou asupra lui Robekk. Se hotărî să discute cu el.

39.

Mulajul era perfect. Finn Haber zâmbi pentru prima dată în acea zi, evident mulțumit că nu uitase vechile deprinderi. Curăță cu peria urma imprimată albă.

Era o copie identică a tălpii de pe potecă.

— Pare să fie nouă, conchise Haber. Nu are semne de uzură. O talpă curată și intactă. S-ar putea să fie greu să vedem cărei ghete îi aparține.

Wisting suspină. Nu știa exact cum avea să se folosească de mulaj, dar spera să facă legătura între spargere și cineva anume.

— Aici pământul este salin, explică Haber și se întoarse spre mare. Dacă-l găsești pe cel care a fost aici, ia mostre de sol de pe ghetele lui. O analiză comparativă va asigura o probă utilă.

Wisting împachetă mulajul de ghips într-o bucată de pânză și-l puse în portbagajul mașinii. Haber luă tubul de fixativ și geanta cu restul de ghips și se urcară în mașină. La început, merseră în liniște pe drumul ce ducea înapoi spre casa din Nevlunghavn.

— Pe el l-ai pus pe listă? întrebă Haber când ajunseră la jumătatea drumului.

— Pe cine?

— Pe Frank Robekk.

— Este pe lista celor cu care vreau să vorbesc, da.

Nu-și mai spuseră nimic până când Wisting opri mașina în fața garajului de la capătul drumului.

— Mulțumesc de ajutor, spuse el.

Haber deschise portiera, dar rămase pe scaun.

— Am ceva pentru tine, spuse el.

— Ce?

— Ceva ce te-ar putea interesa. Trebuie să intri. Wisting îl urmă spre casă. Haber își puse cizmele pe ușa pivniței, ca data trecută. Wisting nu se descălță. Merseră pe hol și intrară în atelierul în care Haber păstra gipsul.

— Acolo, spuse Haber și arătă spre un dulap înalt din capătul camerei.

Wisting se apropie. În spatele lui, Haber puse înapoi la locul lui echipamentul pe care-l folosise să toarne mulajul.

— Nu știu dacă-ți va fi de folos, spuse el, și trecu pe lângă Wisting spre dulap. Dar am văzut că la cabană ai copii după toate documentele din cazul Ceciliei.

Deschise dulapul. Înăuntru nu erau lucruri diferite de cele de pe celelalte rafturi. Bibliorafturi, cărți și agende. Pe ultimele două rafturi din partea de sus erau puse câteva cutii de carton

scunde și late. Haber o ridică pe cea așezată pe mijlocul primului raft de sus și o duse la masa de lucru.

— Mie cu siguranță nu mi-au folosit, spuse el.

— Ce este?

— Fotografii suplimentare din cazul Ceciliei.

Deschise cutia și Wisting privi înăuntru. Trebuie să fi fost câteva sute de fotografii așezate pe trei rânduri verticale. Erau despărțite de niște cartoane pe care erau scrise data și locul unde fuseseră făcute.

— Ar fi trebuit distruse când am plecat, spuse el și-și rezemă mâna de dulap. Însă nu m-am îndurat. În cutiile astea parcă este toată viața mea. Tot ce am făcut este documentat. Plănuisem să scriu o carte despre asta și să folosesc fotografiile ca ilustrații, dar n-am reușit.

Wisting își plimbă degetele peste colecția de fotografii și scoase câteva la întâmplare, din secțiunea denumită *Examinarea clinică 30/7*. Erau fotografii făcute lui Rudolf Haglund în timpul unei examinări efectuate la spital, pentru a înregistra orice rană pe care Cecilia Linde i-ar fi putut-o face răpitorului. Zgârieturi, mușcături și altele asemenea. Investigația n-a dus la nicio concluzie. Poate că de asta Wisting nu văzuse aceste fotografii înainte, ci doar citise raportul de expertiză medico-legală.

Rudolf Haglund avea bustul gol. Era palid, dar părea puternic și viguros. Chipul era la fel de inexpresiv precum și-l amintea Wisting din timpul interogatoriilor.

Celelalte fotografii erau prim-planuri cu palmele, brațele și alte părți ale corpului.

— Asta ce este? îl întrebă Wisting, arătându-i în fotografie o cicatrice veche, aflată pe partea interioară a coapsei.

— O operație, explică Haber. Avea trei, de când își scosese niște alunițe. Erau cancerigene.

Pentru Wisting era o noutate. Nu-și aducea aminte să fi auzit că Rudolf Haglund suferise de cancer, însă cicatricele păreau vechi, iar ei nu aveau în vedere istoricul bolilor când venea vorba de cercetarea unei omucideri.

În câteva fotografii făcute de probă pentru a seta lumina, apăreau cei doi detectivi care l-au însoțit pe Rudolf Haglund la examinarea medicală. Erau Nils Hammer și Frank Robekk. Blițul se reflectase într-una dintre lentilele ochelarilor acestuia din urmă, însă Wisting observă acolo deșertăciunea care l-a împiedicat să-și continue cariera de polițist. Privirea lui Nils Hammer era diferită, aproape triumfătoare. Zâmbea larg, cu dinții la vedere, iar ochii îi străluceau precum cei ai unui câine de vânătoare dresat, care se întoarce cu prada la stăpân.

— Ia-le cu tine, dacă-ți sunt de folos, spuse Haber.

Wisting puse pozele la loc, închise cutia și o puse la subraț.

40.

Finn Haber îl conduse pe Wisting afară, la mașină. Se înseninase, dar se făcuse mai frig.

Stând la volan, Wisting se gândi la Suzanne. Simțea că, fără să vrea, o pusese într-o situație jenantă și c-ar fi trebuit să vorbească cu ea, s-o determine să fie sinceră și să-i spună ce credea despre el. Dar, în același timp, era o conversație pe care nu voia s-o poarte chiar acum.

În schimb, merse cu mașina spre Brekke și găsi ieșirea spre Ruglandstrand și spre casa de vacanță a familiei Linde.

Ultima porțiune a drumului ce ducea această proprietate era închisă cu o poartă de fier. Wisting fu nevoit să lase mașina într-o parcare publică și să parcurgă pe jos ultima porțiune a drumului.

În primele săptămâni de la dispariția Ceciliei, fusese aici în fiecare zi, doar ca să spună rudelor că nu avea nicio noutate. Acum, locul părea să fie și mai liniștit, și mai pustiu, ca și cum aerul îmbibat de ploaie ar fi redus totul la tăcere.

Pe domeniul familiei Linde erau mai multe clădiri. Cea principală era o casă mare pe două etaje, vopsită în alb, cu obloane verzi, acoperiș înclinat, lucarne și țigle de un roșu-șters. Trandafirii cățărători și iedera puseseră stăpânire pe zidurile exterioare. Câteva ciori își luară zborul de pe unul dintre copacii cei mai apropiați și croncăniră la el în timp ce se apropia de proprietate. Aleea cu dale de piatră era acoperită de buruieni. Acolo unde odinioară fusese grădina era acum doar un loc plin de iarba veștejită a toamnei. O masă rotundă de grădină era răsturnată și înconjurată de urzici înalte. În mijlocul curții era un catarg în al cărui vârf fluturau rămășițele unei flamuri albastre. Aflat în bătaia vântului, cablul se lovea ritmic de catarg. Pe fondul de culoare albastră abia dacă se putea distinge litera C din denumirea firmei *Canes*. Și restul lucrurilor fuseseră deteriorate de vânt și intemperii.

Odinioară impresionant, domeniul de vară era acum nu doar gol, ci complet abandonat. Familia Linde nu mai fusese deloc aici din acea vară, în urmă cu 17 ani.

Se îndreptă spre o fereastră murdară și puse mâna pe geam. Pervazul era plin de pânze de păianjen și muște moarte, cu picioarele întoarse spre cer și cu aripile atârnate. Draperiile ponosite erau trase, însă printr-o nișă reuși să arunce o privire în trecut. Mobilă din pin masiv, cu tapițerie strâns-împletită, în culori și modele tradiționale. Lambriuri și pereți vopsiți în culoarea lemnului de mahon.

Camera Ceciliei era în partea de est a casei. Pe pervazul ferestrei putea vedea încă urmele lăsate de cel care-i spărsese camera. Se gândi cât de ciudat era că, în atâția ani, nici măcar hoții nu trecuseră pe aici.

Și aici era un spațiu gol printre draperii. La capătul patului enorm era o cuvertură roz. Pe o noptieră se afla un casetofon mare. Pe rafturile de deasupra erau casetele ei cu muzică, decorate cu ornamente, ursuleți de pluș și alte obiecte.

Wisting se îndreptă spre latura sudică, cu vedere largă spre apă. Stătu așa, uitându-se la mare, destul de mult timp, ascultând freamătul valurilor ce ajungeau în golful aflat undeva, mai jos.

Jos, pe plajă, se plimba un bărbat, alături de un labrador negru. Câinele alerga liber pe lângă el. Când îl văzu pe Wisting pe verandă, strigă câinele și-i puse lesa.

Bărbatul se îndreptă spre poteca ce ducea la proprietate. Avea un aer cunoscut. Era la jumătatea drumului când Wisting își dădu seama cine era. Danny Flom. Fotograful care fusese iubitul Ceciliei. Încă avea stilul acela boem – jeanși găuriți, un pulover negru pe gât și o șapcă de modă veche.

— A trecut mult timp de când n-am mai văzut pe cineva aici, spuse el, întinzându-i mâna lui Wisting.

— A trecut mult timp de când n-am mai fost aici, spuse el, strângându-i mâna. Șaptesprezece ani, ca să fiu mai exact.

— Mă recunoașteți? îl întrebă individul din fața sa și se prezentă. De regulă, am stat de vorbă cu alt detectiv. Hammer. Tot cu dumneavoastră lucrează?

Wisting îi confirmă că încă și-l amintea și că Nils Hammer încă lucra la secția de poliție.

Câinele negru îi adulmecă gleznele. El se aplecă și-l scărpină după urechi.

— Eu vin des aici, precizează Danny Flom. Nu chiar aici, unde a stat familia Linde, ci am o cabană acum, dincolo de promontoriu.

Indică spre direcția din care venise.

— Am cumpărat-o în urmă cu patru ani. În ciuda celor întâmplate atunci când a dispărut Cecilia, mereu mi-am dorit să revin aici. În acea vară, viața mea a urmat un alt drum față de ce mă așteptam, dar am mers mai departe. Cu suișuri și coborâșuri.

— *Flomlys,* comentă Wisting.

Danny Flom se uită țintă la el. Surprins, aproape speriat că Wisting știa denumirea firmei sale.

— Am citit despre dumneavoastră în ziar, acum câțiva ani, îi explică Wisting. Un articol scris după ce ați câștigat un premiu

sau cam așa ceva.

— Așa este. *Flomlys* a fost ideea mea și a Ceciliei. Era bună în fața camerei, dar și mai bună în spatele ei. Am reușit s-o pun pe picioare, până la urmă. Doar c-a durat mai mult și, în locul ei, am cooptat ca partener un prieten.

Se aplecă și eliberă câinele din lesă. Acesta începu să adulmece și o luă spre ușile mari, cu ferestre imense, ale clădirii principale. Vița sălbatică acaparase zidurile și începuse să acopere și ferestrele crăpate.

— Și eu am citit despre dumneavoastră în presă, spuse el, urmărind câinele cu privirea.

Wisting nu răspunse. Merse spre balustrada acoperită cu găinați.

— Nu-mi pasă cum l-ați prins, continuă Danny Flom. Mă bucur că ați reușit să-l prindeți. I-am spus și lui Hammer atunci. Faceți ceva ca să-l prindeți. Din păcate e liber din nou. A luat-o pe Cecilia dintre noi pentru totdeauna, iar acum este liber și suficient de nesimțit să susțină că este nevinovat.

Wisting își băgă mâinile în buzunare. Își reaminti că Danny Flom fusese proiectul special alocat lui Nils Hammer. Dificultățile sale financiare și relația tensionată pe care o avea cu tatăl Ceciliei întreținuseră ipoteza că toată tărășenia cu răpirea fusese pusă la cale de către cei doi îndrăgostiți.

— Ați mai ținut legătura cu familia ei? întrebă el și se întoarse spre Danny.

El clătină din cap.

— Nu mai țin. Mama ei mi-a trimis felicitări de Crăciun timp de câțiva ani după aceea și eu am sunat-o de câteva ori, dar a trebuit să-mi văd de viață. M-am căsătorit patru ani mai târziu, în caz că nu știați. Apoi am divorțat și m-am recăsătorit. Am lăsat în urmă cazul Cecilia.

Strigă după câine, dar acesta nu-i dădu ascultare.

— Însă acum se întâmplă din nou, spuse el.

— Ce vreți să spuneți?

— Fata care a dispărut. Linnea Kaupang. Nu v-ați gândit c-ar fi putut fi răpită?

Wisting dădu din cap aproape imperceptibil și privi în jos. Luase ideea în considerare. Pândea acolo, ca o umbră peste toate celelalte lucruri.

41.

Wisting se închise în cabană. Îi era foame și, la întoarcere, se oprise la supermarketul Meny de pe Søndersrød, însă nu coborâse din mașină. Văzuse câteva chipuri familiare printre clienții care intrau și ieșeau și-și dădu seama că nu era pregătit. Nu avea chef de întrebări, comentarii și priviri cu subînțeles, așa că pornise iar la drum.

Puse cutia plină de fotografii de la autopsie în mijlocul măsuței de cafea, merse la chiuveta din bucătărie și bău un pahar cu apă. Apoi îl umplu din nou, luă ziarul care era încă deschis la articolul despre Cecilia și se așeză pe canapea.

Haber avea dreptate. Pescarul amator care acordase un interviu ziarului *VG* nu era un martor care să asigure un alibi. Ar fi putut să-l vadă pe Haglund la lac, însă Haglund putea să meargă la pescuit chiar dacă Cecilia era închisă în pivniță.

Apoi se răzgândi. Exact acest tip de raționament făcuse posibilă acuzarea lui Haglund. Fuseseră atât de siguri că el era făptașul, încât găsiseră explicații pentru toate neconcordanțele care apăruseră ulterior.

Trase ziarul în fața lui și-l răsfoi până când ajunse la cazul de care se ocupase Line în Fredrikstad. Era o fotografie mare cu casa în care locuise bărbatul ucis. Fusese identificat și numele fusese dat publicității. Jonas Ravneberg. O imagine mai mică surprindea locul unde fusese găsit. Sub o pătură, putea fi distins conturul unei persoane, însă cea mai dramatică imagine era cea a câinelui său, care stătea, cu ochii lui mari, la capătul tărgii.

Spargerea dată la casa victimei omuciderii, acolo unde Line îl surprinsese pe făptaș, era descrisă drept una misterioasă. Nimic nu părea să fi fost furat.

Wisting își duse paharul cu apă la gură și bău o înghițitură mică. Așa fusese și spargerea de la casa de vacanță a familiei Linde. Misterioasă. Nu părea să fi fost ceva furat.

Citi și restul articolului înainte să împăturească ziarul. Scria bine, se gândi el, însă nu-i plăcea gândul că fiica lui se afla așa de aproape de niște lucruri atât de periculoase.

Deschise cutia pe care o luase de la Haber și scoase fotografiile cu Rudolf Haglund la bustul gol, făcute în spital. *Nevinovat* fusese primul cuvânt la care se gândise când văzuse pozele în atelierul lui Haber. Același cuvânt îi venea în minte și acum. Nu era sigur cum să-l interpreteze. Citise despre teste psihologice unde pacienților li se arată pete de cerneală și li se cere să pronunțe primul cuvânt care le vine în minte. Metoda era folosită pentru a explora subconștientul minții pacienților.

Se opri cu raționamentul acolo. În schimb, se ridică și merse spre zidul din cealaltă parte a camerei. Acolo era o veche hartă maritimă înrămată a fiordului Oslo. O dădu jos și prinse în cui fotografia lui Rudolf Haglund. Cuiul străpunse poza chiar în mijlocul pieptului lui Haglund.

Apoi găsi fotografia Ceciliei Linde pe care o folosiseră în timpul căutărilor. Când căutase o ruletă, văzuse într-unul dintre sertare o rolă de bandă adezivă. O găsi, rupse o bucată din ea cu dinții și lipi fotografia Ceciliei pe zid, lângă cea a lui Rudolf Haglund.

Seducătoare fu primul cuvânt la care se gândi când o privi în ochi. Urmară și alte cuvinte. Atractivă, provocatoare. Probabil că acesta fusese, de altfel, efectul dorit. Danny Flom spusese că fetei îi stătea bine în fața camerei. Fotografia fusese utilizată într-o campanie care a făcut mii de tineri să cumpere puloverul pe care-l purta ea. Sânii ei făceau ca denumirea mărcii, *Canes,* să iasă în evidență și să se unduiască.

Canes era denumirea mărcii. În plus, fiecare articol vestimentar avea o denumire adiacentă. Puloverul din imagine se numea *Venatici. Canes Venatici.*

Wisting îl pronunță cu voce tare, pentru sine. Numele provenea din astrologie. Constelația pe care norvegienii o numesc *Câinii de vânătoare.* Johannes Linde i-o arătase într-o seară târzie de vară, când se aflau la moșia lui. Era un grup de stele aproape invizibile, situate sub Carul Mare. Își mută privirea asupra lui Rudolf Haglund.

— Câinii de vânătoare, rosti el cu voce tare.

Asta fuseseră ei, el și colegii lui. O ceată de câini în urmărirea unui criminal. Rudolf Haglund a fost cel pe care l-au prins. Dar, la fel ca oricare alți câini de vânătoare, s-au luat după cea mai proaspătă urmă, fără să se mai gândească la nimic altceva.

Reveni la cutia lui Haber și frunzări prin fotografii. După separatorul etichetat *Reconstrucția 20/7*, găsi câteva fotografii ce semănau cu cele de arhivă și fuseseră folosite în articolul din ziarul *VG,* în care investigatorii principali erau grupați la intersecția Gumserød. Nu stăteau în grup compact, așa cum apăreau în presă, ci răsfirați. Era evident că și acestea erau niște fotografii de încercare. Bineînțeles că Haber nu apărea în niciuna. Frank Robekk era tot singur, cu țigara în gură, și privea peste ochelari aiurea. Și Audun Vetti era acolo. El și Nils Hammer păreau prinși într-o discuție.

Wisting luă o fotografie în care apăreau cei mai mulți dintre detectivi și o prinse pe perete. Apoi făcu un pas înapoi și căzu pe gânduri. Privea cele trei fotografii, având sentimentul ciudat că recent citise sau auzise ceva important. Nu putea să-și dea

seama ce, dar încercă să-și aducă aminte ce făcuse de-a lungul zilei.

Sunetul de pași ce se auzi dinspre veranda din fața cabanei îl trezi din reverie. Niște pași ușori ce abia se auzeau. Din poziția lui nu vedea ușa, însă auzi cum pașii se opresc chiar în dreptul ei.

Ziariști, se gândi el, însă chiar în acea clipă auzi zgomotul scos de clanța împinsă în jos. Inima începu să-i bată mai tare. Privi în jurul său, auzi ușa scârțâind pe măsură ce era deschisă, puse mâna pe un buștean și-l ridică în aer, așteptând.

— E cineva?

Era Line. Intră în camera de zi și-i zâmbi larg.

— Mă bucur să te văd, spuse ea și-l îmbrățișă.

— Și eu, răspunse el.

— E frig aici, observă ea, uitându-se în jur.

— Tocmai voiam să fac focul, explică Wisting și puse în șemineu bușteanul pe care-l luase ca să se apere.

Apoi se așeză pe vine și așeză mai multe crenguțe în jurul bușteanului.

— Am încercat să te sun, spuse Line și se opri în fața peretelui pe care erau puse cele trei fotografii.

— Este pe silențios, răspunse Wisting. Mereu uit să-l verific.

Line înclină capul într-o parte și rămase cu gura căscată.

— El este? întrebă ea arătând spre fotografia lui Rudolf Haglund.

— El este, confirmă Wisting și aprinse un chibrit.

— De ce este pe jumătate dezbrăcat?

Focul cuprinse vreascurile din șemineu. Flăcările trosniră încetișor și răspândiră în cameră o lumină galben-roșiatică.

— Pozele au fost făcute la spital, îi explică Wisting. A fost examinat pentru eventualele răni pe care i le-ar fi putut provoca Cecilia când a răpit-o sau când a strangulat-o.

Line se aplecă spre fotografie.

— Și i s-a găsit vreo urmă?

Wisting veni lângă ea.

— Nu.

— Nu este cam ciudat? se întrebă fiica lui. Dac-aș fi fost eu în locul ei, aș fi făcut tot ce aș fi putut. L-aș fi lovit și zgâriat.

— Nu suntem toți la fel, răspunse Wisting. Mulți violatori nu rămân cu nicio urmă.

— A fost violată?

— Nu.

— Nici asta nu-i puțin ciudat? Atunci ce alt motiv ar fi putut avea ca s-o răpească?

Wisting se gândi la ce spusese fiica sa. Îl uimea cât era de isteață, însă asta era meseria ei. Să pună întrebări cruciale.

Line nu așteptă să i se răspundă. Merse spre plasele de cumpărături pe care le lăsase lângă ușa de la intrare și le aduse pe blatul din bucătărie.

— Ți-am adus ceva de mâncare, spuse ea, și începu să înșire cumpărăturile pe blat.

Zece minute mai târziu, se așezară de-o parte și de alta a măsuței de cafea și mâncară chifle proaspete cu unt.

— Ce cauți? întrebă Line, privind spre masa plină cu documente și notițe.

Nici Wisting nu prea știa ce anume caută.

— Neconcordanțe, răspunse el degrabă. Detalii nesemnificative sau excepții pe care nu le-am observat acum șaptesprezece ani sau despre care am crezut că nu sunt relevante.

Line luă unul dintre rapoartele poliției și termină de mestecat.

— Pot să te ajut? întrebă ea. Mă pricep la chestii din astea.

Wisting se lăsă pe spate și cântări oferta. Își dăduse deja seama că sarcina era prea mare pentru o singură persoană. Line era omul potrivit să se ocupe de această problemă. Ca ziarist, avea o neîncredere inerentă față de tot ce se scria în rapoartele oficiale. Era obișnuită să conteste autoritatea.

— Nu ai voie să folosești nimic de aici în ziar, spuse el.

— Nu sunt aici în calitate de ziarist, răspunse ea. Sunt aici pentru că ești tatăl meu.

El zâmbi.

— OK, spuse el, și strânse farfuriile.

Apoi îi povesti despre caz și cum erau organizate documentele. Îi spuse despre liste, pistele principale de urmărire și noile teste. Îi relată despre spargere, despre urma de pantof, despre Haber care era dispus să-și asume vina, despre întâlnirea cu Danny Flom și despre întrevederea pe care urma s-o aibă cu Rudolf Haglund a doua zi, în biroul avocatului.

Își dădu seama că-i captase atenția în întregime.

— Ce cauți, de fapt? întrebă ea din nou atunci când el termină.

— Ce vrei să spui?

— Îl cauți pe cel care a falsificat proba ADN sau ceva care să te convingă că ați prins pe cine trebuia?

— Și una, și alta, răspunse el. Cred că sunt aici, ambele răspunsuri.

Line se ridică și merse la peretele de care atârnau cele trei fotografii. Le privi îndelung.

— Deci, tu crezi că un polițist a plantat proba ADN ca să se asigure că criminalul nu va fi eliberat? întrebă ea, fără să-ntoarcă privirea spre tatăl ei.

— Da.

Line se răsuci spre el.

— Și dacă nu asta s-a întâmplat? spuse ea.

— Cum adică?

— Dacă a răpit-o un polițist și a plantat proba ca să dea vina pe altcineva?

42

Pe moment, Wisting fu tentat să considere ipoteza lui Line absurdă și ridicolă, dar apoi aruncă o privire spre investigatorii adunați laolaltă în intersecția Gumserød pentru reconstituire. După toate probabilitățile, unul dintre ei falsificase probele. Era posibil ca unul dintre ei să fi comis și alte infracțiuni. Trebuia deci să admită că explicația era plauzibilă. Mai mult decât orice, avea convingerea că Line era cea mai potrivită să se uite prin documente. Dacă era acolo un amănunt ce lui îi scăpase, ea urma să-l găsească.

Wisting se ridică, merse în fața șemineului și mai puse niște bușteni.

— Trebuie să merg undeva, spuse el și-și luă jacheta.

Line studia deja primul biblioraft.

— Unde? întrebă ea, ridicând privirea.

— O să-i fac o vizită lui Frank Robekk.

Văzu că ea încerca să-și amintească la cine se referă și-i explică despre cine era vorba.

— Printre altele, el a fost responsabil de preluarea informațiilor venite de la martorii acestui caz, zise el și îmbrăcă jacheta.

Line luă un pix și-l prinse între buze, după care-l scoase din nou.

— Martorul care nu a fost ascultat, spuse ea. Probabil că i s-a făcut legătura cu el, și nu cu tine.

Wisting dădu din cap și împături ziarul pe care i-l lăsase Henden.

— N-am intrat în contact direct cu un astfel de apelant, confirmă el și se îndreptă spre ușă. Închizi tu ușa după ce plec?

— Pornește-ți mobilul, atunci, îl rugă ea. Ca să pot da de tine.

Se ridică și-l conduse afară. Plafonul apăsător de nori făcea ca atmosfera să fie plumburie și umedă, iar dinspre vest sufla un vânt rece.

Telefonul mobil îi sună înainte să urce în mașină. Era un număr necunoscut, însă, din câte își dădea seama, nu era unul rătăcit prin lista de apeluri deja ratate.

Răspunse. Bărbatul de la celălalt capăt al firului avea o voce oficială și se prezentă ca fiind inspectorul Terje Nordbo, Biroul Norvegian pentru Afaceri Interne.

— Este vorba despre modul în care ați condus ancheta uciderii Ceciliei Linde, afirmă el. Inspectorul general interimar Audun Vetti a predat probele depuse de avocatul Sigurd Henden cu privire la posibilele nereguli în colectarea probelor.

Am decis să demarăm o investigație și vrem să începem cu audierea dumneavoastră.

Wisting deschise portiera.

— Investigația mă vizează în mod direct?

— Aveți calitatea de suspect, confirmă celălalt. Abordăm cazul ca o gravă încălcare a îndatoririlor de serviciu. Aveți dreptul de a veni la audieri cu un apărător.

— Când ați dori să discutăm? întrebă Wisting și se urcă în mașină.

— Cât mai curând posibil. De preferat, chiar mâine.

— Unde?

— Noi suntem în Hamar, dar avem birouri și în Oslo.

— Bine.

Wisting porni mașina.

— Mâine, la ce oră?

— Să zicem pe la ora douăsprezece?

— Am o altă întâlnire atunci, răspunse Wisting. Va trebui să ne vedem la ora două.

Căzură de acord și lui Wisting i se explică cum să ajungă la locul de întâlnire. În timp ce conducea, se gândi la ce avea să spună. Multe depindeau de ce anume va zice Rudolf Haglund în cursul întâlnirii cu avocatul Henden.

Ancheta Biroului evoluase rapid și ar fi dorit s-o amâne până mai avansa cu propriile cercetări, însă era mai bine să scape de ea cât mai repede. Era ceva ce trebuia să suporte.

Frank Robekk locuise în Kleppaker toată viața. Când își începuseră amândoi cariera de polițiști, el locuia acolo împreună cu părinții. Acum ei nu mai erau și Frank trăia singur într-o fermă părăsită.

Wisting parcă în curte, la capătul lungii alei străjuite de mesteceni. Proprietatea avea circa 50 de acri de teren agricol și o suprafață egală de pășune. Îi asigura un venit decent din arendă, pe lângă pensia modestă de invaliditate, după cum i se confesase cândva lui Wisting.

De partea cealaltă a pământurilor negre arate, într-o casă construită pe un lot separat, locuia fratele său mai mare, Alf. De acolo dispăruse Ellen Robekk, cu o vară înaintea Ceciliei.

Curtea era acoperită cu frunzele galbene și umede ale toamnei. O adiere de vânt purta izul unui foc în aer liber. Fire oblice de fum argintiu se ridicau din spatele vechiului hambar. Wisting luă ziarul. Îl găsi pe Frank Robekk sprijinit într-un baston, cu țigara în gură, privind la flăcările ce ieșeau dintr-un butoi ruginit. Mici fulgi de cenușă pluteau prin aer.

Wisting ajunse lângă el fără ca Robekk să-l observe. Tresări brusc, ca și când era absorbit de propriile gânduri.

Wisting îl salută, făcând semn cu capul.

— Ești singur? îl întrebă celălalt și privi peste umărul lui Wisting.

Acesta dădu din cap.

Robekk păși în față și împunse cu un băț în butoi ca să aţâțe focul. Scânteile se înălțară la un metru în aer.

— Ce vânt te aduce pe aici? întrebă el și aruncă mucul de țigară în flăcări.

— Caut niște răspunsuri, explică Wisting.

Robekk scoase o pungă de hârtie din haină și luă câteva dropsuri așa cum făcuse mereu, încercând inutil să ascundă mirosul de tutun.

— Cine nu caută? îi răspunse el și vârî iar bățul în flăcări, de data asta mai apăsat.

— Ai citit ziarele? îl întrebă Wisting și-i întinse ultimul număr al *VG*.

— Azi nu, dar am auzit că au scris despre profilul ADN al lui Rudolf Haglund.

— Ai auzit ceva despre asta atunci? se interesă Wisting. A spus cineva c-ar fi făcut așa ceva?

— Niciodată, răspunse Robekk. Nu cred nimic din toate astea. Nu cred că vreunul dintre băieți ar fi îndrăznit să facă așa ceva.

— Și, totuși, cineva a făcut-o.

— Nu poate fi o altă explicație? obiectă bătrânul detectiv. Dacă unul dintre mucurile de țigară a fost al lui Haglund, iar celelalte două erau acolo de dinainte?

— Tiedemanns Gold era marca pe care o fuma.

— Asta fumez și eu, dar, când nu mai au la magazin, pot să-mi iau altceva.

Wisting își dădu seama că discuția nu ducea nicăieri. Totul putea avea o explicație și o scuză, dacă omul nu credea că unul dintre cei din secție modificaseră probele.

— Și apoi, putea să fie mai convingător, continuă Robekk. Dacă vreun investigator voia să fie sigur că Haglund va fi condamnat, putea să planteze o probă mai solidă. Un fir de păr de-al Ceciliei în casa lui Haglund, de exemplu. O legătură clară între victimă și autor.

Fumul venea direct spre ei. Își schimbară poziția în jurul flăcărilor, dar oriunde ar fi stat, fumul se ținea după ei. Robekk își dădu jos ochelarii groși și se frecă la ochi. Avusese aceleași rame de când îl știa Wisting. Ochelarii îi lăsară urme pe nas, iar fără aceștia era de nerecunoscut.

Wisting îi întinse ziarul.

— Paginile opt și nouă, spuse el.

Frank Robekk luă ziarul și-și puse iar ochelarii, care-i făceau ochii să pară mai mari.

— Este un interviu cu un martor care a sunat să dea informații care-i puteau oferi un alibi lui Haglund, explică Wisting.

— Hm! făcu Robekk când întoarse pagina. Ăsta-s eu, spuse el, arătând spre fotografia de arhivă ce însoțea articolul.

— Îți amintești de așa ceva? întrebă Wisting. Îți amintești să te fi sunat cineva ca să te informeze că-l văzuse pe Haglund la pescuit?

Frank Robekk nu-i răspunse. Citi tot articolul înainte de a-și ridica privirea, scuturând din cap.

— Mi-aș fi amintit, spuse el. Și apoi, fiecare informație era scrisă și primea un număr de înregistrare separat. Îți erau apoi comunicate ca să le analizezi.

Robekk clătină iar din cap.

— L-ai verificat? întrebă el, înapoindu-i ziarul lui Wisting. Să nu fie vreun tip pe care Haglund l-a cunoscut în pușcărie și pe care l-a convins să te ducă de nas?

Wisting făcu semn că nu.

— Este treaba Comisiei de Revizuire a Dosarelor Penale să afle asta, spuse el.

Liniștea se lăsă între ei. Flăcările din butoi încă scânteiau, dar își pierduseră vigoarea.

— Azi am trecut pe acolo, spuse Wisting. Pe la domeniul de la țară al familiei Linde. N-au mai fost acolo de atunci. Este complet abandonat.

— Știu, confirmă Robekk, dând din cap. Am fost acolo pe timpul verii.

— De ce?

— Fără vreun motiv. Am fost pe acolo de mai multe ori. Am urmat traseele pe care obișnuia Cecilia să alerge.

— Ai fost acolo și înainte să se întâmple toată tragedia, își aminti Wisting. În legătură cu spargerea?

Robekk nu răspunse. Mai aruncă un buștean în butoi.

— Ai văzut-o vreodată? întrebă Wisting. În viață, vreau să spun.

— Era acolo, confirmă el.

— Ai vorbit cu ea?

El clătină din cap.

— Nu. Tocmai se întorcea de la alergat când plecam eu. Asta se întâmplase cu două săptămâni înainte să dispară.

Tăcerea se lăsă din nou. Focul ce ardea în butoi era pe punctul de a se stinge. O rafală de vânt rece trecu peste brazde, iar Wisting își ridică gulerul hainei și mai puse niște cărbuni pe foc.

Frank Robekk se duse spre zidul hambarului și lăsă jos bățul pe care-l folosise să aţâțe focul din butoi.

— Deci, ce zici? spuse el și-și curăță cenușa de pe pulover. Dacă tot ai venit să depănăm amintiri, putem intra să bem o ceașcă de cafea?

43.

Flăcările din șemineu erau pe cale să se stingă. Line se lăsase complet absorbită de materialele din dosar, însă se ridică și puse pe foc ultimul buștean din coș.

Era surprinsă de cât de detaliată fusese ancheta, de cât de meticulos lucrase echipa de investigatori. Documentele erau organizate în așa fel încât să fie ușor de studiat, folosind lista alfabetică a tuturor celor implicați.

În total, fuseseră efectuate 792 de audieri. Fiecare martor a explicat unde se aflase, ce făcuse și își descrisese înfățișarea și îmbrăcămintea. Fiecare mișcare a fost înregistrată. Cele mai importante date au fost fixate pe o hartă, folosindu-se diverse culori și coduri. Line o desfășură și o duse la peretele pe care erau prinse fotografiile cu Cecilia Linde, Rudolf Haglund și grupul de investigatori. O atârnă și rămase în fața ei ca s-o studieze.

Se simți mândră că toată această anchetă dificilă a fost coordonată de tatăl ei.

Însă nu așa cum trebuie, se pare.

Continuă să citească și, treptat, constată că ancheta avea multe lacune și puncte slabe. Investigatorii erau la mâna tuturor celor care se aflaseră în zonă în acea zi și care veniseră să dea declarații din proprie inițiativă. Cu siguranță, existau și unele persoane care aveau ceva de ascuns. Mai mulți martori văzuseră o mașină roșie pe marginea drumului. O descriseseră drept o mașină sport cu vopsea lucioasă. Un martor credea că era o Toyota MR2. Martorii văzuseră mașina acolo și înainte, deși nu avea legătură cu vreuna dintre cabanele din apropiere. Declarațiile variau când venea vorba de numărul persoanelor din mașină: una sau două. Șoferul fusese descris ca fiind înalt și cu ten închis, dar Line nu-l regăsi printre cei care veniseră să dea declarații.

Își aminti că văzuse ceva despre o mașină roșie în vechile articole din ziare și deschise calculatorul. Găsi două articole legate de cazul Cecilia. Era clar că mașina roșie îi atrăsese atenția tatălui ei. Fusese menționată în timpul conferinței de presă în care șoferului unui Opel alb mai vechi, observat în intersecția Gumserød, i s-a cerut să se prezinte pentru a da declarații.

Într-un articol apărut două zile mai târziu, se comunica faptul că mașina roșie sport fusese eliminată din anchetă.

Abia după o jumătate de oră găsi Line și explicația. O femeie care fusese cu familia la picnic în Blokkebukta a contactat poliția. Ea a relatat că mașina era a unui bărbat

însurat din Bærum, care stătea în rulota învecinată. S-au întâlnit de mai multe ori în zona împădurită unde fusese observată mașina, folosită de tipul respectiv pentru a întreține relații intime.

Secretele obișnuite puseseră bețe în ancheta poliției și irosiseră timpul prețios al investigatorilor.

A mai fost observat și un motociclist îmbrăcat în haine închise la culoare, care oprise într-o stație de autobuz și intrase în pădure. Martorului care l-a văzut i s-a părut că ducea ceva cu el, în timp ce alt martor n-a observat așa ceva. În zonă au fost efectuate căutări cu câini special antrenați și a fost descoperită o ascunzătoare de droguri în care se aflau circa 350 de grame de amfetamină.

Prezența motociclistului a fost explicată, chiar dacă n-a fost identificat. Line descoperise deja trei persoane care nu fuseseră incluse în diagrama anchetatorilor. Mai mulți martori au văzut un bărbat cu un aparat foto. A fost observat în câteva locuri de-a lungul falezei și părea că urma același traseu pe care Cecilia îl alesese pentru alergare. Până în acest punct, Line nu găsise niciun martor care să corespundă descrierii. În câteva declarații era menționat și un bărbat îmbrăcat în maiou, precum și o dubă de culoare gri, văzută pe lângă ferma Gumserød cam în același timp în care Cecilia a plecat să alerge.

Flăcările din șemineu mistuiseră și ultimul buștean. Rămăsese doar un strat de tăciuni. Ea se ridică și ieși cu coșul de lemne afară. După atâta lectură simțea c-o durea capul și o gură de aer proaspăt o ajută să-și mai revină. În plafonul de nori apăruseră ici-colo câteva raze de lumină și, pentru prima dată după mai multe zile, întrezări cerul albastru.

Merse în șopron, umplu coșul de lemne și se întoarse. Telefonul mobil o anunță că primise un mesaj. Lăsă coșul pe terasă și-l citi. Era de la Tommy, care-i spunea că i-ar plăcea să petreacă mai mult timp cu ea. Nu era sigură ce să-i răspundă, iar până la urmă îi scrise că a fost frumos din partea lui s-o viziteze în Fredrikstad. Căută în lista de apeluri și sună la numărul neînregistrat apelat de Jonas Ravneberg cu câteva ore înainte să fie ucis și care-l determinase să contacteze un avocat. Line sunase în mod repetat la acel număr, dar nu-i răspunsese nimeni niciodată. La fel și acum, sună prelung fără să răspundă cineva.

Intră în casă și puse câțiva bușteni pe foc. Apoi verifică edițiile electronice ale ziarelor și e-mailul, înainte să înceapă studiul altui biblioraft cu documente din caz.

Primise un e-mail de la unul dintre colegii din departamentul de documentare. Subiectul era Jonas Ravneberg.

Mesajul era scurt și la obiect și nu conținea prea multe informații în afara celor pe care le solicitase.

În registrul de carte funciară găsiseră proprietatea de pe strada W. Blakstads numărul 78 din Fredrikstad, înregistrată pe numele lui Jonas Ravneberg, precum și o proprietate în Larvik, înregistrată doar cu numărul fermei și coordonatele de intabulare. Istoricul domiciliilor arăta că locuise timp de mai mulți ani la adresa neînregistrată, după care a stat timp de doi ani pe strada Minnehallveien numărul 2 din Stavern. Apoi s-a mutat în Fredrikstad.

Line introduse adresa de pe Minnehallveien în cartea de telefoane și găsi înregistrate patru numere de telefon mobil. După nume, părea să fie vorba de o familie.

Scrise un e-mail de răspuns în care mulțumi pentru ajutor și prin care-i ruga pe colegii ei să verifice dacă mai apărea înregistrat cineva la adresa respectivă în același timp cu Jonas Ravneberg.

Apoi, deschise harta orașului de pe site-ul primăriei și căută numerele de fermă și de intabulare. Sectorul rezultat făcea parte din zona denumită Manvik. Indicatorul albastru de pe hartă era poziționat lângă un râu.

Mări harta și observă că proprietatea începea să se distingă. Erau două clădiri mari și două mai mici. Drumul de acces era sinuos și până la proprietatea învecinată era o distanță considerabilă. Fotografia aeriană îi arătă o zonă agricolă, traversată de râul care împărțea imaginea în două. Presărat cu diverse culori, terenul semăna cu o pătură. Totuși, în jurul proprietății era o zonă dens împădurită, iar micul grup de clădiri abia dacă se zărea printre copaci.

Jonas Ravneberg era încă înregistrat ca proprietar al unei mici ferme, chiar dacă se mutase din Larvik în urmă cu 17 ani.

Line alese din nou opțiunea de vizualizare a hărții și mări scala pentru a obține o privire de ansamblu. Proprietatea din Manvik se afla la o distanță de cinci kilometri în linie dreaptă de la locul unde fusese văzută ultima dată Cecilia Linde. Iar distanța până la locul unde a fost găsită era și mai mică.

44.

Hainele prinseseră miros de fum. Își lăsă jacheta afară la aer, într-un cârlig de lângă ușă, însă era conștient că același miros neplăcut i se impregnase și în păr.

Întunericul începuse să învăluie cabana. Încet-încet, asfințitul ruginiu se transformă în beznă, pe după norii ce umpleau cerul înspre vest.

Line îl auzise venind și-i deschisese ușa. Îi ocupase locul pe canapea și stătea cu laptopul în față. Documentele erau înșirate pe masă și pe saltea. Pe câteva dintre ele erau lipite post-it-uri galbene pe care Line își făcuse notițe. Pe zidul pe care tatăl ei prinsese cele trei fotografii, ea adăugase o diagramă și mai multe extrase din documente. El recunoscu redarea textuală a mesajului înregistrat de Cecilia pe casetă.

— Ai descoperit ceva? întrebă el și se așeză pe un scaun.

Fiica lui se ridică în picioare.

— Nimic esențial, însă gândul că Rudolf Haglund nu avea nicio rană nu-mi dă pace.

Se întoarse și arătă cu degetul spre fotografia făcută cu ocazia reconstituirii.

— După spusele tale, Rudolf Haglund nu purta decât un tricou și, cu toate astea, pe brațe nu avea nici măcar o julitură.

— A fost arestat la două săptămâni după răpire, îi reaminti Wisting. Zgârieturile pot dispărea în acest timp.

— Trebuie să fi opus rezistență când a fost ucisă, insistă Line. Când a fost găsită, era moartă doar de câteva ore. Au mai trecut două zile până l-ați prins.

— A fost ținută închisă și poate că era epuizată și slăbită.

— A fost hrănită, spuse Line și căută raportul autopsiei. Aici se spune că în stomac avea resturi nedigerate de cartofi, pește și cereale.

Wisting nu avea o explicație plauzibilă.

— Îi plăcea să pescuiască, spuse el, încercând să contrabalanseze argumentele ei. Poate că i-a dat să mănânce păstrăv prins de el.

Line știa să recunoască o glumă disperată.

— Ați avut o ipoteză de lucru care-l avea în centru pe iubitul ei? se interesă ea.

Wisting dădu din cap.

— Avea două piste. Am luat în calcul posibilitatea ca răpirea să fi fost pusă la cale de Cecilia și Danny împreună, iar a doua era ca el să fi acționat de unul singur.

— I-ați verificat trecutul?

— Desigur.

— Și ce ați aflat?

— Este totul în dosar, răspunse Wisting și făcu semn cu capul spre masa din camera de zi. Câteva întârzieri la plata ratelor, pe lângă amenzile primite pentru posesie de haşiş. Mai era o acuzație de lovire, cred.

— Alte femei?

— Avusese o relație înainte cu vreo doi ani. O colegă fotograf împreună cu care întreprinsese o călătorie de afaceri, chiar după ce a cunoscut-o pe Cecilia. Ulterior, ea a început să lucreze într-un alt domeniu.

Line luă biblioraftul negru și răsfoi până la o pagină unde pusese un bilețel galben.

— Tone Berg? citi ea.

— Tot ce se poate, nu-mi amintesc. Am vorbit cu ea.

Line puse dosarul la loc.

— Știi că Danny Flom are un băiat care va împlini 16 ani peste zece zile?

Wisting clătină din cap și o privi cu atenție pe fiica sa.

— A fost căsătorit de două ori, răspunse în timp ce număra zilele în gând.

— Fiul s-a născut la 15 luni de la dispariția Ceciliei, precizează fiica sa, scutindu-l să mai facă socotelile. Ceea ce înseamnă că nu trecuseră nici șase luni de la moartea Ceciliei, că Danny Flom începuse o relație cu o nouă fată și o lăsase însărcinată.

Wisting se foi în scaun.

— De unde știi toate astea?

— Facebook.

— Facebook?

Line se uită la el.

— Voi acolo, la poliție, nu-l folosiți? întrebă ea.

— În urmă cu șaptesprezece ani nu exista, îi răspunse el. Abia dacă se inventase internetul. Oricum, nu există nimic care să sugereze c-a fost implicat în vreun fel. Avem descrierea celor întâmplate, făcută chiar de Cecilia.

Line se întoarse la peretele pe care prinsese redarea înregistrării audio.

— Punctez neconcordanțele doar, spuse ea luând foaia de hârtie de pe zid. Nu așa le-ai numit? Obstacole în care v-ați împotmolit.

Wisting nu răspunse și o lăsă să continue.

— Nu am ascultat caseta, spuse ea. Însă ceea ce spune ea pare puțin artificial.

— Este o copie în casetofon, explică Wisting, arătând cu degetul spre vechiul aparat de pe raftul de sub fereastră. Doar să derulezi puțin înapoi.

Line ridică din sprâncene. Nu era prea sigură că vrea cu adevărat să facă asta, însă îi urmă îndemnul.

Timp de un minut și 43 de secunde vocea Ceciliei Linde umplu încăperea. Avea vocea serioasă și calmă, după care deveni mai nesigură, pentru ca în final să izbucnească în plâns.

— În orice caz… spuse Line oprind caseta. Fata spune câteva lucruri care sunt interesante. Spune că mirosea a acru. A fum, dar și a altceva. V-ați dat seama la ce se referea?

— Rudolf Haglund puțea, răspunse Wisting. Exact cum a spus ea. Mirosea a fum, dar și altceva. Corpul lui emana un soi de miros acru.

— Când spune fum, se referă la fumul de țigară sau la fumul scos de un foc?

Wisting căzu pe gânduri.

— Mereu am crezut că este vorba de fumul de țigară, răspunse el.

Line dădu din cap.

— Când ați ascultat caseta, găsiserăți deja mucurile de țigară în intersecția Gumserød.

Wisting își dădu seama că se lăsase orbit de prejudecăți.

— Cecilia fuma? continuă Line.

— Nu.

— Iubitul sau părinții?

— Tatăl ei fuma, își aminti Wisting. Și fratele ei. Nu cred că și Danny.

— Deci, era obișnuită cu fumul de țigară?

Wisting tuși.

— Nu cred că ajungem nicăieri, spuse el. Dacă se referea la fumul emanat de focul în aer liber, putem să ne întrebăm de ce n-a spus clar că mirosea a un astfel de fum.

— Bine, spuse Line. Însă cu adevărat interesantă este propoziția *L-am mai văzut înainte.*

Wisting fu de acord. Aceste cuvinte îl bântuiseră mereu.

— Se știe dacă Cecilia și Rudolf Haglund se mai văzuseră înainte?

— Nu, recunoscu Wisting. Însă răpirea a fost premeditată. Știm c-o aștepta. Nu e imposibil să fi dat unul peste altul sau să se fi zărit reciproc și acesta să fi fost evenimentul care l-a făcut să planifice totul. Poate că a și urmărit-o.

Line nu mai avea obiecții și puse extrasul înapoi pe zid. Wisting se lăsă pe speteaza scaunului și-și dădu seama că picase în aceeași capcană în care căzuseră toți ceilalți membri ai echipei de cercetare. În loc să investigheze elementele care indicau nevinovăția suspectului, ei ignoraseră total acest gen de informații. Era tipul de mecanism psihologic care ducea la condamnarea persoanelor nevinovate.

Era, într-adevăr, sarcina instanței, și nu a poliției să stabilească vinovăția, însă investigatorilor care-și formaseră o opinie le era imposibil să fie obiectivi. Pe măsură ce ancheta înainta, convingerile lor se consolidaseră. Probele s-au materializat, iar chestiunea vinovăției fusese tranșată cu mult înainte de proces.

Se îndreptă de spate. Cu toate acestea, era convins că Rudolf Haglund era făptașul, însă certitudinea pe care o avusese odată începea să se clatine. Nu mai era la fel de sigur ca în urmă cu șaptesprezece ani.

45.

— Ies puțin să mă plimb, spuse Line.

— Acum? întrebă Wisting și privi afară.

În fereastra întunecată se vedea doar reflexia focului din șemineu.

— Doar o scurtă plimbare.

Wisting se uită la ceas. Era trecut puțin de ora șapte.

— Te întorci aici sau mergi acasă?

Line își luă jacheta.

— Tu cât plănuiești să mai rămâi aici?

— Vreo două ore. Suzanne este la cafenea.

— Ai vorbit azi cu ea?

El scutură din cap.

— Ar trebui să treci pe la ea în drum spre casă, îi sugeră Line.

Wisting se ridică și-și privi fiica la ușă.

— Poate că am să trec, îi răspunse el pășind pe verandă. Printre nori se întrezărea strălucirea palidă a lunii. Primi o îmbrățișare. În același timp, din cabană auzi sunând telefonul mobil. Îi făcu semn cu mâna înainte să meargă să răspundă. Telefonul alunecase probabil din buzunarul pantalonilor cât stătuse pe scaun și-l găsi în spațiul dintre șezut și spătar. Cotrobăi după el, apăsă tastele și răspunse fără să vrea și înainte să vadă cine-l sună.

— Alo?

Vocea de la celălalt capăt al firului era aspră și părea să aparțină unei persoane în vârstă.

Wisting ținu telefonul mai departe de el și pe ecran văzu un număr pe care nu-l avea salvat în agendă.

— Da? răspunse el și se prezentă.

— Sunt Steinar Kvalsvik, se prezentă interlocutorul. Sunt un medic al secției de psihiatrie al spitalului central din Akershus, actualmente pensionar.

Wisting dădu din cap. Îl cunoștea. Fusese principalul responsabil cu efectuarea expertizei psihiatrice a lui Rudolf Haglund. La acel moment, purtaseră o scurtă discuție pe teme profesionale. De asemenea, participase și la niște cazuri recente care necesitau expertiza psihiatrică pentru stabilirea discernământului.

— Este vorba despre Rudolf Haglund, continuă medicul. Nu mai am nicio legătură cu cazul, dar sunt îngrijorat.

— Știți că sunt suspendat?

— Formalități, pufni bărbatul. Însă nu mă pot gândi să contactez pe altcineva în afară de dumneavoastră.

Wisting merse la fereastra întunecată a camerei. Își văzu propria reflexie, dar și luna oglindită în apa mării.

— Despre ce este vorba, de fapt?

— Am efectuat sute de examinări psihiatrice, însă puține au fost ca aceea a lui Rudolf Haglund.

— Ce vreți să spuneți?

— Poate că n-a reieșit foarte clar din raport și este dificil de spus în cuvinte. Sarcina noastră a fost să stabilim dacă avea discernământ. Și avea, deși la limită. Însă era ceva la el care m-a speriat.

— Ce anume?

— Da, asta este partea greu de spus în cuvinte, însă am folosit o metodă analitică nou-dezvoltată pentru evaluarea riscului de a comite acte violente în viitor.

Wisting tuși, doar să-i arate că-l asculta.

— Metoda include variabile care surprind circumstanțe relevante din trecut, prezent și viitor. Factorii legați de trecutul celui analizat și elementele constante au importanță egală, fiind o combinație care determină dacă actele violente se pot repeta în viitor.

— Ce ați descoperit? întrebă Wisting, fără să-nțeleagă cu adevărat ce-i explicase medicul.

— Rudolf Haglund a obținut un scor foarte mare. A început să comită violențe de când era foarte tânăr, îi lipsește empatia, nu se poate adapta în societate, are o atitudine negativistă, este instabil emoțional și-i lipsește stima de sine.

— Asta ce înseamnă?

Medicul nu-i răspunse imediat.

— Adesea, riscul comiterii de violențe viitoare este pus în balanță cu probabilitatea de a ajunge în situații riscante. Dacă ești dependent de vreo substanță și nu ai relații stabile, de exemplu, riscul este mai mare. Însă Haglund părea să fie mai calculat în acțiunile sale.

— Înțeleg.

— Vă scutesc de alte amănunte tehnice, încheie psihiatrul. N-am mai avut de a face cu criminali în serie, dar mă tem că el poate s-o facă din nou, acum, că este în libertate.

Wisting înghiți în sec și privi cum un nor întunecat acoperea luna.

— Să răpească și să ucidă din nou?

— Rudolf Haglund este tipul de om care-și repetă acțiunile. A fost în închisoare timp de 17 ani. Probabil că resimte puternic dorința care l-a împins atunci să omoare.

— O, Dumnezeule! Sunteți sigur?

— Psihiatria nu este o știință exactă și nu v-aș fi contactat dacă n-ar fi fost întâmplarea cu fata dispărută. Linnea

Kaupang.

— Dar acțiunile sale din trecut? întrebă Wisting, cu gândul la Ellen Robekk. Este posibil să mai fi făcut așa ceva și înainte?

— Este dificil de dat un răspuns clar, însă uciderea Ceciliei Linde n-a fost nici pe departe o premieră. Probabil c-a mai comis acte de extremă violență și înainte.

Wisting își dădu brusc seama cât de gravă era situația.

— O să-l rog pe ofițerul responsabil de cazul Linnea să vă contacteze, spuse el. Trebuie să-i spuneți tot ce mi-ați spus mie.

— Desigur, conchise psihiatrul. Dar să țineți minte: această prognoză sumbră pleacă de la prezumția că Rudolf Haglund a fost cu adevărat ucigașul Ceciliei Linde. În lume sunt multe alte persoane mai confuze și mai periculoase decât el.

46.

Line trecu dincolo de aleea năpădită de buruieni de la drumul asfaltat. Întoarse mașina în dreptul unui refugiu și opri lângă fâșia noroioasă. Farurile luminau o cutie poștală veche și ruginită, prinsă de un stâlp telefonic. Vopseaua verde-închis era pe jumătate jupuită.

Coborî din mașină și se uită la încuietoare. Pe o plăcuță albă erau gravate numele Ingvald și Anne Marie Ravneberg. Dedesubt părea să fi existat odinioară un abțibild pe care era scris un alt treilea nume. Jonas, se gândi Line. Asta era casa unde a copilărit.

Se urcă din nou la volan și intră pe alee. Vegetația înaltă foșni când atinse mașina, de-o parte și de alta. Apoi observă că pe drumul noroios din fața ei erau urmele unor roți de mașină. Poate că fuseseră lăsate de un vehicul de poliție care venise aici în legătură cu omuciderea din Fredrikstad, dar se îndoia. Totuși, nu voia să întâlnească pe nimeni. Băgă mașina în marșarier, intră pe drumul principal și parcă într-un refugiu de la marginea șoselei. Bazându-se pe ceea ce văzuse pe hartă, estimă că se afla la o distanță de 600 sau 700 de metri până la micuța fermă de la malul râului. În portbagaj avea o pereche de cizme. Se schimbă și-și luă aparatul foto din geantă. Era foarte performant și putea să surprindă imagini chiar și pe întuneric.

Pădurea mai că pusese stăpânire pe drumul îngust. Ramurile care atârnau deasupra acestuia formau un fel de tunel. Crengile erau golașe, niște forme ciudate pe fundalul cerului înstelat.

Cizmele îi scârțâiau la fiecare pas în nămol.

Râul vuia puternic undeva în stânga ei, în spatele copacilor, umflat după zile în șir de ploi abundente. După o vreme, ochii i se obișnuiră cu întunericul. Cerul era presărat cu stele palide și, în lipsa vreunei lumini artificiale, se obișnui curând cu contururile monotone care o ghidau înainte pe drum. Acesta o lua ușor la vale. Putea auzi mașinile ce treceau pe șosea, însă cu cât înainta mai mult, cu atât se făcea mai liniște. Și mai întuneric. Drumul se îngusta și mai mult și Line se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine să se întoarcă, dar apoi observă o lumină printre copaci. Continuă să meargă și, după o curbă, zări în fața ei micul grup de clădiri. De ușa uneia dintre case era prins un bec aprins, ce arunca un con de lumină gălbuie asupra drumului și a unei părți din fermă.

Se apropie încă puțin, după care se opri ca să se orienteze.

Ferma era vopsită în roșu, cu margini albe și ferestre micuțe. Întunericul estompa detaliile idilice ale locului. Era o casă

căzută în paragină, mâncată de putregai, cu vopseaua scorojită pe pereții de lemn și cu veranda distrusă. De cealaltă parte a curții erau două șoproane cenușii și dărăpănate. Între ele putea distinge conturul unei mașini vechi. O năpădiseră buruienile, deci nu era vehiculul care lăsase urmele proaspete de pe drum.

Puțin mai departe se afla hambarul afectat de intemperii, cu acoperișul în formă de șa. Un deal cu costișa acoperită de iarbă cobora spre râul întunecat. La marginea apei zări, în lumina palidă a lunii, o altă clădire. Era o baracă joasă, cu acoperiș de gazon sintetic și cu un coș înalt și subțire.

Line rămase locului. Zona părea să fie complet abandonată, însă era conectată la rețeaua de curent electric, iar urmele de roți arătau că trecuse cineva pe aici. Încercă să le studieze în lumina difuză. Unele erau distruse de ploaie și era greu de spus când trecuse mașina pe acolo. Probabil cu o zi sau poate două înainte.

Se îndreptă spre clădirea principală, urcă pe scara de ciment și încercă ușa. Era încuiată. Fereastra alăturată era spartă, însă înăuntru era prea întuneric ca să poată vedea ceva. Își scoase telefonul mobil. Aprinse lanterna acestuia și o îndreptă spre interiorul casei. Aparatul nu lumina camera decât pe o rază de câțiva metri. Pe perete erau două tablouri. Pe podeaua de lemn se aflau un covor rupt și o pereche de saboți. Asta era tot.

Coborî și înaintă cu greu prin iarba înaltă până la fereastra următoare. Avea perdele albe și o draperie croșetată. Aprinse iar lanterna telefonului mobil și-și lipi fruntea de geam. Era o bucătărie veche. Un aragaz emailat cu trei ochiuri, o chiuvetă adâncă și o chiuvetă de perete, blat de lucru și dulapuri prinse sus pe zid. Chiar lângă fereastră era o masă acoperită cu o față de masă ponosită. În mijlocul mesei, pe o față de masă cu model, era așezată o vază.

Coborî lumina lanternei, însă se opri și o așeză din nou pe fereastră, simțind cum o trec toți fiorii.

În vază erau flori.

Un buchet de trandafiri roșii. Petalele căzuseră și se împrăștiaseră pe masă, dar florile păreau proaspete. Stinse lanterna, dar rămase locului. De teamă să nu facă zgomot. Apoi se întoarse încet pe loc și cercetă împrejurimile cu privirea. Pomii de la marginea întunecată a pădurii se unduiau și trosneau în bătaia vântului. Lumina albă a lunii arunca umbre tremurătoare. Apoi auzi un sunet. Ca un hârșâit. Se concentră ca să-și dea seama din ce parte venea acest zgomot. Era foarte aproape de ea și părea să se audă din casă. Făcu câțiva pași în față. Sunetul dispăru, apoi se auzi iar, mai clar, la prima adiere de vânt și-și dădu seama că erau crengile unui copac ce atingeau țiglele de pe acoperiș.

Nu-i fusese niciodată teamă de întuneric și știa că frica era irațională, dar o simțea ca pe o mână rece și umedă ce o atinge pe spate. Casa din spatele ei era abandonată de cel puțin șaptesprezece ani, dar cineva fusese pe aici recent.

Mai făcu câțiva pași pe drum. Era gata să arunce încă o privire peste umăr când văzu niște lumini mișcându-se printre copaci. Erau farurile unei mașini. Aceasta mergea încet pe drum și motorul huruia slab.

Line se trase într-o parte, printre copaci. Mașina trecu pe lângă ea. Înăuntru era doar șoferul, un bărbat. Lumina farurilor o făcu să nu mai vadă clar pe întuneric, așa că-i distinse doar profilul.

Mașina înaintă până-n fața casei. Curtea fu inundată de lumină și degradarea deveni și mai evidentă. Șoferul stătea în mașină, cu motorul pornit.

Line se lăsă pe vine, traversă drumul și intră iar în pădure, postându-se într-un loc din care avea vizibilitate puțin mai bună. Ridică aparatul foto și făcu câteva poze în care surprinse automobilul și zona dimprejurul lui, după care făcu un prim-plan cu numărul de înmatriculare. Bărbatul din mașină rămăsese pe scaunul șoferului, îi vedea doar o parte a cefei.

Stătu așa, pe loc, timp de cinci minute, după care porni mașina, îndreptându-se spre cele două șoproane și aprinzând faza lungă. Automobilul avariat parcat între ele avea conturul unui Saab. Vopseaua roșie, mată, avea pete de rugină, iar anvelopele de pe roți păreau putrezite. Două minute mai târziu, se aprinseră pozițiile de marșarier ale vehiculului nou-venit. Șoferul întoarse și plecă în direcția din care venise.

Line se lipi de o stâncă plină de mușchi și umezeala îi trecu prin haine. Când auzi că mașina se apropie, înălță capul și-l fotografie pe șofer. Era un bărbat de-o seamă cu tatăl ei. Purta ochelari și avea părul negru, încărunțit la tâmple. Era ceva familiar la el, însă, oricine ar fi fost, se comportase foarte bizar.

47.

Wisting reciti raportul de expertiză psihiatrică și se opri la secțiunea despre starea sănătății lui Rudolf Haglund. Se consemna că subiectul avea o stare de sănătate bună. Nu fusese tratat pentru boli cronice și nu fusese internat în vreun spital din Norvegia sau din străinătate. În familie nu existau cazuri de boli ereditare și Haglund nu urma niciun tratament medicamentos.

Asta era tot.

Luă iar fotografiile făcute cu ocazia examenului medical efectuat în spital și se uită la cicatricea rămasă după intervenția chirurgicală prin care Haglund își scosese o aluniță. Fișa medicală eliberată de medicii psihiatri era riguros documentată din toate punctele de vedere, însă nu menționa deloc cancerul de piele. Asta nu reprezenta neapărat o problemă. O astfel de operație putea fi făcută în ambulatoriu și putea fi vorba despre tumori benigne. Dar era ciudat că nu se făcea referire la ea în raportul medical, de altfel minuțios.

Wisting puse mâna pe telefon și-l sună pe medicul ieșit la pensie.

— Știați că Rudolf Haglund a fost operat de cancer la piele? întrebă el.

Bărbatul de la celălalt capăt al firului plescăi, ca și când ar fi avut gura uscată.

— De ce întrebați despre asta?

— Am recitit ce ați scris în raport, explică Wisting. Spune că n-a fost internat sau tratat pentru boli cronice, dar avem câteva fotografii cu el și se observă trei cicatrici mici. A spus că i-au rămas de la operația de îndepărtare a unor alunițe.

— Nu-mi amintesc să fi abordat acest subiect, menționă psihiatrul. Dar informațiile despre sănătatea somatică provin de la el. Totuși, este ciudat că n-a pomenit nimic despre asta. Tatăl lui a avut cancer. Boala a însemnat un moment de cotitură în viața lui Haglund. Am discutat mult despre asta, dar nu mi-a spus că a fost afectat și el.

— Nu este cam ciudat?

— Da, și mie mi se pare ciudat. Dar, acestea fiind spuse, el este un exponent tipic al celor cu afecțiuni tegumentare maligne. Îmi amintesc că avea pielea foarte deschisă la culoare și, în plus, boala este ereditară.

Wisting se uită și la celelalte imagini. Pe lângă fotografia cu cicatricea de pe partea interioară a coapsei, mai era una care surprindea o cicatrice sub omoplatul stâng și o alta pe aproape toată lungimea gâtului.

— E important? întrebă psihiatrul.

Wisting auzi pași pe verandă și puse fotografiile deoparte.

— Probabil că nu, răspunse el și se îndreptă spre ușă. Mă gândeam doar că este ciudat că a ascuns această informație când, de exemplu, vorbește fără opreliști despre fascinația lui pentru sado-masochism. Este o atitudine caracteristică unui astfel de infractor.

Line intră și închise ușa în urma ei. Avea cizmele pline de nămol și se descălță.

— A recunoscut asta abia după ce i s-au prezentat materialele cu conținut pornografic pe care le-ați găsit voi, spuse fostul psihiatru.

Wisting îi șopti lui Line: *Bună!*

— Să nu uităm că Rudolf Haglund este o ființă complexă. Nu-i ușor să înțelegi motivele pentru care-și împărtășește gândurile sau povestește niște fapte și cu atât mai puțin să-i înțelegi acțiunile.

— Dar nu este nebun?

— Nu, însă este o enigmă, din perspectivă psihologică.

Line se așeză pe canapea, deschise laptopul și, cât așteptă să pornească, se uită la câteva fotografii salvate în aparatul foto. Wisting termină convorbirea și luă loc în fața ei.

— Cu cine ai vorbit? se interesă fiica lui.

— Cu unul dintre experții psihiatri care l-au examinat pe Rudolf Haglund.

— Ce treabă ai cu el?

— El m-a sunat pe mine, explică Wisting și-i spuse despre bănuiala medicului că Rudolf Haglund era implicat în dispariția lui Linnea Kaupang.

Line se lăsă pe spate.

— Dumnezeule! bombăni ea. Trebuie să-i contacteze pe cei care se ocupă de caz.

Wisting dădu din cap.

— L-am informat pe Nils Hammer.

— El ce a spus?

— I-am trimis un mesaj.

— Un mesaj? Când un psihiatru experimentat crede că este posibil ca un fost criminal să fi răpit o altă fată?

Wisting ridică din umeri. Nu voia să-i spună că Nils Hammer era primul pe lista celor care ar fi putut planta proba ADN în cazul Cecilia și care-l pusese în situația în care se afla acum.

— A răspuns? întrebă Line.

— A spus c-o să verifice, spuse Wisting. Dar mai au și alte piste interesante de urmărit.

Știa că ipoteza cu Haglund în calitate de autor al infracțiunii era ultima pe lista polițiștilor. La o adică, era doar o conjunctură.

— Nu vor face nimic, spuse Line. La cum stau lucrurile, nici nu se vor apropia de Rudolf Haglund.

Wisting trebui să fie de acord. O investigație care să-l vizeze pe Rudolf Haglund ar fi necesitat aprobarea procurorilor și, cum nu aveau nimic mai mult decât suspiciunea unui psihiatru pensionat, Audun Vetti s-ar fi opus cu vehemență.

Line se ridică, merse la șemineu și puse pe foc ultimul buștean.

— Te întâlnești cu el mâine? spuse ea, privind flăcările.

— La ora douăsprezece, confirmă Wisting. În biroul avocatului Henden. Apoi voi putea merge mai departe. Vreau să văd cum stau lucrurile.

Line luă vătraiul și împinse bușteanul înspre centrul șemineului.

— Îl putem urmări, spuse ea, fără să-și ia privirea de la focul ce cuprindea bușteanul.

Wisting nu răspunse. Line se întoarse spre el.

— Întâlnirea ne oferă un loc de plecare, spuse ea. Atunci vom ști unde este și-l putem urmări de acolo.

— Nu știu… începu Wisting.

Line se întoarse spre el.

— Este singura opțiune, spuse ea cu fermitate. Dacă el a răpit-o, este singura cale s-o găsim.

Vreascurile de pe foc trosniră.

— Este sarcina poliției, spuse Wisting.

— Crezi c-o vor face? îl întrebă Line.

Wisting trebuia să recunoască justețea celor spuse de fiica sa. Urmărindu-l pe Rudolf Haglund ar fi putut obține ceva și nu era convins că Nils Hammer ar fi organizat o operațiune de filaj complexă și solicitantă. Nu avea suficiente motive.

— Trebuie să mă mai văd cu cineva după întâlnire, spuse Wisting. La ora două am de dat explicații Biroului pentru Afaceri Interne.

— Ne descurcăm fără tine, spuse Line. Oricum, te cunoaște.

— Tu și mai cine?

— Voi lua pe cineva de la muncă.

— Nu-i vorba doar să vă țineți după el, protestă el. Filajul presupune altceva. Trebuie să fii antrenat ca să nu pierzi subiectul din vedere și ca să nu fii nici detectat.

— Asta face parte și din munca noastră, îi reaminti Line. E întotdeauna interesant să urmărim poliția ca să vedem pe cine contactează într-un caz important. Probabil că ai fost urmărit de multe ori de reporterii de investigație fără să-ți dai seama.

— Dar nu poți scrie despre asta. Am stabilit.

— Nu voi scrie despre cazul Cecilia.

Line arătă spre masa plină de notițe din camera de zi.

— Dar, dacă Rudolf Haglund ne conduce la Linnea Kaupang, este cu totul altceva.

48.

Se așezară din nou la masă.

— Ai vorbit cu Suzanne? întrebă Line.

Wisting făcu semn din cap că nu.

— Nu crezi c-ar fi trebuit?

— Ar fi trebuit, recunoscu Wisting și schimbă subiectul. Pe unde ai fost?

— La Jonas Ravneberg.

— Nu este tipul care a fost ucis în Fredrikstad?

— Ei bine, a crescut la o mică fermă de la periferia zonei Manvik. Încă este proprietar.

— Ce ai făcut acolo?

— Doar voiam s-o văd. S-a mutat de aici după finalizarea cazului Cecilia.

Wisting se încruntă și studie cu atenție chipul fiicei sale. Nu-și putea da seama la ce se gândește.

— Locul e complet abandonat, dar a fost cineva acolo, spuse ea. Erau urme de roți pe drumul de acces și pe masa din bucătărie era un buchet de flori.

— Poate fi cineva care are grijă de loc, sugeră Wisting. Au auzit că a murit și au mers acolo să lase florile. În semn de adio.

Fiica sa îl privi ca și cum ar fi avut dubii.

— O mașină a venit în timp ce eram eu acolo, spuse ea, și scoase aparatul foto.

— Cine?

— Un tip care n-a ieșit din mașină. M-am gândit să verific numărul de înmatriculare.

Ea trimise numărul prin sms și îi pasă camera tatălui său. Imediat, Line primi răspuns la mesajul trimis.

Wisting privi imaginea afișată pe ecranul aparatului.

— Puteai să-ți păstrezi banii, spuse el. Știu cine este.

Line ridică privirea din telefon.

— Am vorbit astăzi cu el. Este Frank Robekk.

— Polițistul?

— A plecat după cazul Cecilia. A fost prea mult pentru el. Nepoata lui a dispărut cu un an înainte, în aceleași circumstanțe ca și Cecilia.

— Ce căuta la Ravneberg?

— Habar n-am, recunoscu Wisting și se ridică.

Se ivise o oportunitate, ca o ușă lăsată larg deschisă. Se îndreptă spre cutia pe care scria *cazul Cecilia* și luă lista alfabetică a numelor. La litera *R* găsi *RAVNBERG, Jonas*. Numele apărea în documentul *6.43*.

Scoase un sunet de uimire. Ravneberg fără E între Ravn și berg. Asemănarea dintre nume era izbitoare. Probabil că se strecurase o greșeală de scriere atunci când numele îi fusese trecut în baza de date.

— Ce este? întrebă Line.

— Numele lui Jonas Ravneberg este menționat în cazul Cecilia, răspunse el și scoase biblioraftul pe care era scrisă cifra 6 și care conținea declarațiile martorilor.

Documentul numărul 43 consemna audierea lui Hogne Slettevoll, unul dintre cei cinci angajați ai magazinului de mobilă la care Rudolf Haglund lucra ca magazioner. Era un martor care a relatat ce știa despre acuzat.

Interogatoriul a fost condus de Nils Hammer. Subiectul central era o reproducere a plângerii făcute de o clientă după ce Haglund s-a oferit s-o ajute să ducă acasă patul dublu pe care-l cumpărase și să-l testeze. Îi spusese clientei că de tăblie puteau fi legate cătușe. Incidentul avusese loc cu circa zece ani înainte. Totuși, chiar înainte de audiere avusese loc un episod similar, în care martorul se afla în depozit împreună cu un client ce reclama un defect la suporturile de saltea. Haglund făcuse aluzii sexuale în privința modului în care se rupsese patul.

Temperamentul lui Rudolf Haglund era descris pe o jumătate de pagină. Erau menționate câteva situații în care unele evenimente mărunte îl făcuseră să explodeze de furie. Putea fi vorba despre obiecte care nu erau așezate în poziția corectă, foi de livrare necompletate sau pachete care se deschideau cu dificultate.

Spre final, Wisting dădu peste numele Jonas Ravneberg, fără litera E. Citi paragraful cu voce tare ca să audă și Line: *„Martorul nu are alt tip de relații sociale cu acuzatul în afara celor de natură profesională. Nu cunoaște nimic despre cercul relațional al acestuia, însă știe că este colecționar de mașini în miniatură. Nu mai reține exact cum a venit vorba despre subiect, dar martorul avea o cutie cu astfel de mașinuțe moștenite de la tatăl său și voia să le vândă. Acuzatul a achiziționat trei dintre ele și avea un posibil cumpărător pentru restul. A avut loc o întâlnire la magazinul de mobilă. Astea se întâmplau cu 2-3 ani în urmă. Cumpărătorul se numea Jonas Ravnberg. Martorul a primit 50 de coroane pentru fiecare mașinuță, suma totală ajungând la 1 150 de coroane, achitate cu cec”.*

— Jonas Ravneberg colecționa mașinuțe, spuse Line și-i povesti despre Cadillac-ul în miniatură al lui Elvis Presley pe care-l găsise în fața casei lui din Fredrikstad. Trebuie să fie aceeași persoană.

Wisting își puse mâinile pe cap, încercând să-și adune gândurile. Apăruse o legătură între Rudolf Haglund și victima unei omucideri, care se mutase din oraș în momentul în care Haglund fusese condamnat. Legătura nu prezentase nicio relevanță la acel moment și nu era sigur că acum însemna mai mult. În toiul acestor evenimente, apăruse și Frank Robekk.

Line luă dosarul cu declarațiile martorilor.

— De ce nu a fost audiat Jonas Ravneberg la acel moment? întrebă ea.

Wisting nu avea un răspuns pertinent. La începutul anchetei, orice nume nou-apărut era supus verificărilor, indiferent de cât de îndepărtată era conexiunea. Însă pe măsură ce cazul înainta, cele mai îndepărtate cercuri relaționale își pierdeau din importanță. În acest stadiu al investigației aveau date mai mult decât suficiente împotriva lui Haglund. Din clipa în care fusese arestat, doar asta mai contase. Să găsească suficiente probe împotriva lui.

49.

La ora zece, Line se ridică și merse spre blatul din bucătărie. Întinse unt pe o chiflă și-și întrebă tatăl dacă vrea și el.

— Nu, mulțumesc, răspunse el, ridicându-se și mergând spre fereastră. 7,4 grade, spuse el după ce verifică termometrul de exterior. Punem punct pe ziua de azi?

— Vreau să mai rămân puțin, spuse ea, și se așeză la masa pe care erau înșirate documentele.

Își ridică picioarele pe canapea și continuă să mănânce, fără să-și ia privirea de la tatăl ei.

— Ești sigură? o întrebă tatăl ei. Poți să iei dosarul cu tine acasă.

— N-ar fi același lucru, răspunse Line. Toate sunt legate unele de altele. Citesc ceva într-un loc și trebuie să coroborez cu altceva din alt loc.

Tatăl ei dădu din cap, înțelegând la ce se referea. Nu putea să facă o analiză pertinentă dacă nu avea toate materialele în fața ei.

— Dar tu poți pleca. Mă descurc și singură.

Văzu din mimica feței lui că nu-i surâdea ideea de a o lăsa singură, însă în toamna anului trecut ea mai stătuse singură în cabană timp de câteva săptămâni, iar el știa că se poate descurca.

— Nu vreau să rămâi aici, spuse el.

O spuse pe un ton care nu putea fi contrazis.

— Voi fi acasă înainte de miezul nopții, zâmbi ea.

— Bine. Trec pe la cafeneaua Suzannei, zise el.

— Salut-o din partea mea! îi zise ea, aplecându-se iar asupra hârtiilor.

Imediat după ce el plecă, Line își întoarse privirea spre fereastra întunecată. Din camera luminată, bezna părea de nepătruns, ca și cum ar fi fost făcută din câteva straturi groase.

Line fusese prea preocupată de propriile probleme ca să mai urmărească cu atenție celelalte știri. Auzise despre dispariția tinerei de șaptesprezece ani, însă nu cunoștea detaliile cazului.

Intră pe site-ul ziarului *VG* și dădu o căutare după numele fetei. Cel mai recent articol era scris de Morten P. și Harald Skoglund.

Ultima persoană care o văzuse în viață pe Linnea Kaupang, în vârstă de 17 ani, era șoferul autobuzului de pe traseul 01. Ea era în ultimul an de liceu. În ziua de vineri, 2 octombrie, fusese la școală până la ora 14: 10. O jumătate de oră mai târziu, luase autobuzul din stația Torstrand. Autobuzul se deplasase pe autostrada 303, pe ruta Tjøllingvollen – Sandefjord. La ora

14:49, Linnea Kaupang a coborât la intersecția cu Lindhjemveien. Nimeni n-o mai văzuse de atunci.

Linnea Kaupang locuia împreună cu tatăl ei la aproximativ 800 de metri distanță de stația de autobuz. Până la drumul principal, casa lor se învecina cu alte trei reședințe. Doar un fost marinar era acasă. O văzuse adesea pe tânăra din vecini venind pe jos de la autobuz, dar nu și în acea zi.

Morten P. și Harald vorbiseră cu câțiva prieteni de la școală care o descriseseră pe Linnea ca fiind o colegă conștiincioasă și de încredere. Ancheta era condusă de Nils Hammer. El prezentase pe scurt resursele utilizate și nu excludea posibilitatea ca tânăra să fi căzut victimă unei acțiuni criminale.

Îl sună pe Morten P.

— Cum te mai simți? întrebă el.

— Încă mă mai doare fundul, răspunse ea. Dar acum fac parte din caz, sau pe-aproape.

— Pe-aproape?

Ea îi explică cum luase urma unui fir din trecutul persoanei ucise și cum acesta o condusese către cazul Cecilia.

— Nu prea îmi surâde situația, conchise ea. Mă întreb dacă nu există cumva o legătură și nu este o simplă coincidență.

— Mereu apar coincidențe, îi reaminti Morten P. De asta se și numesc așa.

Ea îi dădu dreptate.

— Te-am sunat, de fapt, în legătură cu cazul Linnea.

— O situație foarte ciudată, spuse Morten P. Acum tocmai ce terminam un articol despre urmele din bazele informatice. Până noaptea trecută, telefonul ei mobil a fost localizat în apropiere de colegiul din Vestfold.

— Asta este în Horten, în nordul districtului.

— Știu, dar tocmai asta este atât de ciudat.

Line făcu un raționament pe care i-l împărtăși colegului jurnalist:

— Nu e posibil ca telefonul să-i fi rămas în autobuz după ce ea a coborât? Traseul 01 traversează tot districtul, până în Horten.

— Este o posibilitate, dar atunci trebuie să fi coborât singură din autobuz la stația de pe Bakkenteigen.

— Polițiștii ce spun?

— Nimic. Avem fotografii cu ei făcând căutări de-a lungul autostrăzii de la Åsgårdstrand la Borre, dar nu vor să dea nicio explicație.

Line nu spuse nimic. Apoi preluă controlul discuției:

— Am o teorie despre posibilul răpitor.

Pentru un moment, la celălalt capăt se lăsă liniștea.

— O teorie a poliției? se interesă el.

— Nu, și poate că par disperată, dar nu-mi aparține nici mie, nici tatălui meu. Sursa este un psihiatru.

— Acum m-ai făcut curios.

— Doctorul crede că în spatele răpirii se află Rudolf Haglund.

Rostind-o cu voce tare, Line realiză cât de absurdă era această teorie. Morten P. nu spuse nimic și Line și-l imagină stând la birou, holbându-se la pix și gândindu-se cum să respingă ideea cât mai delicat cu putință.

— Știu că este trasă de păr, spuse ea.

Morten P. își drese vocea.

— Ceva s-a întâmplat cu ea, spuse el. Am vorbit cu prietenele ei și nu cred c-a fugit din proprie inițiativă. Cred c-a răpit-o cineva și că e mai mult decât probabil ca autorul să fi făcut ceva similar și înainte. Nu este un nebun oarecare.

— Psihiatrul crede că perioada petrecută în pușcărie a dus la acumularea unei tensiuni interioare, spuse Line ca să-și întărească ipoteza.

— Dar poliția vede lucrurile la fel?

— Nu știu ce părere are poliția, în afară de faptul că probabil vor considera că nu constituie un temei suficient pentru a-l monitoriza.

Vocea lui Morten P. căpătă o nuanță nerăbdătoare.

— Știe cineva unde este acum?

— Chiar în această clipă nu, dar știu unde va fi mâine la ora douăsprezece.

Morten P. începu să râdă, dându-și seama că se gândeau amândoi la același lucru.

— Eu și Harald îl putem urmări din mașinile noastre, spuse el. Dar mai avem nevoie de încă una, pe lângă a ta.

— Pot face rost, îi promise Line.

— OK. Trebuie să scriu articolul. Continuăm mâine.

Încheiară convorbirea și Line căută numărul lui Tommy Kvanter. În urmă cu douăzeci și patru de ore, Tommy se înființase pe neașteptate la ușa camerei sale de hotel, în Fredrikstad. Acum era rândul ei să-l surprindă.

„Am nevoie de tine”, tastă ea și expedie mesajul.

Cât încă avea telefonul în mână, încercă să sune iar la numărul necunoscut din Fredrikstad. Titularul postului telefonic declanșase o reacție în lanț atunci când îl contactase pe Jonas Ravneberg.

Îl lăsă să sune la fel de mult ca data trecută și era gata să închidă, când cineva răspunse cu un simplu *Alo?* După voce, părea tânăr.

— Alo? repetă Line. Cu cine vorbesc?

— Cu cine ați dori să vorbiți?

— Mă numesc Line Wisting, spuse ea, fără să răspundă la întrebare. Cu cine stau de vorbă?

Persoana de la celălalt capăt al firului închise.

Line trase o înjurătură și-l apelă din nou. De data aceasta nu mai răspunse nimeni. Apoi telefonul o anunță cu un semnal sonor că a primit un SMS.

Era de la Tommy: „Unde și la ce oră?”

50.

De balustrada scării de la intrarea cafenelei *Golden Peace* era legată o panglică galbenă. Pe ușă era un poster ce o înfățișa pe Linnea Kaupang. *Dispărută,* așa stătea scris deasupra fotografiei. Dedesubt era o descriere a fetei. Se spunea cu ce era îmbrăcată și unde fusese văzută ultima dată. Wisting se uită la afiș înainte de a intra. Nu se putea debarasa de gândul că, dac-ar fi fost în funcție, ar fi putut aduce un plus de valoare în anchetă. Dacă n-ar fi fost la mijloc Audun Vetti.

Clopoțelul de deasupra ușii sună. Toți cei aflați înăuntru se opriră din activitățile lor și se uitară la el. Wisting salută, dând din cap spre stânga și spre dreapta și simți cum era măsurat din priviri în timp ce se apropia de bar. Atmosfera plăcută cu care era obișnuit se topise.

Suzanne îi zâmbi din spatele tejghelei și-i veni în întâmpinare.

— Îmi pare bine să te văd, spuse ea. Cu ce te servesc?

— Cu o cafea.

— Ia loc, zise ea, indicându-i cu o mișcare a capului masa lui obișnuită din centrul localului. Ți-o aduc eu.

Își dădu haina jos și o atârnă de speteaza scaunului. Suzanne îi aduse o cafea și o felie de tort.

Wisting îi mulțumi și o invită să ia loc. Ea aruncă o privire rapidă spre tejghea.

— Cum stai cu clienții? întrebă el.

— Mai puțini decât de obicei, spuse ea, așezându-se în scaunul din fața lui. Dar ție cum îți merge?

— A venit Line, spuse el, fără să-i răspundă la întrebare.

— Asta este bine, zise ea, dând din cap.

Wisting gustă din tort și-i povesti despre ce i se întâmplase fiicei lui în Fredrikstad.

— A sunat cineva să întrebe despre mine?

— De ce?

— Am primit o vizită la cabană de la avocatul lui Rudolf Haglund. Mi-a spus că tu i-ai zis unde mă poate găsi.

— Nu trebuia să fac asta?

Wisting sorbi din cafea.

— Ba da, însă a mai trecut și altcineva pe acolo, spuse el, povestindu-i despre spargere.

— Ar fi mai simplu dacă ai răspunde când te sună lumea, spuse Suzanne, privind spre tejgheaua de care se apropia un client. Așa nu m-ar mai deranja mereu pe mine.

— Ai dreptate, spuse Wisting.

Suzanne se ridică și-și servi clientul cu o cafea. Apoi reveni.

— Voiam doar să știu cu cine ai vorbit, spuse Wisting. Nu știau prea mulți unde eram.

— Jurnaliștii au sunat întruna. Le-am spus că ești la cabană.

Wisting luă iar din tort. Nu avea sens să insiste. Tăceau amândoi. Suzanne se ridică din nou și făcu o tură prin local, ca să strângă paharele goale și farfuriile folosite.

Îl surprinse cât de puțin părea să-i pese ei de situație. Avea nevoie de cineva cu care să vorbească, însă tonul Suzannei părea să fie unul mai degrabă acuzator. Cafeneaua poate că nu era cel mai potrivit loc ca să discute, dar putea să-i acorde și lui puțină atenție.

Relația lor debutase fulgerător. Se întâlniseră în contextul unui caz, cu trei ani în urmă. Era la numai doi ani de la moartea lui Ingrid, iar Wisting nici măcar nu se gândea să-și găsească o nouă parteneră de viață. Trebuia să recunoască faptul că nu avusese o viziune clară cu privire la relația lor, însă, cu trecerea timpului, își dăduse seama cât de mult îi plăcea compania Suzannei. Și între ea și Line se legase o relație caldă, ceea ce însemna mult. Privind în urmă, ultimii trei ani fuseseră buni, dar acum simțea că Suzanne se îndepărta de el. Era absentă și mai distantă decât în mod obișnuit. Îi înțelegea nevoia de a se simți în siguranță cu cel cu care-și împărțea viața. Suferise enorm și sentimentul de siguranță era important pentru ea. Era important și pentru el, dar el înțelegea altceva prin siguranță. Pentru el nu conta atât de mult prezența fizică. Era obișnuit să fie singur pentru perioade lungi de timp și ajunsese să aprecieze această stare. Mai degrabă era vorba despre a nu fi nevoit să-și măsoare gândurile și vorbele. Să fie sigur că persoana cealaltă interpretează totul în sens pozitiv. Era vorba despre un sentiment de apropiere, chiar și atunci când celălalt este la serviciu sau în altă țară. El și cu Ingrid înțelegeau asta. Ea lucrase ca voluntar pentru NORAD timp de mai mulți ani și, cu toate că nu erau împreună perioade îndelungate, n-au pierdut niciodată acea apropiere. I se putea confesa mereu la telefon, și ea lui la fel. Cu Suzanne era mai greu de păstrat sentimentul de apropiere când amândoi lucrau atât de mult timp. Se înstrăinaseră, iar cuvintele pe care și le adresau se răriseră și nu mai erau atât de intime.

O privi în timp ce se mișca printre mese și se uita la el. Credea că vede ceva nou în ochii ei. Ceva puțin rece și suspicios, poate chiar frică, în ochii ei căprui.

Acum devenise evident, se gândi el, chiar dacă era acolo de ceva vreme. Se îndepărtaseră după deschiderea cafenelei. La început, el obișnuia să stea treaz nopțile și să aștepte până când ea făcea curat și închidea, dar acum adormea din ce în ce mai

des înainte să ajungă ea acasă – și dimineața se trezea înaintea ei. Trebuia să vină aici ca să vorbească cu ea.

Mai aștepta o vreme și-și termină cafeaua. Apoi, se ridică, își luă haina și ieși pe ușă.

51.

Casa de pe strada Herman Wildenvey era pustie și tăcută. Wisting opri mașina printre frunzele galbene de pe aleea pavată din fața casei. Rămase în mașină pentru o vreme. Atunci când se mutase la el, Suzanne umpluse vidul lăsat de Ingrid. Nu-și dăduse seama de acest lucru pe loc, dar îi lipsise cineva care să-l aștepte acasă. În același timp, se temuse că ea va șterge amintirile lăsate de Ingrid în viața sa și o ținuse la distanță. Poate că așa s-a simțit și Suzanne, ca un surogat.

Gândul acesta îl necăjea, dar nu ajungea nicăieri dacă-și lăsa imaginația să explice rostul lucrurilor. Trânti portiera în urma lui.

Îi convenea că Line nu venise acasă. Intră și se duse direct la șifonier. În ultimul sertar de jos găsi o căciulă neagră și o pereche de mănuși din piele. De pe unul dintre rafturile cu haine de iarnă luă un pulover negru cu guler înalt. Știa că, pe undeva, avea o pereche de jeanși negri și-i găsi în spatele unui teanc de cămăși împăturite.

Se schimbă și se postă în fața oglinzii. Nu era bărbierit și avea ochii roșii, însă costumația se potrivea de minune pentru ceea ce plănuise. Apoi se uită în altă parte, ca și cum nu voia să se privească în ochi.

Planul său prinsese contur după prima convorbire cu psihiatrul. Ulterior nu-i dăduse pace gândul că persoana care o răpise pe Cecilia Linde se afla și în spatele dispariției lui Ellen Robekk.

De ancheta ce o privea pe Ellen fusese responsabil unul dintre cei mai experimentați investigatori. Wisting fusese cooptat în caz când acesta era într-o fază avansată și nu a avut niciodată o vedere de ansamblu asupra investigației. După un an, când a dispărut și Cecilia, Frank Robekk a început să-l studieze din nou. Wisting nu avea nicio îndoială că lucrase temeinic și conștiincios, însă având în vedere cele spuse de psihiatru trebuia să-l studieze el însuși. Asta însemna că trebuia să intre în arhivele de la secție, fără chei sau card de acces.

Ieși din casă și-și făcu loc prin gardul viu ce împrejmuia grădina vecinilor. În mijlocul peluzei generoase era o trambulină. O tricicletă stătea răsturnată cu roțile în sus lângă o casă de jucărie, iar pe aleea pietruită ce ducea spre casă era aruncată o coardă. În stratul de trandafiri găsi ceea ce căuta. O minge de fotbal. O luă cu el în mașină și ieși de pe aleea din fața casei sale, mergând în marșarier.

Cauciucurile șuierau pe asfaltul inundat. Farurile luminau drumul cunoscut. Condusese pe același traseu aproape zilnic timp de peste treizeci de ani și probabil că putea să-l parcurgă cu ochii închiși.

Apropiindu-se de secția de poliție, vină în dreptul vechii stații de pompieri și se opri în parcarea din Bøkkerfjellet. Opri motorul și rămase la volan. Din piață, pe o distanță de cincizeci de metri, avea vizibilitate clară asupra străzii Linneagate și asupra intrării pentru mașini și personal.

Era ora 23:04. Cei care intrau în tura de noapte abia veniseră la lucru, iar cei care ieșeau din tură probabil că erau la vestiare. Trebuia să aștepte până se golea clădirea, așa că rămase pe loc și aștepta. După trei minute, unul dintre cei mai vârstnici agenți de poliție ieși în stradă cu o bicicletă. Se opri în dreptul ușii și, înainte de a pleca, își puse casca de protecție. Apoi ușa se deschise din nou și ieșiră doi bărbați și o femeie. Wisting îi cunoștea pe toți trei și se lăsă mai jos, în spatele volanului.

Din parcarea aflată în spatele secției ieșiră, una după alta, trei mașini. Niciuna nu se îndreptă în direcția lui Wisting.

Odată stinse luminile, ieși din mașină și luă mingea de fotbal cu el.

Ridică privirea, analizând fațada clădirii. Toată secția de poliție părea adormită. În biroul său era lumina stinsă. Biroul lui Nils Hammer, aflat puțin mai departe, era luminat, altfel nimic nu semnala faptul că se lucra la cazul privind dispariția lui Linnea Kaupang și știa din experiență că investigatorii nu aveau, probabil, ce altceva să facă. Se scurseseră patru zile. Majoritatea martorilor fuseseră audiați, iar locurile de interes fuseseră deja cercetate. Fără un detaliu concret care să poată fi cercetat, până la găsirea ei nu puteau decât să aștepte.

Cerul de deasupra lui era senin și înstelat. Găsi Carul Mare, constelația mitică fiind urmată îndeaproape de *Canes Venatici.* Câinii de vânătoare.

Trase adânc aer în piept și-și ținu respirația. Aerul era răcoros și umed.

Cei care preluau garda pe unitate aveau nevoie, de obicei, de o jumătate de oră ca să se pregătească. Ofițerul de serviciu trecea în revistă istoricul misiunilor și făcea rezumatul evenimentelor derulate până la venirea sa. Se puneau la curent cu evenimentele planificate și anticipate, scoteau listele cu vehiculele furate și cu persoanele dispărute și-și verificau echipamentul personal. Când erau pregătiți să plece în patrulare, ieșeau din garajul de la subsol. Ușa garajului urma să rămână deschisă timp de aproximativ 15 secunde. Era singura șansă a lui Wisting de a intra. Acum trebuia doar să aștepte.

În acest răstimp, o stea brăzdă întunericul ce-l înconjura, lăsând în urma ei o coadă subțire și albă. Când privea în sus la stele se simțea de parcă ar fi privit înapoi în timp, se gândi el. Din câte știa el, era foarte posibil ca acolo sus câinii de vânătoare să fi murit și să fi dispărut de mult timp din ceruri.

Abia după vreo oră se auzi zăngănind poarta garajului. Se deschise și ieși o mașină de poliție. Wisting îl recunoscu pe șofer. Era Frank Kvastmo, unul dintre cei mai vechi și experimentați agenți de poliție. Era însoțit de un student al Academiei de Poliție. Asta însemna că în clădire mai era cel puțin un agent.

Mașina se opri în fața ușii de la intrare. Așteptă până când lumina care avertiza că ușa e pe cale să se închidă începu să pâlpâie. Apoi poarta începu să gliseze încet.

Wisting aștepta până când ușa de la garaj mai avea un metru și jumătate până să se închidă. Distanța de la locul unde stătea ascuns era prea mare ca să ajungă la timp, însă atunci când mașina de poliție viră la colțul intersecției aruncă mingea spre ușă. Aceasta atinse pământul la o jumătate de metru în fața intrării, ricoșă din asfalt și întrerupse raza optică montată pentru a împiedica accidentele. Ușa se opri trepidând și se ridică din nou. Mingea se rostogoli în interior și se opri în fața spălătoriei din garaj.

Wisting se furișă cu capul aplecat. Lumina puternică din tavan îl făcu să mijească ochii. Aerul din garaj era rece și umed, iar pereții albi aveau pete negre de mucegai. În celălalt capăt, era montată în tavan o cameră de supraveghere. Era un sistem de monitorizare vechi, analog, instalat atunci când fusese construită clădirea. Ultima dată când fuseseră nevoiți să se folosească de imaginile de pe el fusese în urmă cu trei ani, când cineva lăsase o geantă suspectă în fața intrării principale. S-a dovedit a fi pierdută, însă imaginea video era așa de slabă, încât fusese foarte dificil să identifice persoana care o lăsase acolo. La acel moment, se discutase despre instalarea unui nou sistem de supraveghere, dar nu existau bani în buget pentru așa ceva.

În total, erau zece camere instalate în secție. Wisting știa unde erau amplasate, dar mai știa și că nu era ușor să le evite. Era un risc pe care trebuia să și-l asume. Dacă nu existau suspiciuni că s-a petrecut ceva neregulamentar, înregistrările urmau să fie șterse după șapte zile.

Din garaj, accesul în restul clădirii se făcea pe două uși. Una ducea în zona celulelor de arest care nu mai fuseseră folosite după reorganizare și după crearea unui loc central de detenție la sediul din Tønsberg. Cealaltă era ușa principală spre scările ce duceau la etajele superioare. Ambele erau închise și, ca să

intre, îi trebuia un card de acces însoțit de un cod PIN de patru cifre.

Pașii îi răsunau din pereții de ciment în timp ce se îndrepta spre ușa principală. Sunetul pașilor era găunos și rece. Când ajunse lângă mecanismul de închidere, acesta scoase un zumzet și culoarea cititorului de carduri se schimbă din roșu în verde.

Wisting sări într-o parte și se ascunse în spatele unei mașini fără însemne.

Mergând cu spatele, pe ușă ieși un polițist în uniformă. Căra o geantă mare cu echipamente și împinse ușa cu umărul, punând cardul de acces înapoi în suport. După el apăru un alt student. Ușa se închise rapid în urma lor.

Se apropiară de o mașină de poliție, își lăsară gențile pe bancheta din spate și-și verificară echipamentul din portbagaj. După ce se asigurară că totul este la locul lui, studentul luă cheia de contact și se așeză la volan. Porni mașina și se îndreptă spre ușa garajului. Șoferul lăsă geamul de la portieră și trase de sfoara ce atârna de tavan, iar ușa începu să culiseze în sus. Apoi dispărură în noapte.

Wisting așteptă să se închidă ușa garajului înainte să se ridice. Rămase pe loc, uitându-se fix la ușa de acces încuiată. Luase în calcul această posibilitate și se gândise cum s-o deschidă. Existau carduri de rezervă ce puteau fi folosite de angajații care-și uitaseră propriile carduri de acces, de investigatorii din alte orașe veniți în vizite de lucru sau de muncitorii care aveau nevoie să intre în clădire. Uneori, cardurile de rezervă rămâneau în mașinile de serviciu.

Urcă în cea mai apropiată mașină și căută în consola centrală, deasupra parasolarului și în torpedo, fără să găsească altceva în afară de carduri de combustibil și o tabacheră goală.

Avu mai mult succes în următoarea mașină. În torpedou era un card de rezervă, alături de foaia de parcurs. Zâmbi mulțumit, merse la ușă, trecu cardul prin cititor și introduse codul. Ledul verde pâlpâi, iar închizătoarea scoase un sunet prelung.

Wisting intră. Arhiva în care erau depozitate documentele din cazul Ellen se afla în capătul holului din stânga, însă era închisă cu o broască cu cilindru. În biroul ofițerului de serviciu aflat la etajul următor era mereu păstrată o cheie universală cu ajutorul căreia s-ar fi putut deplasa oriunde în clădire.

Urcă la etaj și se opri pe hol ca să asculte. În clădire părea să fie o liniște totală și intră în biroul ofițerului de serviciu, utilizând cardul de rezervă.

Pe ecranul unui monitor prăfuit se perindau imaginile surprinse de camerele de supraveghere. Succesiunea de

imagini cu secția pustie părea aproape statică. Mai rămăsese singur în clădire până noaptea târziu, dar de această dată se simțea ca un străin, ca un intrus.

Cheia universală era în dulapul în care erau suspendate, în folii de protecție, planurile de evaluare și indicațiile în caz de urgență. O luă din cui și o înfășură în jurul mâinii, dar era cât p-aci s-o scape când o voce răgușită străpunse liniștea din jurul lui.

Îi luă o vreme până să-și dea seama că se auzea din stația de emisie-recepție, una dintre patrule fiind chemate să intervină.

— *Fox 3-0, comunicați.*

— *Deplasați-vă pe autostrada 40 spre Bjerke. S-a raportat un accident. Un autovehicul a ieșit de pe carosabil. Nu s-au raportat răniți.*

— *Recepționat.*

Wisting ieși din încăpere și lăsă discuția să continue în lipsa lui. Coborî la subsol pe scări și se îndreptă spre arhivă. Cheia intră în yală cu ușurință. Aruncă rapid o privire în jur, deschise ușa și se furișă înăuntru. Neoanele din tavan începură să zumzăie când le aprinse. Clipiră de câteva ori înainte să învăluie întreaga încăpere într-o lumină orbitoare.

Cutia cu materialele din cazul Ellen era în același loc. O luă cu el într-o secțiune separată a arhivei, gândită inițial ca loc de studiu. Era folosită mai degrabă pentru depozitarea ornamentelor pentru pomul de Crăciun, a vechilor registre, a documentelor pentru permisele de conducere, a registrelor de evidența populației și revistelor. Multe erau depozitate în cutii și așteptau că treacă timpul cuvenit pentru a fi distruse sau predate Arhivei de Stat. Lui Wisting i se părea o totală dezorganizare, dar știa că exista o secțiune separată pentru consultanții secției de cercetări penale.

Intenționa să ia acasă toată documentația din cazul Ellen, însă puse cutia deoparte ca să vadă ce era în ea. Erau mult mai puține materiale decât în cazul Ceciliei Linde, pentru că, printre altele, nu identificaseră un loc al faptei, nu găsiseră vreun cadavru sau vreun suspect. Dosarul conținea aproape exclusiv declarații date de persoane care o cunoșteau pe Ellen Robekk sau care se aflaseră în zona Kleppaker la momentul dispariției sale.

Ellen Robekk, în vârstă de șaptesprezece ani, dispăruse într-o zi de duminică. Era încă în pat atunci când părinții au intrat în dormitorul ei, la ora douăsprezece, să-i spună că pleacă la o plimbare prin pădure. Când s-au întors, ea nu mai era.

Wisting puse deoparte detaliile privind circumstanțele dispariției și scoase lista de persoane implicate. Și aceasta era sistematizată în ordine alfabetică. Răsfoi la întâmplare foile,

plimbându-și privirea peste numele înșirate acolo. Pe unele și le reaminti, în timp ce pe altele le uitase complet. Spre finalul uneia dintre pagini, era pus un semn în dreptul unui nume. *RAVNEBERG, Jonas.*

La vederea numelui i se puse un nod în gât. I se înmuiară picioarele și începu să răsufle cu greutate.

Jonas Ravneberg era menționat în două documente. Unul consemna declarația lui, iar celălalt era un raport întocmit de unul dintre investigatori.

Puse hârtia pe cutie și o ridică, dar o lăsă iar jos. Pe masă era un calculator. Era conectat la rețea și din el se auzea un zbârnâit difuz.

Wisting mișcă mouse-ul și pe ecran apăru fereastra de autentificare.

Își luă privirea de la ecran și se uită la cutia cu documentele din cazul Ellen, apoi reveni la ecranul calculatorului. Se hotărî pe loc și introduse numele său de utilizator și parola. Nu i se interzisese dreptul de a accesa baza de date, pentru că în scurt timp era conectat în sistem. Însă regretă imediat. Se putea afla de unde și când s-a logat, însă, în lipsa vreunei suspiciuni, nu exista un motiv justificat pentru ca jurnalul de date să fie verificat.

Avea 17 mesaje necitite. Majoritatea păreau să fie cele obișnuite și nu dorea să le citească. Accesă în schimb baza de date a dosarelor penale și introduse criteriul de căutare Linnea Kaupang. Numele apăru ca victimă în dosarul 11828923 – *Femeie sub 18 ani, dispărută.*

Pe ecran, documentele apăreau în ordine cronologică. Wisting deschise referatul întocmit la demararea investigației. Linnea Kaupang a fost dată dispărută de tatăl ei la ora 12:45. La acel moment, lipsea de aproape o zi.

Mama copilei dispărute murise cu doisprezece ani înainte, iar fata era doar în grija tatălui ei. El declarase că vineri după-masă, când s-a întors de la serviciu, ea nu era acasă. Seara a luat legătura cu colegii ei de clasă și cu alți cunoscuți, dar nimeni nu știa unde este. Nu mai plecase de acasă până atunci și nu era nici deprimată, nici în conflict cu tatăl ei.

Wisting dădu din cap. Ultimele trei informații erau cruciale pentru ca poliția să ia în considerare posibilitatea că i s-a întâmplat ceva și să nu considere că fata fugise, pur și simplu, de-acasă.

Doi colegi au declarat că Linnea luase autobuzul dintre Larvik și Sandefjord. Șoferul a fost chestionat. El își amintea de Linnea și era sigur c-o lăsase să coboare la Snippen.

Wisting sări peste rapoartele referitoare la organizarea căutărilor de la drumul principal până la casa care se afla la

câțiva kilometri distanță de stația de autobuz. Citi, în schimb, un raport referitor la verificările efectuate în vecini. Demersul confirmă imaginea fetei: sociabilă, amabilă și veselă, dar nimeni n-o văzuse.

Raportul despre localizarea telefonului mobil al adolescentei îl puse pe Wisting pe gânduri. Ultimul apel fusese efectuat cu trei ore înainte să dispară. Îl sunase pe un prieten care explicase că vorbiseră în legătură cu o temă de școală. Telefonul era în aria de acoperire care includea liceul Thor Heyerdahl. Interesant era că, atunci când telefonul a fost localizat în timp real, se afla în Bakkenteigen, între Horten și Tønsberg.

Cât timp telefonul nu era folosit, nu putea fi localizat. Se făcuseră verificări din cinci în cinci minute, fără a fi detectată vreo mișcare. Luni noaptea semnalul a încetat, probabil după ce bateria se descărcase.

Detectivii au presupus, la fel ca Wisting, c-a fost aruncat în grabă dintr-o mașină. Căutări minuțioase au fost efectuate de-a lungul autostrăzii 19. În dreptul ieșirii spre închisoarea Berg au găsit telefonul fetei, un Sony Ericsson Xperia. Descoperirea n-a oferit răspunsuri suplimentare și ancheta era în continuare deschisă.

Rămase pe gânduri. Din câte știa, în presă nu apăruse informația referitoare la găsirea telefonului mobil. Nu înțelegea de ce. Dacă ar fi coordonat el ancheta, ar fi făcut publică informația pentru a obține date suplimentare. Deocamdată, dispariția era o problemă locală. Dar, dacă locuitorii din zona Horten ar fi aflat că-i privea și pe ei, putea avea ca efect obținerea de noi ponturi și observații de interes.

Brusc, un sunet îl smulse pe Wisting din gânduri. Una dintre masivele uși antiincendiu se trântise undeva în clădire și zgomotul răsunase între zidurile subsolului. Stătu nemișcat și ascultă, însă nu mai auzi altceva și-și îndreptă din nou atenția către ecran.

După evoluția evenimentelor, constată că două persoane se bucurau de o atenție deosebită. Prima era un marinar la pensie, care locuia în prima casă învecinată. El fusese caracterizat ca fiind singuratic și alcoolic. Alți vecini îl văzuseră stând treaz nopțile pentru a se uita la filmele porno difuzate la televizor. Fusese interogat de două ori și nu avea alibi pentru intervalul în care dispăruse Linnea.

În apropierea stației de autobuz unde coborâse Linnea, primăria înființase o reședință pentru persoanele cu afecțiuni mintale. Toți rezidenții și angajații fuseseră chestionați și mulți observaseră că Rolf Tangen, fost dependent de droguri și condamnat pentru viol, fusese plecat în acea după-masă.

Ajunsese acasă la ora patru și jumătate, aparent transpirat și supărat. Tangen însuși n-a putut să ofere altă explicație decât aceea că fusese în pădure.

Wisting se delogă de la calculator și merse spre ușă, ducând cutia cu documentele din cazul Ellen. El nu considera că săvârșea un furt, însă exact asta făcea și ar fi avut probleme serioase dac-ar fi fost descoperit. Dar era deja băgat în bucluc până-n gât și o privire aruncată peste dosarul vechi de optsprezece ani i-ar putea fi de folos.

Împinse ușor ușa cu umărul, se uită pe hol și ascultă cu atenție. Nu auzi nimic și se îndreptă spre garaj. Marea încăpere de la subsol era în beznă totală, dar senzorii de mișcare activară sursa de curent și luminile se aprinseră. Așeză cutia cu documente pe jos, lângă tomberon, se întoarse și urcă un etaj ca să pună cheia universală la locul ei. Din comunicațiile pline de interferențe ce se auzeau din stația de emisie-recepție înțelese că ambele echipaje erau ocupate cu o alarmă antifurt declanșată la fabrica Farris.

Cu coada ochiului surprinse o mișcare pe ecranul monitorului de supraveghere și reuși să vadă pe cineva care mergea prin secțiunea goală a celulelor de detenție. Apoi apăru imaginea redată de camera din garaj. Pe ușă ieși Nils Hammer. Era o scurtătură adesea folosită de investigatori când plecau acasă. Merse prin garaj, se opri la tomberonul lângă care Wisting lăsase dosarul cazului Ellen și aruncă acolo ceva. Brusc, sistemul comută pe camera care surprindea holul gol de la intrare.

Wisting așteptă succesiunea de imagini până când apăru din nou garajul gol. Distanța până la tomberon era prea mare și imaginea prea neclară ca să fie sigur că cutia era tot acolo, însă așa părea.

Așteptă câteva minute înainte să se îndrepte spre garaj. Dosarul Ellen era acolo unde-l lăsase. Puse cardul de rezervă înapoi în torpedoul mașinii, înainte să ia cutia și să tragă de frânghia care deschidea ușa garajului.

Pe când aceasta se închidea în urma lui, își dădu seama că uitase înăuntru mingea copilului din vecini.

52.

Când Wisting ajunse acasă, ceasul arăta ora 1:53. În lumina lunii, ramurile copacilor din grădină se oglindeau în ferestrele întunecate. Mașina Suzannei era parcată în capătul aleii, în fața Golfului lui Line, dar probabil că amândouă dormeau deja.

Parcă și luă dosarul Ellen înăuntru. Era obosit, dar știa că nu putea să adoarmă, cu toate gândurile care nu-i dădeau pace.

În casă era liniște. Se auzeau doar sunetele familiare, aproape imperceptibile, cu care era atât de obișnuit, încât nici nu le băgă de seamă. Zumzetul boilerului, ticăitul ceasului din bucătărie, șuieratul unei țevi de apă și frigiderul oprindu-se de la sine.

Așeză cutia cu documentele din cazul Ellen pe masa din bucătărie. Înainte de a citi declarația lui Jonas Ravneberg, trecu rapid în revistă rapoartele inițiale ca să-și reîmprospăteze memoria. Frank Robekk sesizase poliția. Fiind unchiul fetei dispărute, fusese contactat de fratele său atunci când au început să se îngrijoreze. În ziua în care a dispărut, fata dormise până târziu. Nu era ceva neobișnuit în timpul weekendului. Părinții merseseră să se plimbe prin pădure, iar când s-au întors ea dispăruse.

Era evident că se trezise și fusese în baie. În incinta dușului era apă pe jos. Mama ei dedusese că se îmbrăcase cu o pereche de jeanși și un tricou galben uni. Crezuse că fiica ei se dusese la ferma unchiului ei, în ale cărei grajduri țineau un cal, dar calul era în boxă, iar aceasta nu fusese curățată.

Audierea lui Jonas Ravneberg a fost relativ scurtă. Mare parte a declarației conținea explicarea motivelor pentru care fusese chemat. Un martor văzuse un Saab 900 de culoare roșie parcat pe marginea drumului, nu departe de ieșirea spre casa în care locuia Ellen Robekk. Martorul lucra ca vânzător la o reprezentanță locală a producătorului auto suedez și verificase numărul de înmatriculare ca să vadă dacă nu cumva era vreuna dintre mașinile vândute de el. Astfel, bărbatul își amintise că era o mașină din afara orașului, numărul de înmatriculare începând cu combinația de litere „ND”. După părerea lui de profesionist, era un model din anul 1987 sau mai nou, pentru că în acel an modelul suportase un facelift, care includea o nouă bară de protecție și o nouă grilă de radiator. Modelul a fost scos din producție în anul 1993, iar poliția a întocmit o listă din registrul auto cu toți deținătorii de mașini Saab 900 de culoare roșie, al căror număr de înmatriculare începea cu seria ND și era produsă în perioada respectivă. La nivel național, nu erau mai mulți de 74. Jonas Ravneberg era unul dintre cei

patru deținători care locuiau în oraș și unul dintre primii care a fost chestionat.

Jonas Ravneberg avea un alibi. Era în Suedia împreună cu o prietenă, în vizită la familia ei din Malmö. Folosiseră mașina ei și lipsiseră o săptămână. La declarație erau anexate copii de pe biletele de feribot, cumpărate de la compania Strømstad. Prietena se numea Maud Torell. Ea confirmase cele spuse, în cadrul unei convorbiri telefonice cu unul dintre detectivi.

Wisting își aminti cum pista cu mașina a fost abandonată după ce martorul care o observase a fost chestionat din nou. Vânzătorul de mașini nu mai era sigur în privința combinației de litere ND. Excludea doar posibilitatea ca automobilul să fi fost înregistrat la nivel local, unde secvența de litere era LS. Nu mai era sigur dacă văzuse mașina în ziua dispariției lui Ellen. Era în concediu atunci și cam pierduse șirul zilelor.

Wisting reciti declarația lui Jonas Ravneberg și observă că el și Maud Torell erau înregistrați la aceeași adresă: Minnehallveien numărul 28 din Stavern. Deci, fuseseră mai mult decât simpli prieteni. Locuiau împreună.

Explicația era simplă și verificabilă, însă nu-i fuseseră puse câteva întrebări. De exemplu, mai avea cineva acces la mașina lui? Câte seturi de chei avea și unde se găseau acestea? Chestionarea telefonică a iubitei sale fusese soluția cea mai ușoară și lăsa impresia că a fost făcută ca să-l elimine pe Jonas Ravneberg de pe lista suspecților. Membrii de familie nu erau niciodată martori de încredere. Nici atunci când se aflau în fața unui detectiv declarațiile lor nu valorau mare lucru.

Relația dintre ei a încetat probabil în anul următor, atunci când Jonas Ravneberg, potrivit spuselor lui Line, s-a mutat în Fredrikstad. În rapoartele din cazul de omucidere era descris ca fiind un bărbat care trăia singur.

Wisting puse documentele înapoi în cutie. Legătura dintre Jonas Ravneberg și Rudolf Haglund era acolo. Fusese acolo cu șaptesprezece ani în urmă, fără s-o fi observat.

Se lăsă pe speteaza scaunului, cu senzația că stă în fața unei opere de artă nefinalizate. Un tablou cu un peisaj, așezat deja în ramă. Principalele elemente erau acolo, laitmotivul era conturat cu o pensulă groasă, dar îi lipseau detaliile. Schița era atât de neclară, încât nu putea să-și imagineze cum va arăta când va fi desăvârșită.

53.

Suzanne nu dormea atunci când el intră în dormitor pe vârfuri. Ea stinsese lumina, dar el o auzi foindu-se, semn că era trează.

— Bună, îi șopti el.

Ea îi răspunse cu un „îhm”.

El se strecură încet sub așternut și rămase întins pe spate, privind aiurea în beznă.

— Crezi că merită? întrebă ea cu o voce răgușită.

— Ce anume?

— Slujba ta de polițist, explică ea. Nu-ți mulțumește nimeni pentru munca depusă, indiferent de cât de mult te zbați. Îți riști viața și sănătatea. Rătăcești prin nefericirea altora. Sute de ore suplimentare pentru care nu ești plătit, telefoane primite acasă la orice oră. Tot timpul sunt pretenții și așteptări și acum propriul tău șef te raportează. Crezi că merită?

El nu-i răspunse. Nu avea un răspuns. Munca sa implica mult stres, dar nu o alesese ca să aibă o viață ușoară, și învățase să facă față opoziției și presiunii deosebite. Salteaua scârțâi când Suzanne se întoarse spre el.

Wisting închise ochii, deși asta nu mai conta în camera deja întunecată. Pe retină i se întipărise chipul adolescentei dispărute. Linnea Kaupang.

— Asta-i profesia mea, spuse el încet și se gândi că, dac-ar fi avut ocazia să lucreze în noul caz de dispariție, ar fi făcut-o cu toate resursele. Mai presus de orice era speranța că fata este încă în viață.

Își drese vocea.

— Ai legat o panglică galbenă, spuse el, ca și cum ar fi voit să schimbe subiectul.

Ea nu răspunse. Doar stătea nemișcată.

— Apartamentul de deasupra cafenelei este liber, spuse ea după un timp. Este de vânzare.

O senzație dureroasă i se răspândi încet pe dinăuntru, ca și cum o creatură rece i s-ar fi strecurat pe sub așternut. Voia să se ridice în capul oaselor și să aprindă veioza de pe noptieră ca s-o privească în ochi, însă rămase culcat.

— Ce vrei să spui? întrebă el.

— Ar fi practic, răspunse ea.

Wisting înghiți încet. Părea că Suzanne ridică miza, ca un jucător de poker care pune pe masă o carte valoroasă. Dar relația lor nu era un joc.

— Încerci să-mi spui că vrei să te muți? spuse el.

— Sunt acolo tot timpul. Iar tu ești mai mereu la muncă. Stăm la aceeași adresă, dar nu prea locuim împreună.

Nu era corect, se gândi el. Să-i spună asta tocmai acum.

Se considerase mereu independent, însă după trecerea lui Ingrid în neființă, devenise mai conștient de nevoia crescândă de a fi lângă persoanele pe care le iubea, îi era frică să nu-i piardă pe cei dragi. Asta avea legătură și cu tot ceea ce văzuse și trăise la serviciu. Văzuse de prea multe ori cum îi afectau pe oameni pierderile acestea fără sens.

Nu numai că se legase sentimental de Suzanne, ci devenise dependent de compania ei. Gândul că totul avea să se termine îi provoca o senzație de durere fizică. Sudoarea i se lipise de piele ca o compresă rece. Încercă să spună ceva, dar cuvintele i se opriră în gât. În schimb, îi mângâie părul negru și des și încercă să respire calm.

— Nu de panglici legate la ușă am eu nevoie, spuse el, încercând să-i explice cine era cu adevărat. Trebuie să acționez. Să încerc să fac ceva. Este modul meu de a rezolva astfel de probleme.

Suzanne se întoarse cu fața la el.

— Aș vrea să am mai puține pretenții de la tine, spuse ea pe un ton pe care-l știa prea bine. Dar suntem cine suntem, amândoi.

Stătură așa un timp, fără să-și spună nimic și, într-un final, adormiră amândoi. Suzanne, cu fața la perete, Wisting stând pe spate, cu mâinile încrucișate.

54.

Lumina cenușie a zorilor pătrunse în cameră chiar când Wisting se trezi. Se întoarse spre Suzanne, care încă dormea lângă el. Era și mai frumoasă atunci când toți mușchii feței i se relaxau. Genele îi umbreau obrajii. Ridurile de peste zi aproape că-i dispăruseră și o învăluia o aură de seninătate și bunătate, mai ușor de observat atunci când dormea.

Un mușchi i se zbătea sub ochi și buzele schițau un zâmbet, dar el își dădu seama că doarme, după ritmul respirației. Se ridică într-un cot și se-ntrebă ce visează. Apoi dădu încet pilota la o parte și se ridică în capul oaselor.

Jos, în bucătărie, auzi zgomote. Coborând pe scări, fu învăluit de aroma puternică a cafelei. Intră în bucătărie, iar Line își întoarse privire spre el.

— Ai curățat espressorul? îl întrebă ea.

El își legă halatul și scutură din cap.

— L-ai primit de Crăciun, îi aminti ea, întinzându-i o ceașcă cu cafea. Ar trebui să-l speli de câteva ori pe an.

El îi zâmbi și se așeză la masă, în timp ce ea își turnă cafea într-o ceașcă. Înainte să meargă la culcare, el strânsese documentele din cazul Ellen și dusese cutia înapoi în mașină.

În timpul nopții, un strat de nori ce venise dinspre mare se așezase peste Stavern. Vremea era mohorâtă, însă nu ploua.

Line deschise frigiderul.

— Îți lipsesc cam multe pe aici, spuse ea și-l închise. Wisting arătă înspre dulapuri.

— Sunt niște biscuiți sau ceva de genul ăsta, spuse el. Line deschise dulapul și căută prin sertare. În cutia de pâine găsi o jumătate de franzelă feliată. Scoase două felii și le băgă în prăjitorul de pâine.

— Ești gata să dai din nou ochii cu el? întrebă ea și se întoarse spre tatăl ei.

El înțelesese întrebarea, dar răspunse cu un simplu „Hm?”

— Cu Rudolf Haglund, spuse ea. Te simți în stare să-l întâlnești?

— Așa cred.

— Și noi suntem gata.

El sorbi din ceașcă.

— O veți face?

Line deschise iar frigiderul, scoțând untul și un borcan cu gem de căpșune.

— Merită încercat, spuse ea, și puse untul pe masă.

— Câți sunteți?

— Patru mașini.

— De la ziar?

Wisting observă o mică tresărire în ochiul ei stâng.

— Doi dintre ei sunt de la ziar, îi răspunse ea și se întoarse cu fața la prăjitor.

— Cine este al patrulea?

Pâinea sări din aparat și Line o așeză pe o farfurie înainte să pună alte două felii la prăjit.

— Vine și Tommy cu tine? o întrebă el, când ea îi aduse farfuria.

— Da.

Wisting nu insistă. Se bucurase atunci când relația dintre fiica lui și danezul cu antecedente penale se încheiase. Nu-i plăcea că Tommy Kvanter încă făcea parte din viața ei, dar nu voia să mai spună nimic.

— Unde ai fost ieri? se interesă Line. Ai ajuns acasă după mine și Suzanne.

Se întrebă dacă era bine să-i spună sau nu, dar pentru ca Line să-l poată ajuta trebuia să aibă acces la aceeași informații ca el.

— Am citit documentele din cazul Ellen, spuse el.

Line se opri din mestecat.

— Nepoata polițistului cu ochelari?

Wisting dădu din cap.

— Nu știam că mai ai acces în secție, comentă fiica lui.

— Jonas Ravneberg a fost chestionat în cadrul cazului respectiv, spuse Wisting.

— De ce?

— Apărea pe una dintre liste. În ziua dispariției lui Ellen, a fost observat în apropiere un Saab 900 de culoare roșie. Jonas Ravneberg avea o astfel de mașină.

— Este încă la ferma lui, spuse Line și înghiți. Dar asta înseamnă c-a fost acolo când a dispărut.

Wisting făcu semn cu capul că nu.

— Era în Suedia.

— De unde știm asta?

— A confirmat partenera sa.

Fiica lui îl privea cu scepticism, voind să afle mai mult.

— Știi cum o cheamă?

— Maud Torell.

Line repetă numele încet, aproape savurându-l.

— Ar trebui să vorbim cu ea, spuse și se ridică.

Feliile de pâine săriră din prăjitor. Ea le lăsă acolo și se duse pe hol. Se întoarse numaidecât cu laptopul ei.

— Cu ea locuia înainte să se mute în Fredrikstad, spuse ea. Știi unde este acum?

El clătină din cap și o auzi scriind ceva la laptop.

— Maud Torell? spuse ea din nou. E un nume deosebit, dar nu reușesc s-o găsesc.

— Poate c-a murit.

Line îl fixă cu privirea.

— Sau poate că s-a căsătorit și și-a schimbat numele.

— Trebuie s-o găsim, spuse Line. Nu avea prea mulți oameni în viața lui. Ea a fost cea mai apropiată de el. Poate că ea era destinatara scrisorii.

— Ce scrisoare?

Line îi povesti despre faptul că Jonas Ravneberg fusese văzut alături de câinele său în apropierea unei cutii poștale, cu puțin timp înainte să fie ucis.

— Este cu bătaie lungă, dar poate că va duce undeva. Wisting se ridică, se duse la blat și luă o felie de pâine prăjită.

— Când pleci? întrebă Line.

El se uită la ceasul de la mână.

— Peste o oră.

55.

Casa de avocatură Henden, Haller și Brenner se afla într-o clădire obișnuită de birouri, aflată chiar în centru, în spatele pieței mari, Stortorvet. La intrare nu exista o firmă luminoasă, doar o sonerie lângă denumirea societății.

O femeie îi deschise ușa când sună Wisting. El se prezentă și dădu să-i explice cu cine trebuia să se întâlnească, când încuietoarea electronică a ușii se deschise.

Biroul se afla la etajul patru. Dincolo de ușă descoperi un mediu de lucru ce contrasta puternic cu holul tern de afară. Podea cu parchet de culoare neagră, tablouri abstracte în ulei atârnate pe pereți și o secretară blondă care stătea la biroul de informații.

— Wisting? îl întrebă ea.

El dădu din cap.

— Am să anunț că ați sosit, spuse și se ridică. Luați loc, vă rog, și așteptați până când domnul avocat Henden vă va putea primi.

Îl conduse într-un spațiu deschis de pe coridor, unde erau două canapele din piele, așezate față în față, cu o măsuță de cafea acoperită cu geam fumuriu între ele. Pe una dintre canapele stătea un bărbat lat în umeri, cu barbă și scurtă de piele, iar pe cealaltă un pakistanez robust.

Wisting se așeză lângă bărbatul îmbrăcat cu scurta din piele.

— Vă servesc cu ceva? întrebă secretara avocatului. Cafea? Apă?

— Nu, mulțumesc.

Wisting luă o revistă de pe masa din fața lui. Începu să regrete că acceptase întâlnirea, sau cel puțin locul de întâlnire. Trebuia să fi cerut ca întrevederea să aibă loc pe teren neutru.

Telefonul său mobil scoase un sunet scurt. Era Line: *Dă un semn după ce termini cu întâlnirea. Trebuie să știm cum este îmbrăcat.*

Wisting răspunse: *OK.*

La ora douăsprezece și cinci minute, apăru o femeie în costum negru.

— Ali Mounzir? întrebă ea din pragul ușii, ca și cum avea vreun dubiu cine dintre ei era purta acel nume.

Pakistanezul cel robust se ridică și o urmă.

Zece minute mai târziu, intră secretara care-l întâmpinase pe Wisting.

— Ne scuzați c-a trebuit să așteptați, spuse ea ca și cum ar fi fost o replică îndelung repetată. Domnul avocat Henden vă poate primi acum.

El o urmă pe un hol care șerpuia prin clădirea de birouri. Apoi femeia se opri în fața unei uși cu geam mat și-l așteptă și pe Wisting înainte s-o deschidă.

Lumina din sala de ședințe era difuză. Pe jos era întins un covor gros și pe pereți erau atârnate câteva tablouri. Pe un blat de lucru de-a lungul unui zid erau așezate fructe și carafe cu apă.

Rudolf Haglund stătea cu mâinile încrucișate în capătul lungii mese de conferințe. Cu ochii săi mici îl fixă pe Wisting și-i zâmbi. Henden se ridică de pe scaunul alăturat, se îndreptă spre Wisting și-i strânse mâna.

Rudolf Haglund se ridică. Era mai scund decât și-l amintea Wisting, dar la fel de palid.

Haglund îi întinse mâna. Wisting dădu noroc cu el și se salutară reciproc, făcând un semn scurt cu capul. Apoi se așezară în jurul mesei.

— Rudolf Haglund este încântat că ați acceptat această întâlnire, începu avocatul.

Rudolf Haglund consimți dând din cap.

— Așa cum știți, eu nu am fost implicat în vechiul proces și cunosc cazul doar din ce s-a scris în documente, însă Haglund mi-a spus că nu are nicio obiecție la modul în care l-ați tratat. V-a considerat un om corect și v-am spus deja că nu crede că dumneavoastră ați schimbat proba ADN.

Rudolf Haglund consimți din nou.

— Cu toate acestea, a fost comisă o gravă nedreptate, continuă avocatul. Firma mea face eforturi s-o îndrepte, dar Haglund nu urmărește doar să se facă dreptate în cazul său. Dorește și ca polițistul corupt care a falsificat proba să fie deferit justiției.

Wisting nu spuse nimic. Presa pornise o amplă campanie împotriva lui. Informațiile le primeau de la avocatul Henden. Atunci fusese coordonatorul anchetei, dar dacă știau că vina aparținea altui funcționar, trebuia să existe un alt motiv pentru care permiseseră să fie acuzat. Rudolf Haglund își făcuse calculul și avusese ani întregi la dispoziție ca să se gândească la caz. Iar Henden era un bun strateg. Trebuie să fi avut un plan de la bun început și nu-i surâdea ideea că făcea parte din el.

— Presupun că suntem cu toții interesați să aflăm vinovatul? continuă avocatul Henden.

Stătuse aplecat deasupra mesei, dar acum se lăsă pe spate.

— Cine este? întrebă Wisting.

Avocatul făcu semn cu mâna și dădu cuvântul clientului său.

Ochii mici ai Haglund se îngustară și mai tare, dându-i impresia că semănau cu cei ai unui animal de pradă care și-a

luat victima în vizor.

— Nu am de gând să-ți spun, răspunse el.

Wisting nu schiță nicio mișcare.

Avocatul nu putu să-și înfrâneze surprinderea. Clipi în mod repetat.

— Dar această întâlnire… se bâlbâi el.

— Vei afla cine este, dar nu-ți voi spune eu. Îți voi spune doar cum îl poți identifica.

Wisting dădu din cap, fără să spună nici de această dată nimic.

— Primele zile după ce am fost arestat mi s-au întipărit în memorie. Interogatoriile cu tine și orele petrecute în celulă.

Bărbatul condamnat pentru omucidere se aplecă deasupra mesei.

— Timp de șaptesprezece ani am știut că nu este ceva în regulă, spuse el, lovind cu degetul în masă. Dar numai după ce Sigurd a testat din nou mucurile de țigară am înțeles ce mi-ați făcut.

Un tic se ivi în colțul gurii avocatului, dând la iveală faptul că nu se simțea confortabil să fie apelat de clientul său pe numele mic.

— Tot ce s-a întâmplat atunci îmi este întipărit în memorie, repetă Haglund. Și am rememorat totul oră cu oră.

Închise ochii ca să sublinieze ceea ce spusese.

— Am descoperit cine a plantat probele și știu exact cum a procedat.

Wisting tuși și se foi pe scaun, doar ca să arate că este interesat și că voia să audă continuarea poveștii.

— Am pierdut noțiunea timpului acolo jos, la subsol. Fără ceas și lipsit de lumina zilei, dar cred că era undeva, târziu în noapte. Din celula alăturată au scos pe cineva care a țipat și a urlat de când a sosit, iar la acel moment rămăsesem singur în zona de arest. Aproape că adormisem când s-a deschis ușa secției. M-am gândit că este gardianul, venea din jumătate în jumătate de oră, dar nu era el.

Wisting dădu din cap. O serie de decese în celulă impusese necesitatea efectuării de controale la fiecare jumătate de oră.

— Crescuse numărul deceselor în celule, continuă Haglund. Bărbatul care stătea acolo a pus ceva pe podea, s-a sprijinit cu umărul de tocul ușii și s-a uitat la mine pieziș. Apoi a scos un pachet de tutun și a început să ruleze o țigară. Un pachet de Petteroes Albastru nr. 3

— Aceeași marcă pe care a fost găsită urma ADN, spuse avocatul, ca și cum nu toată lumea de la masă cunoștea acest detaliu.

— După ce a terminat, mi-a dat pachetul și m-a invitat să-mi fac o țigară. Am acceptat. Mi-a oferit un foc. Stăteam în picioare și povesteam. O conversație ciudată, din ce-mi amintesc. Lipsită de orice conținut, dar m-am gândit că e plăcut. Să fumezi cu cineva care nu era interesat de toată tărășenia și care voia doar să mai treacă timpul. Apoi s-a deschis din nou ușa din capătul coridorului.

Rudolf Haglund își drese vocea și lovi iar cu degetul arătător în masă, ca să atragă atenția asupra celor ce urma să spună în continuare.

— De data asta a venit gardianul, explică el și rosti cuvintele rar, ca să fie mai clar. Și acum fii foarte atent: polițistul care m-a vizitat a luat o scrumieră și mi-a întins-o. Am stins în ea ce-mi mai rămăsese din țigară înainte să se închidă ușa celulei.

— Un martor, interveni avocatul. Gardianul poate să confirme aceste aspecte.

— Mă îndoiesc că-și va aminti cineva, spuse Wisting.

— Cred că-și va aminti, însă nu este chiar necesar.

— Ce vrei să spui? întrebă avocatul.

— Lângă fiecare celulă atârna de perete un formular, explică Haglund. Gardianul trebuia să semneze la fiecare jumătate de oră, când venea să ne verifice.

Wisting dădu din cap. Așa era procedura pentru controalele de rutină, înainte de introducerea computerelor.

— Pe aceleași formulare se consemna când eram duși la interogatoriu, la duș, la aer, să mâncăm sau să fumăm.

— Asta se întâmpla în urmă cu șaptesprezece ani, îi reaminti avocatul.

Rudolf Haglund îl auzi:

— Gardianul a fost surprins să vadă că mai erau și alți oficiali în subsol și, prin deschizătura ușii, l-am auzit întrebându-l pe celălalt dacă a semnat.

Wisting se aplecă înainte. Povestea începea să devină de-a dreptul interesantă. Era normal ca persoana care-i oferea deținutului o țigară să și semneze.

— A semnat? întrebă el.

Haglund confirmă dând din cap.

— Astăzi mai există aceste protocoale? se interesă Haglund.

Wisting nu răspunse. Formularele erau puse în biblioraftуri când deținuții erau eliberați ori transferați la închisoare. Dosarele erau păstrate. Se confruntaseră cu plângeri privind tratamentul aplicat în celulele de arest preventiv după ani întregi de la finalizarea cazului și pronunțarea sentinței.

Era posibil să existe, se gândi. Undeva în arhiva din subsolul secției de poliție exista un document care-l putea

exonera de acuzații.

56.

Tatăl ei îi trimise un SMS la ora unu fără un sfert. *„Scund, păr brunet. Palid. Cămașă albastră și pulover gri cu anchior. Jeanși albastru-închis. Ghete maro. Jachetă obișnuită”.*

După o jumătate de minut, tatăl ei ieși pe ușă. El știa că sunt acolo, pe undeva, și observă destul de repede mașina lui Line parcată mai sus, pe stradă. Își ridică reverul hainei, își băgă mâinile în buzunare și traversă strada cu capul plecat.

Line transmise mesajul mai departe, lui Tommy și celor doi colegi de la ziar. Apoi inițiе conferința telefonică. Era o modalitate eficientă de a păstra permanent legătura, astfel încât să știe toți unde se află Rudolf Haglund.

Le rosti numele pe rând, iar ei răspunseră și-i comunicară unde se aflau. Ea era singura care supraveghea intrarea în clădirea unde se afla sediul casei de avocatură. Morten P știa că este o ușă de acces în spate și o supraveghea pe aceea. Tommy și Harald de la ziar se postaseră în intersecții.

Tatăl ei avea codul de acces al conferinței, iar ea îi explicase cum funcționa, astfel încât să se poată conecta când dorea.

Pentru conferință folosea un telefon de serviciu, luat din redacția ziarului *VG,* și o bătea gândul să-l sune de pe mobilul ei ca să vadă cum decursese întâlnirea, dar prefera să se concentreze la ceea ce aveau acum de făcut. Line mai participase la acțiuni de filaj și știa că era nevoie de concentrare și atenție. Zece minute mai târziu, ieși pe ușă și Rudolf Haglund, îmbrăcat așa cum îl descrisese tatăl ei.

— Iese, îi avertiză ea pe ceilalți și le spuse ce haină purta.

— OK, răspunse Morten P.

Haglund scoase din buzunar un pachet de țigări și-l deschise încet în timp ce scrută strada în sus și-n jos. Apoi luă o țigară și o învârti între degete înainte s-o lovească de câteva ori de capacul pachetului și s-o ducă la gură. O aprinse cu o brichetă pe care o avea în buzunarul pantalonilor și scoase o dâră mare de fum. După aceea se uită la ceas și o luă din loc.

— Direcția Møllergata, spuse ea. Îl urmăresc pe jos.

Conectă căștile la telefon și coborî din mașină. Aerul era umed și putea să poarte gluga pe cap fără să atragă atenția. Rudolf Haglund traversă strada la zece metri în fața ei, dar nu se întoarse.

— Merge spre Karl Johan, spuse Line încet.

— Și eu sunt pe jos, îl auzi pe Harald. Merg paralel cu Torggata.

Celălalt telefon al lui Line, aflat în geantă, începu să sune. Îl scoase și văzu că era un apel de la ziar, dar îl respinse și-și

puse telefonul înapoi în geantă.

Rudolf Haglund merse înainte pe trotuar dincolo de restaurantul *Stortorvets Gjestgiveri,* traversă strada pe lângă hotelul Grensen și continuă spre est. Line le transmise celorlalți informația folosind scurte cuvinte-cheie, astfel încât ei să se poată poziționa cât mai bine. Ajuns pe strada Karl Johans, el coti la dreapta.

— A luat-o pe Karl Johans, preciză ea.

— Îl preiau eu în dreptul clădirii Parlamentului, spuse Tommy.

Haglund era la 30 de metri în fața lui Line. Se opri în fața magazinului *The Scotsman,* puse țigara pe o scrumieră de pe cea mai apropiată masă și intră.

— În *The Scotsman,* semnală Line și se amplasă în fața unui magazin de haine de pe cealaltă parte a străzii.

— Da, l-am văzut, spuse Harald. Vin din josul străzii. Aștept în dreptul magazinului 7-Eleven, în caz că după aceea o ia pe aici.

Morten P interveni:

— Iei un hotdog?

Harald:

— Afirmativ.

Line se postă în dreptul unei mese cu teancuri de tricouri la ofertă. Un tânăr ce împăturea tricouri la masa următoare o salută printr-o mișcare a capului și-i zâmbi. Muzica era dată atât de tare, încât trebui să-și împingă căștile mai mult în urechi ca să audă ce spun ceilalți.

— Morten, unde ești?

— Am parcat aiurea în Piața Stortorvet.

Celălalt telefon mobil sună iar. Era același număr.

Scoase din ureche una dintre căști și răspunse. Reuși să audă că era cineva din departamentul de documentare, însă muzica din magazinul de haine acoperea orice alt sunet din jur.

Intră pe strada Karl Johan chiar când Rudolf Haglund ieși din pubul de vizavi și se așeză la una dintre mesele aflate sub o lampă cu încălzitor. Își comandase o cafea și citea un ziar. Line se întoarse cu spatele și-l urmări privind în geamul vitrinei magazinului.

— Și-a cumpărat o cafea, spuse ea.

— Ce ați spus? întrebă persoana care sunase de la redacție.

— Mă scuzați, spuse Line și acoperi cu mâna microfonul telefonului pe care era activă conferința. Ce-ai spus c-ai găsit?

— Ai solicitat istoricul adresei Minnehallveien 28 din Stavern, răspunse interlocutoarea.

Line scotoci în geanta de umăr după o agendă.

— Jonas Ravneberg a locuit acolo împreună cu Maud Torell. Ea este din Suedia, dar s-a mutat în Norvegia la începutul anilor ’80. În urmă cu zece ani s-a întors în Suedia. Și-a schimbat numele în Svedberg și stă în Ystad, în sudul extrem al Suediei.

— Maud Svedberg?

— Da, am sunat pentru că am înțeles că te interesează amănuntul acesta. Îți pot da acum adresa și numărul de telefon sau îți pot trimite un e-mail.

— Perfect, mulțumi Line. Trimite-mi un e-mail.

Închise telefonul. Manechinul din vitrină purta un tricou *casual* care i-ar fi venit bine lui Tommy. În spatele ei, Haglund își termină de băut cafeaua și împinse ceașca spre centrul mesei ca să facă mai mult loc ziarului.

Cu câțiva ani în urmă, Line scrisese o serie de interviuri importante în care conturase portretul criminalilor ale căror sentințe cumulate totalizau o sută de ani. Aborda modul în care-i afectase detenția și cum le-au evoluat viețile ulterior. Întâlnise mai ales persoane distruse, care, după o lungă perioadă petrecută după gratii, nu aveau ce să ofere societății decât și mai multe probleme.

Haglund întoarse pagina fără să citească. Stătea și se uita la cei care treceau pe trotuarul aglomerat. Din când în când, își fixa privirea pe câte un trecător și-l urmărea până când acesta dispărea în mulțime.

— Ce face? îl auzi pe Morten P în ureche.

— Stă și privește lumea care trece, raportă Line, dar chiar în acea clipă se gândi că Haglund nu privea, pur și simplu, persoanele din mulțime.

Alegea pe una sau pe alta și o studia în detaliu. Și nu alegea decât tinere.

57.

Vântul începuse să bată cu putere, iar norii de ploaie atârnau amenințători peste oraș. Wisting găsi o cafenea la colțul clădirii tribunalului. Mai era aproape o oră până la întrevederea cu reprezentantul Biroului. Își cumpără o chiflă și o ceașcă din „cafeaua zilei". Era o expresie pe care n-o mai auzise, iar această cafea era din Burundi și avea aromă de miere, lămâie și alune.

În interior, după un colț, găsi o masă la care putea să stea cu spatele la ceilalți clienți. Era năpădit de gânduri și amețit, ca după o tură în montagne-russe. Credea că dibuise strategia mediatică a lui Rudolf Haglund. Tactica lui dăduse roade. Wisting se simțea obligat să obțină dovada care nu doar că-l exonera pe el, dar ajuta și la modificarea verdictului pronunțat împotriva lui Haglund.

Era foarte probabil ca dosarul cu vechile formulare de la celulele de arest preventiv să existe încă. Responsabilă cu arhiva era Bjørg Karin Joakimsen și lucra la secția de cercetări penale de aproape 40 de ani. Era genul de persoană care rareori, sau mai bine zis niciodată, arunca lucruri, ci le găsea loc pe un raft sau într-un sertar. Probabil că noaptea trecută, când se conectase la calculatorul din arhivă, fusese foarte aproape de documentul cu pricina.

Luă o gură de cafea. N-avea nicio aromă, se gândi el. Era puțin mai slabă decât era el obișnuit, dar nu avea gust nici de lămâie, nici de alune.

Ar fi putut să facă o nouă vizită nocturnă la secție, dar nu credea că avea vreun rost. Nu era o problemă să găsească documente arhivate după un sistem prestabilit. Dar era dificil să descopere documente care fuseseră depozitate în ultimii douăzeci și cinci de ani doar pentru că „poate va fi nevoie de ele".

Unica persoană care putea ști dacă aceste documente încă existau era Bjørg Karin de la secția cercetări penale.

Îi formă numărul de telefon. Era unul dintre acele numere pe care le știa pe de rost.

Ea îi răspunse într-un mod profesionist și amabil. Majoritatea apelurilor pe care le primea erau de la persoane care se plângeau de una sau de alta. De obicei erau redirecționați către ea, ca să le facă legătura cu cineva care-i putea ajuta. Adesea clarifica chiar ea neînțelegerile cu răbdare și într-un fel prietenos.

— Cât mă bucur să te aud, spuse ea când îi răspunse și-l bombardă cu întrebări și opinii personale despre suspendarea

lui.

— Cred că există o soluție ca să ies din această situație, spuse Wisting. Dar am nevoie de sprijin.

— Sper să te pot ajuta.

Wisting îi explică ce căuta, fără să detalieze de ce era atât de important.

— Cred că dosarele sunt jos, în arhivă, spuse Bjørg Karin. Sunt sigură că nu le-am distrus.

— Poți verifica? întrebă Wisting.

— Până la finalul zilei, îl asigură Bjørg Karin.

58.

Rudolf Haglund bău două cafele înainte să plece. Îl urmăriseră până la un restaurant de pe Rådhusgata, cu vedere spre fortăreața Akershus. Dinspre fiord bătea un vânt aspru și rece, luând nemilos cu asalt clădirile din împrejurimi. La primii stropi de ploaie, Line căută să se adăpostească sub streașină unui magazin.

— De cât timp stă acolo? îl auzi pe Morten P în cască.

— De aproape zece minute, spuse Line.

— Sugerez ca unul dintre noi să intre să vadă ce face. Poate are o întâlnire sau ceva.

— Pot să merg eu, se oferi Harald. Trebuie să-mi golesc vezica.

Line aprobă. Nu știa ce urma să obțină urmărindu-l pe Rudolf Haglund, dar cu siguranță nu avea de gând să-l însoțească într-un tur prin baruri.

Harald dispăru dincolo de ușa restaurantului. Ploaia cădea și mai tare și vântul puternic mătura străzile dintr-o parte.

După două minute, Harald ieși.

— Stă la masă cu Hulkvist, raportă el.

— Gjermund Hulkvist?

Era vocea lui Morten P.

— La dracu', trebuia să fie interviul nostru. Ne-o datora. Noi suntem cei care am făcut public cazul său. Dar a spus că nu vrea să dea niciun interviu.

Gjermund Hulkvist era un experimentat jurnalist de investigații al ziarului *Dagbladet,* care de-a lungul anilor relatase despre majoritatea principalelor probleme ale țării. Se știa că are surse credibile și astfel găsea știri acolo unde alții nu aveau acces.

— Acum iau prânzul, preciză Harald.

— Asta ne dă un scurt răgaz, spuse Line.

Începuse să înghețe de frig.

— Merg să iau mașina.

Până să urce în mașină, ploaia o udase până la piele. Porni motorul, dădu drumul la căldură și acționă ștergătoarele, după care-și dădu jos jacheta și puloverul. Își luă haine uscate din geanta de pe bancheta din spate, apoi plecă și găsi un loc de parcare fără plată pe o stradă laterală. Asta însemna că avea mai multe opțiuni, în funcție de traseul ales de Rudolf Haglund după terminarea interviului.

Harald și Morten P supravegheau intrarea în restaurant. Asta îi dădu un răgaz ca să pună cap la cap câteva detalii disparate. Se hotărî să-l sune pe agentul de poliție care o chestionase în

Fredrikstad, ca să afle dacă apăruse ceva nou în cazul de omucidere. Dar mai întâi voia să încerce din nou numărul de telefon neînregistrat.

Deconectă microfonul și formă numărul. Spre marea ei surprindere, cineva răspunse aproape imediat. O fetiță spuse „bună” și, în fundal, se auzea cineva râzând.

— Cu cine vorbesc? întrebă ea.

— Cu cine doriți? întrebă cealaltă persoană.

— Nu prea știu, răspunse Line și încercă o stratagemă. Răspund unui apel ratat.

— Ați sunat la un telefon public, răspunse tânăra de la celălalt capăt al firului.

— Un telefon public? De unde?

— Din fața gării din Fredrikstad.

Avea logică, se gândi Line. Cel care comisese crima sunase de la un telefon public și de aceea nu răspunsese nimeni când sunase ea.

— Este vreo cameră acolo? se interesă ea.

— Cameră?

— Există cameră de supraveghere acolo, la gară?

Fata de la celălalt capăt puse receptorul în furcă.

Line privi în sus. Pe interiorul parbrizului începuse să se formeze condens. Șterse o parte cu mâna și privi înainte. Ploaia ce bătea în plafonul mașinii gonise oamenii de pe stradă. Revizui mintal șirul evenimentelor anterioare uciderii lui Jonas Ravneberg. La ora 14:17 el a primit un telefon care l-a determinat să contacteze un cabinet de avocatură și să stabilească o întâlnire. Șapte ore mai târziu era mort. Trebuia să fie o legătură. Încă nu știa cine sunase, dar apelul fusese făcut de la un telefon public.

Căută numărul de telefon al fotografului care o însoțise în Fredrikstad și-l sună. Erik Fjeld răspunse imediat. După voce, ea își dădu seama că și el era în mașină.

— Îmi trebuie o fotografie, spuse ea.

— Încă te ocupi de caz? întrebă fotograful.

— Doar pun cap la cap niște date, spuse Line vag și-i explică despre cabina telefonică din fața gării. Poți să-i faci o fotografie?

— Ajung acolo într-o jumătate de oră.

— Perfect. Și când ești acolo, spune-mi și mie dacă este instalat vreun sistem de supraveghere video.

Erik Fjeld ezită înainte să răspundă.

— OK, spuse el într-un final și Line auzi cum mașina se puse în mișcare

Evident, Erik înțelesese că sarcina nu presupunea să fotografieze doar o cabină telefonică goală, ci ar putea duce la

identificarea criminalului.

59.

Biroul Norvegian pentru Afaceri Interne avea un sediu anonim în centrul orașului. Intrarea se făcea dintr-o curte de pe Kirkegata nr. 1. În clădire își aveau sediul și o firmă care făcea vânzări prin telefon, diverse birouri de contabilitate și alte societăți care nu aveau nevoie să-și facă publicitate apelând la panouri sau vitrine.

La ușa de la intrare, două femei stăteau în picioare și fumau, adăpostindu-se de ploaie. Când trecu pe lângă ele, îl salutară pe Wisting printr-o mișcare a capului, ca și cum îl cunoșteau și pe el, și povestea lui. I se păru că le simte privirea în ceafă în timp ce se îndrepta spre ușă. Era închisă. Privi cu atenție interfonul și apăsă pe butonul din dreptul etichetei pe care era scrisă denumirea Biroului. Se scurse ceva timp până să răspundă cineva. Wisting se prezentă și spuse că are programată o întâlnire la ora două. Ușa scoase un sunet prelung.

— Etajul doi, i se comunică.

În timp ce se deschidea ușa, se întoarse și privi înapoi. De cealaltă parte a curții stătea un bărbat ce ținea ridicat un aparat foto. Mai avea unul agățat de umăr, iar de pe borul șepcii îi picurau stropii de ploaie.

Un ziarist, se gândi Wisting și se grăbi să intre. Cineva îl informase că întâlnirea era astăzi.

Inspectorul principal de poliție Terje Nordbo îl întâmpină la ușă. Își strânseră mâinile. Wisting îi căutase numele pe internet fără să găsească altceva decât o listă cu participanții la un concurs de schi de la Birkebeiner.

Wisting fu condus înăuntru, printre birourile aproape goale. La capătul unui coridor, inspectorul deschise ușa unei încăperi spațioase și-l rugă pe Wisting să ia loc în fața sa.

Pereții erau gri, reci și nedecorați, având doar un ceas mecanic și o fereastră îngustă. Pe birou erau un monitor, tastatură și mouse, precum și un teanc de foi albe, un pix și un mic reportofon digital, aceeași marcă pe care o foloseau și detectivii din subordinea lui.

Terje Nordbo își dădu jos sacoul și-l puse cu grijă pe speteaza scaunului. Apoi se așeză, trase tastatura mai aproape și-și suflecă mânecile cămășii. Wisting rămase pentru moment nemișcat. I se părea ciudat și neobișnuit să se găsească de cealaltă parte a biroului de anchetator. Dar apoi luă loc și-l privi pe celălalt, care era atent la ceva de pe ecran. Nordbo era tuns scurt, uscățiv, purta ochelari fără ramă și cravată subțire și era probabil cu zece ani mai tânăr decât el. Acest lucru

însemna că Wisting avea mai multe mii de ore de experiență în plus și, cu toate astea, în situația dată se simțea pe o poziție inferioară. O anchetă internă era mereu meticuloasă și tot ceea ce descopereau investigatorii era supus atenției și temeinic verificat de unii dintre cei mai buni procurori din țară. Cei aflați mai sus în ierarhie găseau întotdeauna ceva de criticat.

— Voi înregistra această discuție, explică inspectorul principal și porni reportofonul. Apoi voi scrie un rezumat pe care-l veți primi spre verificare și semnare.

Wisting dădu din cap, se foi pe scaun și-l privi în ochi pe cel aflat în fața sa.

„Și iată-mă de cealaltă parte a mesei", se gândi el. Stătea acolo unde mulți bărbați și multe femei se aflaseră înaintea lui. Acolo unde chiar el adusese spre audieri sute, poate mii de suspecți. În ochii legii erau nevinovați până la proba contrarie. Investigatorii puneau problema invers. Ei plecau de la ideea că persoana aflată pe scaun era vinovată. Ca să rezolve un caz, era esențial să creadă asta. Să fie ferm convinși că persoana aflată în fața lor a comis fapta de care era acuzată. Așa cum făcuse Wisting atunci când îl interogase pe Rudolf Haglund, în urmă cu șaptesprezece ani. Intrase în sala de interogatoriu, se așezase gândindu-se că-l avea în față pe ucigașul Ceciliei Linde. Așa trebuia să fie. Era ca într-o competiție sportivă. Dacă nu credeai că merită să faci tot efortul ca să câștigi, pierdeai.

— Sunteți acuzat de încălcarea articolelor 168 și 169, alineatul 2, din Codul penal, preciză anchetatorul.

Pe fruntea lui Wisting apăru un rid. Înțelese că nu era pregătit. Petrecuse zile studiind cazul Ceciliei ca să-l descopere pe cel care ar fi putut planta proba crucială împotriva lui Rudolf Haglund, însă în tot acest timp căutase un alt criminal. Nu avusese timp să se pregătească pentru a înfrunta acuzațiile ce i se aduceau.

Se prinse cu mâinile de masă și-i simți marginea aspră și metalică. Încălcarea articolului 168 din Codul penal era ceva la care se aștepta. Se referă la aducerea de false acuzații și, de obicei, era folosită împotriva celor care întocmeau dosare false, dar și față de cei care produceau probe false. Nu știa ce conține articolul 169.

— Articolul 169 prevede pedeapsa închisorii pentru un an, ca pedeapsă minimă pentru falsificarea de probe, explică investigatorul, ca și cum putea să citească gândurile lui Wisting. În cazurile în care cineva a fost condamnat și a executat mai mult de cinci ani de închisoare în temeiul unor probe false, persoana vinovată poate fi condamnată la un

maximum de 21 de ani de închisoare. Fapta se prescrie după 25 de ani.

Wisting înghiți în sec. Situația sa se înrăutățise grav. Consecințele acuzațiilor ce i se aduceau erau mult mai extinse decât cele la care se gândise înainte să se așeze pe scaunul de interogatoriu. Dacă nu reușea să-și apere numele, putea fi băgat la închisoare.

Inspiră profund și expiră aerul puțin mai zgomotos decât intenționase.

— Motivul acuzațiilor este rezultatul solicitării avocatului Henden de redeschidere a cazului împotriva lui Rudolf Haglund, continuă investigatorul pe același ton oficial. În calitate de acuzat, nu aveți obligația să dați declarații și, evident, aveți dreptul să fiți asistat de un apărător, în orice etapă a anchetei.

Ploaia se scurgea pe fereastră în șiroaie uniforme. Atmosfera din încăpere devenise deja apăsătoare. Wisting își schimbă postura și puse picior peste picior.

— Ați înțeles acuzațiile care vi se aduc și drepturile pe care le aveți? întrebă bărbatul aflat de cealaltă parte a mesei.

Wisting dădu din cap.

— Trebuie să răspundeți clar, explică investigatorul, făcând semn spre reportofon.

— Da.

60.

Ploaia se înteţise şi apa se scurgea de-a lungul bordurii. Ceasul de pe bord arăta 14:37. Rudolf Haglund petrecuse aproape o oră în compania jurnalistului de la *Dagbladet.*

Line ţinea în poală biblioraftul roşu din cazul Cecilia. Era etichetat „Inculpat" şi conţinea declaraţiile lui Rudolf Haglund şi toate informaţiile strânse despre el. Ideea era să-l folosească drept carte de referinţă cu privire la persoanele pe care le vizitase Haglund sau cu locurile pe unde trecuse. Acum îl folosea ca să se familiarizeze mai mult cu persoana lui şi sărea de la un interogatoriu la altul.

În casa lui Haglund nu se găsiseră nici probe ADN, nici amprente sau alte urme ale Ceciliei. Cercetările criminalistice au dus la concluzia că ea nu fusese niciodată în casa aceea. În timpul cercetărilor de la domiciliul lui fuseseră făcute mai multe fotografii. Casa era tipică anilor '70. Avea o sufragerie generoasă, bucătărie, baie, toaletă de serviciu, spălătorie, două debarale şi trei dormitoare. Fiecare cameră fusese fotografiată din diferite unghiuri, apoi urmau poze detaliate cu revistele porno găsite într-o valiză într-una dintre debarale. Fiecare pagină fusese surprinsă separat. Evident, scopul fotografiilor era acela de a ilustra preferinţele sexuale ale lui Haglund şi de a susţine motivaţia de natură sexuală a răpirii Ceciliei Linde. Dădu înapoi la imaginea cu sufrageria. Tapet gri monoton pe pereţi. Pe podea, un covor maroniu cu fir scurt. Într-un capăt era o canapea din catifea albastră şi două fotolii asortate, o măsuţă de cafea acoperită cu geam, un televizor şi un videorecorder pe un pupitru cu rotile.

Imaginea unei vieţi triste şi singuratice, se gândi Line şi era pe punctul de a închide dosarul, dar se opri. În spatele televizorului, pe zid, erau câteva rafturi, aproape ca nişte trepte. Pe fiecare raft era aşezat un rând de maşini în miniatură.

Se aplecă şi privi imaginea cu atenţie şi porni lampa de interior, ca să vadă mai bine. Era o colecţie de maşinuţe.

Nu citise nicăieri că Rudolf Haglund colecţiona maşini în miniatură. Singura menţiune era mărturia în care Haglund intermediase contactul dintre Jonas Ravneberg şi unul dintre angajaţii magazinului de mobilă, care moştenise o cutie cu astfel de maşinuţe. Nici Haglund, nici Ravneberg nu păreau să fie nişte persoane pe care să le abordezi cu uşurinţă. Poate că aşa ajunseseră să se cunoască, graţie pasiunii comune de a colecţiona diverse obiecte.

Îşi verifică e-mailurile pe telefon şi descărcă mesajul transmis de cei de la departamentul documentare. Maud

Svedberg locuia pe Lilla Norregatan, în Ystad. Luase numele de Svedberg în urmă cu doisprezece ani, când se căsătorise, dar era înregistrată ca fiind divorțată și neavând copii. Pentru că nu citea prea des presa norvegiană, probabil că nu știa că fostul ei partener a fost ucis. Asta însemna că Line trebuia să-i dea vestea despre întâmplarea nefericită.

Se simțea de parc-ar fi fugit după doi iepuri deodată. Jonas Ravneberg și Rudolf Haglund. Exista cumva o legătură între cei doi, dar încă nu deslușise care era aceea.

O sună. Vocea femeii care răspunse era răgușită și ezitantă într-un mod straniu, ca și cum n-ar fi fost obișnuită să primească telefoane.

Line se prezentă.

— Urmăresc un caz de crimă și cred c-o cunoșteați pe victimă, explică ea.

— Un caz de crimă?

— Un caz de crimă, confirmă Line. Victima se numea Jonas Ravneberg și cred că-l cunoșteați.

— Jonas?

— În urmă cu șaptesprezece ani ați locuit împreună în Norvegia, corect?

— A murit?

Line îi explică ce se întâmplase.

— Trăiați împreună? întrebă ea.

— Sunt mulți ani de atunci, spuse femeia de la celălalt capăt al firului.

Vorbea atât de încet, că Line trebuia să se concentreze din greu ca să audă ce spune.

— Acum duc o viață total diferită. M-am mutat înapoi în Suedia și m-am căsătorit.

— De ce a încetat relația? se interesă Line.

— Sunt mulți ani de atunci, repetă Maud Svedberg.

— Dar s-a mutat în Fredrikstad, continuă Line și își dădu seama că părea nerăbdătoare și insistentă. A avut un motiv anume pentru care s-a mutat?

— Era atât de nervos, spuse Maud Svedberg. Avea probleme cu nervii.

Apoi se opri:

— Lucrezi pentru un ziar?

— *Verdens Gang,* confirmă Line. Mă interesează să aflu ce fel de persoană era.

— Nu vreau să scrieți despre noi.

— Nici nu este nevoie. Vreau doar să discut cu cineva care-l cunoștea. Nu părea apropiat de prea multe persoane.

— Asta a fost problema noastră. Se închisese în el din ce în ce mai mult. Nu împărtășea cu mine ceea ce gândea și nici

altceva. Apoi n-a mai simțit nevoia nici să locuim împreună, așa că s-a mutat.

— După aceea ați mai aflat ceva despre el?

Femeia ezită din nou.

— Am împlinit cincizeci de ani vara asta, îi povesti ea, explicându-i că ea era cu doi mai mare decât Jonas Ravneberg. Apoi am primit o scrisoare de la el. Nu-mi scrisese mult. N-a spus nimic despre el, doar câteva rânduri despre clipele petrecute împreună.

— Nu ați primit ceva de la el în ultimele zile?

— Nu. Și-a scris adresa pe plic și i-am trimis o vedere din Spania când am fost acolo, în septembrie. I-am mulțumit pentru scrisoare și i-am urat să aibă în continuare o viață frumoasă.

— Știți vreun motiv pentru care ar fi voit cineva să-l omoare?

Maud Svedberg nu apucă să-i răspundă.

— Avem mișcare, raportă Morten P. pe cealaltă linie. Iese Haglund. Se îndreaptă spre Akersgata.

— Mă sună altcineva, se scuză Line și porni motorul. Pot să vă sun înapoi mai târziu?

Vocea femeii de la celălalt capăt al firului fu aproape imperceptibilă când îi mulțumi lui Line c-o sunase.

61.

Wisting dădu declarații timp de o oră, fără oprire. Încercă să explice cazul Cecilia cât mai obiectiv cu putință. Îi aminti pe toți cei care fuseseră implicați, într-un fel sau altul, și preciză cine ce responsabilități avea. Anchetatorul aflat de cealaltă parte a mesei ascultă răbdător, dar fără să noteze ceva anume. Probabil că se pregătise dinainte, studiind documentația din caz, iar rezumatul prezentat de Wisting i se părea familiar.

Obiectiv vorbind, implicarea lui Wisting în caz fusese fără cusur. Totul începuse cu raportarea dispariției unei tinere. Strânsese nenumărate declarații, descoperind într-un final locul faptei și arestând un suspect.

După ce Wisting termină expunerea liberă, investigatorul Biroului se interesă despre rolul acestuia. Despre evaluările, observațiile și trăirile din timpul anchetei. Cu răbdare îi explică ipotezele de lucru, procedurile și instrucțiunile. Toate astea îl făcură pe Wisting să se simtă frustrat. Deodată părea că nimic nu mai era clar. Adevărul fusese transformat într-un labirint.

— De ce ați fost numit responsabil de caz? se interesă Terje Nordbo.

— Decizia a luat-o șeful inspectoratului. Ar trebui să-i adresați lui această întrebare.

— O vom face, dar dumneavoastră nu v-ați gândit la acest aspect?

Wisting rămase pe gânduri. Era obișnuit să execute ordinele trasate, nu să le discute.

— Eram disponibil, răspunse el. Și aveam pregătirea necesară.

— Nu v-ați făcut griji?

Wisting clătină din cap. Tematica întrebărilor contrasta puternic cu modul său de a gândi.

— Anterior, ați mai gestionat cazuri atât de importante? îl întrebă detectivul și făcu semn spre reportofon, reamintindu-i astfel lui Wisting că nu era suficient să gesticuleze.

Wisting își drese vocea.

— Cazul Cecilia a ajuns să fie cel mai important caz pe care l-am coordonat până atunci, răspunse el. Dar atunci când mi-a fost atribuit era doar un caz de dispariție.

— Doar?

— Mă rog, încă de la început a fost evident că Cecilia nu dispăruse din proprie inițiativă. Era firesc să fie luată în calcul posibilitatea că i s-a întâmplat ceva. O parte a terenului era

deluros și mărginit de mare. Sarcina mea era să iau în calcul situația cea mai gravă.

— Situația cea mai gravă?

— Era responsabilitatea mea să mă asigur că, de la început, ancheta era efectuată pornind de la ideea că se întâmplase ce era mai rău. Că fusese victima unei infracțiuni.

— Ce direcții de acțiune v-au trasat superiorii?

— Direcții de acțiune? Nu cred că înțeleg întrebarea.

— V-au dat de înțeles că sunt mulțumiți de modul în care vă desfășurați activitatea?

— Nu am avut motive să cred altceva. Se punea mereu problema alocării de resurse, dar nu mi-a fost pusă la îndoială activitatea.

— Ce așteptări aveau?

Wisting făcu o pauză. În practică, inspectorul general nu obișnuia să-i spună ce așteptări avea. Toți aveau același scop: să rezolve cazul și să se înceapă urmărirea penală.

— Rezultate, răspunse. Așteptau rezultate, evident.

— Cum a devenit evident acest aspect în timpul anchetei?

— Nu înțeleg sensul întrebării.

— A devenit cineva nerăbdător atunci când rezultatele au întârziat să apară?

— Toată lumea era nerăbdătoare, recunoscu Wisting. Dar majoritatea dintre noi era obișnuită cu asta. Aveam experiență și știam că instrumentarea unui caz cere timp.

— Și presa?

— Ce-i cu ea?

— Ea nu era nerăbdătoare?

— Desigur, ziariștii cereau să se fie descoperite elemente noi și ne puneau sub semnul întrebării activitatea.

— Ce sentimente v-au trezit?

— Conflictuale. Trebuia să răspund întrebărilor presei, ceea ce constituia o piedică în derularea anchetei. Însă atenția din partea mass-mediei era utilă pentru obținerea de ponturi și informații din partea populației.

— Era stresant?

— Tot ce ține de un astfel de caz este stresant. Relația cu presa face parte din munca noastră.

— Cred că presiunea publică de a obține rezultate a fost enormă.

— Asta a fost o întrebare?

— Permiteți-mi să reformulez, spuse anchetatorul. Faptul că nu aveați ceva nou de comunicat presei cum afecta ancheta?

Wisting rămase pe gânduri. Era o întrebare bună.

— Principala mea responsabilitate era să conduc ancheta tactică, explică el. Pe asta m-am concentrat. Procurorul de

atunci, Audun Vetti, s-a ocupat de presă.

— Dar ați participat la conferințele de presă?

— Da.

— Cum ați reușit să fiți prezent zilnic la conferințele de presă fără să aveți de comunicat elemente de noutate?

— Nu așa se punea problema, răspunse Wisting. Cazul înregistra progrese. Apărea ceva nou în fiecare zi, însă nu detalii semnificative.

Investigatorul răsfoi hârtiile, ca și cum voia să revină la prima întrebare. Wisting îl studie. Se agăța de ceva care nu numai că fusese esențial pentru caz, ci avusese și consecințe catastrofale. În timp ce încă o căutau pe Cecilia Linde, s-a aflat că poliția era în posesia unei casete pe care era descris locul unde era sechestrată. În aceeași zi în care Audun Vetti a confirmat informația apărută în presă, ea a fost abandonată într-un șanț de la marginea drumului. Dacă avea vreo vină, aceea era că n-a reușit să ascundă informațiile despre existența casetei și efectuarea de cercetări masive. Ei o uciseseră. În principiu, când datele au fost date publicității, făptuitorul nu mai avea altă soluție decât să scape de ea, omorând-o.

Wisting înghiți în sec. Nu mai voia să continue pe tema asta.

— Cum v-a afectat personal lipsa unei evoluții semnificative? întrebă investigatorul.

— Este greu de spus. Nu este ceva la care să mă fi gândit sau care să mă fi preocupat.

— Vi se părea împovărător?

— Cred că acesta este cuvântul potrivit.

— Familia dumneavoastră cum a fost afectată?

— Nu prea am stat cu ei, admise Wisting.

Anchetatorul își verifică notițele.

— Aveți gemeni? voi el să confirme. Line și Thomas. Ce vârstă aveau?

— Tocmai împliniseră doisprezece ani.

— Știau ce se întâmplase?

Wisting dădu din cap.

— Ingrid, soția mea, a stat de vorbă cu ei. Eu ajungeam rareori acasă înainte ca ei să adoarmă.

Lăsă privirea în pământ. Se gândi la cum i se putea destăinui lui Ingrid în fiecare seară, ca să se poată culca cu mintea perfect limpede. Asta era ceva ce-i lipsise în relația cu Suzanne.

— A fost o pierdere pentru dumneavoastră?

— Ce anume?

— Timpul pe care nu l-ați petrecut cu familia. A fost o pierdere.

— Desigur.

— Cum mergea căsnicia?

Wisting privi afară. Ploaia se scurgea ca o perdea pe fereastră, distorsionând lumea din exterior. Înțelese ce urmărea investigatorul. Creiona un motiv. Încerca să demonstreze că responsabilitatea lui Wisting fusese prea greu de gestionat și că așteptările fuseseră aproape inumane pentru a putea face descoperiri esențiale. Căuta să confirme teoria Biroului, conform căreia Wisting a plasat proba ADN crucială ca să scape de presiune, ca să iasă dintr-un caz pe care nu-l putea rezolva folosind metodele polițienești tradiționale.

— Nu cred că mariajul meu este relevant pentru caz, răspunse el.

— Eu cred că da, spuse celălalt.

În cameră se lăsă liniștea.

Wisting privi iar pe fereastră. Un firicel de apă se scurgea pe geam.

Terje Nordbo se lăsă pe speteaza scaunului și așteptă. Wisting procedase la fel de nenumărate ori. Era o metodă eficientă. Să nu spună nimic până când tăcerea devenea atât de stânjenitoare, încât cealaltă persoană începea să vorbească și conversația evolua.

Pauza artificială îl făcu pe Wisting conștient de cât de mult îl enerva tot acest interogatoriu. Cel care-l chestiona era foarte interesat să-i provoace o reacție emoțională sau să-l facă să spună ceva greșit.

Așa că-și mută atenția asupra mâinilor pe care le ținea strânse în poală. Poate că fusese vina lui, se gândi. Poate că, fără să vrea, lăsase lucrurile la voia întâmplării. Că lipsa progreselor și găsirii de noi dovezi a provocat plasarea probelor ce au dus la condamnarea lui Rudolf Haglund. Că propria sa ineficiență a împins pe cineva să ia problema în propriile-i mâini.

Cel care rupse tăcerea fu investigatorul. Se aplecă înainte, își verifică notițele și imprimă discuției o nouă direcție.

— De câte ori l-ați interogat pe Rudolf Haglund?

Wisting ridică privirea spre tavan, ca și cum s-ar fi gândit la asta. Știa răspunsul, dar înțelese unde dorea să ajungă detectivul. Îl făcuse pe Wisting să descrie o investigație aproape stagnantă și care-l apăsa psihic, în calitate de responsabil de caz. Stabilise un motiv. Acum voia să știe dacă Wisting avusese ocazia să plaseze proba ADN.

— De șase ori, răspunse el.

— De ce ați dorit să-l interogați personal? Erați detectiv-șef. V-ați gândit să dați această sarcină altcuiva?

Până să poată răspundă, lui Wisting îi sună telefonul mobil. Reprezentantul Biroului era evident deranjat, dar adoptă o

atitudine tolerantă. Wisting scoase telefonul din buzunar. Era Bjørg Karin, de la secția cercetări penale.

— Trebuie să răspund, spuse el ridicându-se.

Interlocutorul dădu să spună ceva, dar Wisting ieșise deja pe ușă.

62.

Rudolf Haglund ieși din restaurantul de pe strada Rådhusgata la ora 15:43. Merse pe Tollbugata, până în dreptul Bursei de Valori Mobiliare. După încă un cvartal, intră într-o parcare. La scurt timp, ieși în trombă la volanul unui Passat gri.

Acum se afla în mijlocul unui fir invizibil. Se îndrepta spre sud, pe E18. La cinci mașini distanță în fața lui era Morten P. Ceilalți trei erau în spatele lui, dar își schimbau poziția, astfel că în oglinzile retrovizoare ale mașinii sale farurile lor se tot succedau.

Haglund mergea regulamentar sau puțin peste limita de viteză. Ploua. Cauciucurile scrâșneau pe asfaltul umed. Mașina lui Line era prima în spatele Passatului gri. În dreptul complexului Liertoppen, Haglund reduse brusc viteza. Restul mașinilor îl depășiră și nu părea firesc ca Line să rămână în urmă. Îi avertiză pe ceilalți, că să aibă timp să ia distanță, după care acceleră și-l depăși privind drept în față. După ce-l depăși, se uită în oglindă. Luneta era plină de condens și apă de ploaie, însă îi vedea farurile, astfel că-i putea urmări poziția.

Rămase pe banda a doua până-l depăși pe Morten P. Acum erau două mașini în față și două în spate. Nu erau acoperiți dacă ieșea de pe autostradă.

— Accelerează din nou, raportă Tommy.

— Rămân în urmă, spuse Morten P.

În oglinda retrovizoare, Line văzu cum îl depășesc celelalte mașini.

— Uite-l că vine, raportă Morten P. Mă poziționez în spate.

Haglund continuă să meargă spre sud. Autostrada suspendată din orașul Drammen era ticsită de mașini. Ploaia le făcea să pară niște lumini plutind în depărtare, în dreptul zonei industriale din Kobbervikdalen, Line primi un apel pe celălalt telefon mobil. Fu nevoită să-l ducă la ureche, sistemul hands-free fiind deja folosit pentru linia prin care comunica cu ceilalți.

Era Erik Fjeld.

— A durat puțin mai mult decât credeam, se scuză el. Dar cel puțin am o fotografie cu cabina ta telefonică.

— Perfect, spuse Line.

Redusese viteza pentru a lua telefonul și observă în oglinda retrovizoare că Haglund o depășea.

— Așteaptă!

Rugă pe altcineva să treacă în față. Passatul gri o depăși. Imediat după el trecu Tommy. Line rămase să asigure

ariergarda și opri microfonul sistemului hands-free pentru a nu fi auzită de ceilalți, dar ea să-i poată auzi în continuare. Ștergătoarele se opuneau cu îndârjire ploii care cădea pe parbriz în ropote. Mașina lui Haglund ieși din raza ei vizuală.

— Și sistemul de supraveghere video? întrebă ea și mută telefonul la cealaltă ureche.

— Au existat câteva cazuri de vandalism în zona gării, așa că l-au instalat în primăvară.

— Mai au înregistrarea? întrebă Line optimistă.

— De asta mi-a luat mai mult timp, continuă Erik Fjeld, fără să confirme. Poliția a trecut pe acolo ieri și a luat-o.

Line se enervă, deși era reconfortant să știe că poliția din Fredrikstad ajunsese acolo înaintea ei.

— Este digitală, continuă se explice fotograful. Au plecat doar cu o copie. Înregistrarea originală este încă aici, la gară.

O rafală de vânt clătină zdravăn mașina și Line se ținu bine de volan, cu ambele mâini. Ploaia biciuia asfaltul dintr-o parte.

— Poți să obții o copie? întrebă ea și duse iar telefonul la ureche.

— Cei de aici nu au fost de acord, având în vedere implicarea poliției. Dar am văzut filmarea.

— Și?

— Timp de câteva minute am fost lăsat singur în fața ecranului și am făcut câteva fotografii. Ți le pot trimite, dar nu sunt foarte utile. Cabina telefonică este chiar la marginea ecranului. Nu se vede decât un bărbat îmbrăcat în negru, stând cu spatele la cameră.

— Îi pot fi urmărite mișcările? Apare și din alte unghiuri?

— Nu, doar din acest unghi.

— Poți vedea dacă a venit cu mașina?

— Nu. Tot ce se vede este o umbră întunecată.

— OK. Oricum, ai făcut treabă bună! Trimite-mi ce ai. Voi afla ce a descoperit poliția.

Se apropiau de punctele de trecere cu plată de pe E18, instalate la mică distanță de orașul Sande. Harald raportă că Haglund plătise personal. Mergând în coloana celor cu abonament. Line reduse viteza ca să nu riște să treacă în fața lui.

Așteptă să depășească barierele, după care sună la poliția din Fredrikstad. Se gândise să-l apeleze mai întâi pe redactorul-șef, ca să se asigure că nu se ocupă altcineva de caz, dar renunțase. Cazul de omucidere nu mai apărea în ziare și așa aveau să rămână lucrurile până când cineva era arestat sau apărea un progres semnificativ.

Îi răspunse procurorul care participase la conferința de presă.

— Ați luat o înregistrare video de la gară, începu ea cu precauție, ca să nu dezvăluie tot ce știa.

— Rutină, răspunse scurt interlocutorul, evident sătul să tot răspundă întrebărilor ziariștilor.

Line schimbă tactica și deveni mai ofensivă.

— L-ați identificat pe bărbatul care l-a sunat de acolo pe Jonas Ravneberg?

Se făcu liniște la celălalt capăt al firului. Informația despre faptul că poliția ridicase înregistrarea video putea s-o afle de la unul dintre angajații care le vânduse pontul, însă datele privind convorbirile telefonice nu erau ușor de obținut. Cel mai probabil, el avea să creadă că vreun polițist a scăpat această informație.

— Putem să facem o solicitare oficială din partea ziarului, spuse Line, încercând să-l determine să spună cine a sunat.

— Vă voi contacta ulterior în această privință, spuse șovăitor procurorul.

— Asta înseamnă că-i cunoașteți identitatea celui care a sunat?

— Nu pot să comentez.

Line mută telefonul la cealaltă ureche.

— Dar credeți că există o legătură? încercă Line să obțină o confirmare.

— Pot să vă sun eu mai târziu? întrebă procurorul.

— *Iese de pe autostradă la intersecția cu Kopstad,* raportă Harald.

— Puteți repeta? întrebă procurorul.

— Fir-ar! spuse Line. Pot să vă sun eu mai târziu?

— *Îl depășesc,* transmise Tommy. *Ies la următoarea.*

Line încheie convorbirea cu procurorul și deschise linia conferinței.

— Cine este în spatele lui? întrebă ea.

— Eu sunt prima mașină, spuse Harald. Sunt prea aproape și trebuie să-l abandonez la următoarea ieșire.

— Mă întorc, raportă Morten P. Îl pot urmări eu.

Line intră pe banda de ieșire de pe autostradă și se uită la dosarul roșu aflat pe scaunul din dreapta. Erau în Horten. Nu-și amintea să fi citit că Haglund avea conexiuni în mica așezare rurală. Erau la distanță de o oră de mers cu mașina de Larvik și de casa lui.

— O ia spre interiorul continentului, raportă Harald. Îl las în urmă.

— Sunt pe urmele lui, îl asigură Morten P, dar se opri. La naiba! Se oprește într-o stație de autobuz. Îl depășesc. Line, stai în spate!

Era prea târziu. Line ieșise deja de pe autostradă și era pe drumul secundar. Zări Passatul gri la câteva sute de metri în față, în linie dreaptă. Nu avea încotro s-o ia și fu nevoită să treacă pe lângă el.

Acceleră ca să-l depășească suficient de repede ca Haglund să nu observe ce mașină conducea. Morten P. preluă conducerea. Îi spuse lui Harald să rămână pe E18, dar să fie pregătit în caz că Haglund se întorcea pe acolo. Line fu direcționată spre cel mai apropiat drum lateral ca să stabilească un punct de observație. Tommy fu nevoit să vireze pe prima ieșire de pe E18 și să meargă înapoi spre ei. Rămase în față cu câțiva kilometri, în caz că Haglund continua să se deplaseze pe drumul respectiv.

Așteptară circa un sfert de ceas. Apoi Passatul trecu prin dreptul punctului de observație unde stătea Line.

— Merge mai departe, îi preveni ea și porni.

Ceilalți îi transmiseră că au recepționat mesajul.

Haglund se îndrepta în continuare spre continent.

Nu prea erau mașini și era greu de urmărit, însă mergea cu viteză normală și Line rămase prima mașină pe distanță de câțiva kilometri. Peisajul prin care treceau era muntos, cu terenuri întinse. Clădirile se răreau din ce în ce mai mult, erau doar câteva ferme izolate. Trecută pe lângă un mic lac. Ploaia îl făcea să pară că fierbe. Apoi drumul urcă și, când deveni iar drept, Haglund încetini în mijlocul unei pajiști și intră pe un drum cu pietriș.

— Iese de pe șosea, îi avertiză Line.

Trecu de drumul neasfaltat și trase pe dreapta.

— Acum ce facem? întrebă Harald.

Line făcu un raționament rapid. Dacă-l urmăreau pe drumul îngust cu pietriș, riscau să se dea de gol. Pe de altă parte, tocmai ăsta era scopul unei operațiuni de filaj. Cu șaptesprezece ani în urmă, ultima etapă a anchetei ce l-a vizat pe Rudolf Haglund a fost dedicată descoperirii locului unde o ținea captivă pe Cecilia Linde. Se aflau la distanță de o oră față de locul din care fusese răpită.

— Merg după el! anunță Line și întoarse mașina. Voi rămâneți unde sunteți. Păstrați linia deschisă.

Ceilalți nu spuseră nimic. Când Line vira pe drumul îngust, pietrișul scrâșni sub greutatea mașinii.

— Ai grijă! o rugă Tommy.

63.

Wisting ieși cu telefonul pe hol și închise ușa camerei de interogatoriu.

— Le-ai găsit? întrebă el în timp ce mergea pe hol.

— Așa cred, îi spuse Bjørg Karin. Erau într-o cutie cu numere vechi ale revistei *Polititiende.*

— Excelent!

— Ce vrei să fac cu ele?

Wisting se uită la ceas. Era aproape sfârșitul programului de lucru și nu-i putea cere lui Bjørg Karin să le verifice. Nici nu voia să încredințeze sarcina altcuiva.

— Sunt în Oslo, dar vin acasă în seara asta, menționă el. E vreo șansă să le poți lua cu tine?

Bjørg Karin nu răspunse imediat. Wisting își dădu seama că-i cerea mult. Era foarte conștiincioasă și făcuse deja eforturi mari.

— Este foarte important pentru mine, adăugă el.

— Dacă îți folosesc, atunci…

— Este în regulă dacă trec pe la tine să mă uit prin ele?

— Cred că da. Nu am nimic de făcut în seara asta. Când crezi că ajungi?

— Undeva după șapte.

— Pot să te mai ajut cu ceva?

Wisting se gândi. Erau câteva detalii neclarificate care, în alte condiții, i-ar fi fost la îndemână. Acum nu avea acces nici la propriul birou, nici la computer.

— Ești în fața calculatorului? întrebă el.

— Da.

— Mă poți ajuta cu o căutare în registrul de evidență a populației?

— Imediat.

Așteptă ca ea să se conecteze.

— De ce anume ai nevoie?

— Un nume. Danny Flom. Ar trebui să aibă un fiu care împlinește șaisprezece ani săptămâna viitoare, explică Wisting, referindu-se la ce găsise Line pe Facebook. Poți confirma?

O auzi bătând în tastatură.

— Da, răspunse ea. Victor Hansen.

— Nu îl cheamă Flom?

— Este al doilea său nume. Victor Flom Hansen.

Bjørg Karin tastă mai departe.

— Așteaptă o secundă, să verific legăturile maritale.

Wisting așteptă. Reprezentantul Biroului ieși pe hol și luă o sticlă de apă.

— Se pare că nu este tatăl natural, explică Bjørg Karin, în timp ce continuă verificările. Este fiul soției lui. El apare înregistrat ca tată adoptiv cu drepturi depline.

Wisting dădu din cap. Mulțumit că eliminase o complicație și că registrele publice erau mai precise decât internetul.

— Deci, ne vedem diseară? concluzionă Bjørg Karin.

— Da. Îți mulțumesc pentru ajutor!

Băgă telefonul în buzunar și se întoarse în camera de interogatoriu.

— Acum putem continua? întrebă investigatorul Biroului, pe un ton arogant, și turnă apă pentru amândoi.

Wisting se așeză, deși nu era foarte sigur că toate acestea mai aveau vreun rost. Pe parcursul audierii, conlocutorul devoalase că Wisting era cel cercetat, și nu cazul în sine. Cei de la Birou își formaseră deja teoria. Nu doreau altceva decât să și-o confirme.

— Sunteți șeful serviciului de investigații criminale, continuă bărbatul aflat de cealaltă parte a mesei. Cum credeți c-ar fi evoluat cariera dumneavoastră dacă n-ați fi reușit să-l condamnați pe Rudolf Haglund?

Wisting îl măsură din priviri. Pentru el, cariera nu fusese niciodată un scop în sine. Lucra pe principiul azi un caz, mâine altul, fără a fi mânat de alte ambiții în rezolvarea lor. Întrebarea era ipotetică și nu-și avea rostul într-o anchetă obiectivă. Răspunsul chiar nu prezenta relevanță.

Se ridică de la masă. Continuarea interogatoriului era o pierdere de vreme. Cu întrebările sale, investigatorul Biroului nu avea să clarifice situația. Trebuia să se descurce pe cont propriu.

— Ce credeți că faceți? întrebă conlocutorul. Nu am terminat!

— *Eu* am terminat! îi răspunse Wisting și plecă.

64.

În șanțul de la marginea drumului era o barieră ruginită. Pe un stâlp se afla un vechi indicator ce avertiza asupra pericolului incendiilor de pădure și un altul cu informații despre locul de unde puteau fi cumpărate permise de pescuit.

Începea să se întunece. Farurile făceau ca picăturile de ploaie să strălucească. Precipitațiile înmuiaseră macadamul și urmele lăsate de roțile mașinii lui Haglund erau ușor de observat.

Line își dădu seama că tremura din toate încheieturile și porni căldura. Aerul suflat prin gurile de ventilație umplu habitaclul cu mirosul de motor încins.

Drumul urca. Cotea la dreapta pe lângă un afloriment stâncos, apoi imediat la stânga, între o culme și o prăpastie. Reduse viteza. În fața mașinii apăreau fuioare de ceață, dar putea vedea că drumul devenea drept, iar terenul era diferit. La marginea drumului erau câțiva brazi masivi, iar ramurile greoaie atingeau părțile laterale ale mașinii.

Apoi drumul se bifurca.

Urmele mașinii lui Haglund o luau la stânga. Ea încetini. Un indicator amintea de taxa de pescuit, dar nu spunea unde ducea drumul. Line trecu ușor dincolo de intersecție. La cincizeci de metri mai departe, putea zări un luciu de apă și un spațiu deschis.

— A ieșit de pe drum, îi anunță ea pe ceilalți. Pare că a coborât spre un loc de pescuit sau ceva de genul ăsta.

— Mă îndoiesc că s-a dus la pescuit, comentă Morten P.

— Merg mai departe, spuse Line. Drumul urcă pe deal. Încerc să găsesc un loc de unde se poate vedea în jos, spre apă.

Drumul se îngustă și mai mult, dar șerpuia printr-o zonă defrișată și terenul era tot mai expus. Rămăseseră doar câțiva bușteni. În plus, era o porțiune unde două mașini puteau trece una pe lângă alta. Trase pe dreapta și opri.

În zona defrișată începuseră deja să crească arbuști. Din locul în care se afla, se vedea porțiunea de lângă apă. Putea zări mașina lui Haglund și acoperișul unei clădiri printre copacii desfrunziți.

Geamurile începură să se aburească și întredeschise geamul lateral. De afară se simțea mireasmă de iarbă-neagră, mlaștină și ienupăr. Ploaia răpăia pe plafonul mașinii, iar vântul parcă fluiera ușor.

Scoase un binoclu din geanta cu echipament. O ajuta să vadă mai de-aproape, însă nu observă nicio mișcare.

— Ies să găsesc o poziție mai bună, spuse ea și-și luă haina.

Coborî din mașină și păși într-o băltoacă în timp ce conecta căștile la telefon. Un pantof i se umplu cu apă rece ca gheața.

Înjură, ieși din băltoacă și, în timp ce încerca să-și scoată apa din încălțăminte, le spuse celorlalți ce se întâmplase.

Apoi auzi un țipăt undeva în depărtare. De rău augur.

Ascultă cu atenție. Țipătul venea din depărtare, de undeva din spatele ei. Apoi îl auzi iar. Acum mai aproape, își înălță capul și se întoarse spre direcția din care venea sunetul. O pasăre neagră mare survola colina împădurită din spatele ei. Bătu din aripi și țipă iar. Când reveni, el era acolo.

Rudolf Haglund era chiar în fața mașinii ei și o fixa cu privirea. Chipul îi era brăzdat de ploaia ce i se scurgea de pe vârful nasului și bărbie. Ochii lui mici o pironeau fără să clipească.

Ea făcu un pas în spate. Buzele i se mișcară fără să spună ceva.

— Știu cine ești, spuse el.

Glasul lui hârâit aproape că se pierdu în ropotul ploii.

Ea doar dădu din cap, în semn că și ea știa cine e el. El își înclină capul, dar își menținu privirea neclintită. O făcea să se simtă în pericol iminent, iar inima îi bătea cu putere în piept.

— Ce vrei? întrebă el. De ce mă urmărești?

Ochii lui, se gândi ea. Erau atât de inexpresivi, că aproape o durea să se uite în ei. Ochii lui mici și reci sorbeau orice detaliu. Probabil c-o zărise încă de pe strada Karl Johan.

— Sunt jurnalist, spuse Line, ca și cum asta putea explica totul. Cazul tău mă interesează.

— Știu cine ești, repetă Haglund. Nu mă poți lăsa în pace?

— *Ce se petrece?* întrebă Tommy în cască. *Line?*

Rudolf Haglund clătină din cap, se întoarse și începu să coboare panta de unde probabil că venise.

— *Nu răspunde,* îl auzi pe Tommy spunând. *Să mergem!*

— Așteaptă! îl rugă Line.

Rudolf Haglund se întoarse cu fața spre ea.

— Așteaptă, repetă Line. Putem vorbi?

— Despre ce?

— Despre Jonas Ravneberg.

Haglund deschise gura să spună ceva, dar renunță. Se uită la ea fără s-o privească în ochi. Îi admiră sânii și-și opri privirea în dreptul taliei. Apoi își îndreptă atenția către peisajul forestier golaș.

— Ține-te departe de mine, spuse continuând să vorbească. Ar trebui să stai departe de mine.

Line nu-l scăpă din priviri. Cuvintele lui sunau ca un avertisment, nu ca o amenințare.

65.

Încă mai ploua atunci când Wisting ieși de pe autostrada E18. O ploaie rece și apăsătoare care, nu se știe de ce, nu se mai oprea.

Nu mai fusese niciodată acasă la Bjørg Karin Joakimsen și trebuise să sune la informații ca să-i afle adresa. Locuia în Hovland, un cartier din centrul orașului construit în anii ’60. Casa ei se afla la capătul unui drum înfundat, izolată față de strada principală. Era impozantă, cu grădină atât în față, cât și în spate, dar modestă în comparație cu casele recent construite. Grădina părea să fie bine îngrijită, însă casa avea nevoie de reparații.

De aproximativ zece ani era singură. Wisting nu-l cunoscuse pe soțul ei, dar în biserică, în timpul slujbei de înmormântare, stătuse în spate împreună cu câțiva alți colegi. Nu credea ca, de atunci, ea să fi întâlnit pe altcineva.

Parcă lângă gard. În bătaia gălbuie a luminii răspândite de felinarele stradale, picăturile de ploaie semănau cu niște panglici. Era ora șapte și cinci minute și se îndreptă alene spre ușa de la intrare.

— Intră! îl pofti Bjørg Karin, tremurând văzând vremea de afară.

El își scutură apa de pe haina de ploaie și o urmă înăuntru. Aroma de cafea și chifle umplea holul.

Ea îl însoți până în sufragerie, după care dispăru în bucătărie. Pe măsuța de cafea erau aranjate cești de cafea, farfurioare, farfurii și lumânări ce așteptau să fie aprinse. Wisting rămase în picioare. Pe masa din sufragerie, aflată în celălalt capăt al camerei, era o cutie de carton.

— Ia loc, îl rugă Bjørg Karin, punând pe masă o farfurie cu chifle cu scorțișoare, înainte de a îndrepta un tablou strâmb de pe perete.

Iisus alături de un bărbat la marginea unui șanț.

N-o cunoștea prea bine, se gândi el în timp ce se așeza pe canapea. Lucraseră împreună decenii întregi, dar nu știa cine este ea. N-ar fi bănuit niciodată că era o persoană atât de religioasă încât să așeze pe peretele sufrageriei un goblen înfățișându-l pe Iisus. Probabil că la fel era și cu ceilalți colegi din secție. Dincolo de pereții birourilor, erau străini unul față de altul.

Bjørg Karin turnă cafea în cești.

— Este atât de ciudat totul, spuse ea, și se așeză. Cumva, pare că totul este întors pe dos.

Wisting duse ceașca la gură.

— Lumea ce părere are? întrebă el și sorbi din cafea.

— Toți sunt ocupați cu cazul fetei dispărute, Linnea Kaupang. Dar nu se întâmplă nimic. Cred că le este teamă să nu facă un pas greșit și acționează cu prudență.

— Nu pare stilul lui Nils Hammer.

— Nu, dar Audun Vetti tot dă târcoale prin clădire.

Wisting era surprins. În calitate de inspector-șef interimar, Vetti își avea biroul la comisariatul din Tønsberg, ca toți reprezentanții conducerii.

— O compătimesc pe Christine Thiis. Ei îi revine sarcina să supravegheze ancheta, dar nu-i permite să intervină deloc.

Wisting dădu din cap. Îl știa pe Audun Vetti. Îi plăcea să fie în centrul atenției și foarte prezent. Când lucrase ca procuror în Larvik, venea constant cu opinii despre ce trebuie făcut și cum trebuie organizate sarcinile și se grăbea să critice și să mustre pe toată lumea. Devenise o povară pentru anchetatori. Era nevoie de un lider care să motiveze, să sprijine și să îndrume investigatorii pentru a găsi o rezolvare împreună cu restul echipei de cercetare. Wisting mâncă două chifle gustoase înainte de a se îndrepta spre masa din sufragerie.

— Asta este? o întrebă el, arătând spre cutie.

— Da. Nu știu cum îți pot fi de folos, dar le-am luat cu mine.

Wisting luă un dosar din cutie și-l răsfoi. Formularele completate erau ordonate consecutiv, în funcție de ziua în care deținutul fusese eliberat sau transferat la închisoare. Documentele pe care le studia erau datate la trei ani după condamnarea lui Rudolf Haglund.

Alese un alt dosar. Era datat și mai recent. Recunoscu mai multe dintre nume. Erau diverse persoane care fuseseră arestate și care-și primiseră demult pedepsele. Mai mulți funcționari semnaseră formularele.

— Le poți lua acasă, îi sugeră Bjørg Karin.

Se ridică și veni lângă el. Wisting puse dosarele înapoi. Era ușor să se uite prin ele și să-l găsească pe acela pe care-l căuta, dar voia s-o facă singur, în liniște.

— Așa voi face, dădu el din cap și luă cutia.

— Sper să găsești ceea ce cauți, spuse Bjørg Karin. Și să te întorci curând la noi. Nimic nu e la fel fără tine.

El îi mulțumi și cără cutia cu el. Până s-o pună pe bancheta din spate, dosarele de deasupra se udară din cauza ploii. Apoi se întoarse și, făcând semn cu mâna, își luă la revedere de la Bjørg Karin, rămasă în pragul ușii. După două sute de metri, trase pe dreapta. Se aplecă spre bancheta din spate și căută până găsi un dosar cu înregistrări din anul potrivit.

Avea degetele de la mâini reci și-și frecă palmele înainte de-a începe să răsfoiască dosarul.

La mijlocul acestuia îl găsi pe Rudolf Haglund. Petrecuse trei zile în celulă și mai multe formulare erau capsate laolaltă.

Haglund fusese arestat în ziua de sâmbătă, 29 iulie, la prânz, la exact două săptămâni după dispariția Ceciliei Linde. În acea zi, fusese verificat din treizeci în treizeci de minute. În unele locuri, pe lângă verificare, se consemnase cuvântul „țigară". La 14:38, Frank Robekk scrisese „eliberat însoțit, camera de prim ajutor". Fix înainte de ora patru, era adus înapoi.

La finalul primei pagini era scris „întâlnire, avocat". O oră mai târziu i se servise mâncarea și, în acea seară, unul dintre funcționari scrisese „interogatoriu, W. Wisting". După trei ore era din nou în celulă. Așa se derulaseră lucrurile și în următoarele două zile. Erau controale, întrevederi cu avocații, mesele și interogatoriile.

Nu fuseseră mulți gardieni care schimbaseră turele, astfel că se repetau aceleași semnături. Numele apărea în ultima noapte. Foaia de hârtie începu să tremure în mâna lui Wisting. La ora 01:37, în noapte de marți, 1 august, Rudolf Haglund a primit o vizită în celulă. Cu litere mari, puțin aplecate, înaintea unei semnături cursive pe care Wisting o știa prea bine, stătea scris „ȚIGARĂ".

Nu-și luă privirea de pe nume. Era cu totul surprinzător, dar toate piesele se așezau la locul lor.

66.

Spatele lui Rudolf Haglund dispăru printre tufișurile care acopereau versantul. O rafală de vânt făcu ca trunchiurile copacilor să vuiască și să-i înghețe sângele în vine. Stropii de ploaie i se năpusteau în creștetul capului, se scurgeau de pe firele de păr și-i alunecau pe gât și pe sub haine.

— Ce se întâmplă? se interesă Tommy.

Line își reveni în fire.

— M-a descoperit, spuse ea, și ridică în dreptul gurii microfonul sistemului hands-free. M-a recunoscut și știa că-l urmăresc tocmai din Oslo.

— Cum… începu Harald.

— Doar pe tine sau și pe noi? îl întrerupse Morten P.

Jos, lângă apă, se auzi trântindu-se o portieră și pornind motorul unei mașini.

— Doar pe mine, cred, spuse Line.

Îl auzi pe Haglund dând cu spatele și întorcând. Roțile mașinii alunecară pe pietriș, iar lumina farurilor străpunse calea dinaintea ei.

— Se întoarce, preciză Line.

Vocea lui Morten P. era răspicată:

— Atunci o facem, spuse el. Îl preluăm și îl urmărim. Tu verifică locul în care a fost și apoi mergi acasă.

Dădu să protesteze, dar Morten P. dădea deja indicații celorlalți doi ca să poată relua urmărirea. Hainele și pantalonii îi erau îmbibate cu apă. Urcă în mașină și se uită în oglindă. Părul îi era lins și ud. Avea chipul palid.

Răsuci cheia în contact. Apa rece i se prelingea pe spate, pe sub haine. Tremura și, cât întoarse mașina și porni la drum, își ținu mâinile strâns pe volan. La intersecție o luă înspre lac. Vremea făcea ca apa să fie agitată. Se izbea de stâlpii de susținere ai pontonului și zdruncina o barcă în sus și în jos.

La marginea apei era un baraj și ceea ce părea a fi un vechi gater.

Când Line coborî din mașină și păși sub acoperișul clădirii gri și dărăpănate, apa strânsă în pantofi bolborosi. Niște fierăstraie circulare ruginite, câteva mașinării cu curelele rupte și o grămadă de resturi stăteau mărturie despre activitățile desfășurate aici. În fața unei dependințe ce avea ușa închisă erau un topor ruginit și un morman de rumeguș.

Ușa nu era închisă cu cheia. O deschise și intră. Prima încăpere abia dacă avea zece metri pătrați. Era frig și mirosea a mucegai. De-a lungul peretelui interior era o bancă cenușie din lemn. Pe o masă stăteau două sticle goale de bere, iar pe

podea, un ziar vechi. Din tavan picura apă pe scândurile podelei, printre care pătrunseseră buruienile.

O altă ușă dădea într-un fel de birou. Înăuntru, într-un colț, era o comodă cu sertare, iar un scaun cu rotile era răsturnat pe podea. De perete atârna o listă jerpelită cu prețuri la bușteni de cherestea.

Ieși, închizând ușa în urma ei. Înghețа și-și strânse mai bine jacheta în jurul corpului. În cască îi auzi pe ceilalți preluând mașina lui Haglund pe drumul principal, urmând indicațiile lui Morten P.

Line își trecu mâna prin părul umed și privi în jur. Nu era un loc potrivit să sechestrezi pe cineva. Poate că era doar un loc unde Haglund venise cândva să pescuiască și pe care voise să-l revadă. Sau era un loc pe care-l folosise ca să vadă cine-l urmărește?

Se pregătea să se întoarcă la mașină când ceva îi atrase atenția. Ploaia ce-i cădea pe față își schimbă direcția. Era o clădire. Printre copacii aflați de cealaltă parte a barajului observă o construcție, un cub gri din ciment, cu o ușă metalică ruginită.

Era o construcție ciudată. Din afară, măsura trei metri pe trei și nu avea ferestre. Ușa zdravănă se afla într-o nișă, indicând că zidul trebuie să fi avut cel puțin 30 de centimetri grosime.

Ușa era închisă cu un zăvor de fier și avea un lacăt. Îl ridică și-l cântări în mână. *Inox.*

Îl lăsă să cadă și bătu în ușă cu palma, repetat și cu putere, după care se ridică în picioare și ascultă. Nu se auzea decât sunetul ploii.

— E cineva? țipă ea.

Își strânse pumnul și încercă din nou. Bătăile reverberară și, dacă era cineva dincolo de ușă, nu avea cum să nu fi auzit. Asta dacă era viu sau conștient.

Nu voia să plece fără să verifice micul buncăr și se întoarse la gater ca să ia toporul pe care-l văzuse mai devreme. Lama acestuia era boantă, dar ar fi trebuit să poată sparge lacătul cu el.

Îl cără cu ea înapoi la zidurile groase, îl ridică cu ambele mâini deasupra capului și lovi. Lama rată lacătul și se izbi cu putere de zăvor. Forța impactului îi zdruncină mâinile. Înjură și-l ridică iar, pregătindu-se pentru o nouă lovitură. De data asta își nimeri ținta. Lacătul se răsuci în jurul inelului, dar rămase intact.

La a treia încercare, lacătul se făcu bucăți și se împrăștie pe jos.

Line aruncă toporul. Când ridică zăvorul și trase ușa spre ea, câțiva fulgi de vopsea roșie se desprinseră, alături de mai

multe granule de rugină.

Lumina de afară inundă încăperea. Se apropie încet și păși ușor în lateral, ca să nu i se vadă umbră.

Încăperea era goală, în afară de un obiect sprijinit de zidul din față și acoperit cu o prelată groasă.

Îl dezveli dintr-o singură mișcare.

Era o stivă de cutii de lemn, pe care erau scrise litere și cifre pe care nu le putea citi. Capacul unei cutii era dat la o parte și se aplecă să vadă ce era în ea.

Erau mai multe pachete, asemănătoare unor cârnați, înfășurate în hârtie maronie.

Ridică unul dintre ele. Conținutul ieși din hârtie și-i mânji degetele.

Danger, citi ea. *Explozives.*

Dinamită. Era un depozit de dinamită. Cu siguranță de când făcuseră drumul prin pădure. Acum era veche și instabilă.

O puse încet înapoi în cutie și păși cu spatele. Împinse cu grijă ușa metalică și puse la loc ce mai rămăsese din lacăt. Cel puțin Linnea Kaupang nu era acolo.

67.

Ștergătoarele ștergeau parbrizul scârțâind. Line stătea aplecată peste volan și se chinuia să vadă drumul prin geamul aburit.

Se gândea la întrevederea inopinată cu Rudolf Haglund. Nu-l mai întâlnise niciodată, dar, fără-ndoială că el o recunoscuse. De unde o cunoștea? Ar fi putut s-o vadă în paginile ziarului *VG* sau poate că nu era atât de ciudat, din moment ce-l cunoștea pe tatăl ei. Însă era ceva familiar la el, se gândi ea. Și era posibil să se fi întâlnit și înainte. Poate că Rudolf Haglund era cel care, în Fredrikstad, ieșise val-vârtej din casa lui Jonas Ravneberg.

Ipoteza devenea din ce în ce mai plauzibilă pe măsură ce se gândea la ea. Făcea parte din cercul relațional restrâns al victimei și mai ucisese și înainte. Sau, oricum, fusese condamnat pentru asta. Întrebarea era ce motiv avea să-l omoare pe Jonas Ravneberg. Haglund stătuse la închisoare timp de șaptesprezece ani și tocmai fusese eliberat. Poate că avea un motiv din trecut. Ceva ce ținuse numai pentru el în toți acești ani de detenție. Acceleră și depăși un camion ca să scape de șuvoaiele de apă pe care acesta le arunca în spate.

Apoi revăzu cu ochii minții imaginile surprinse de sistemul de supraveghere video din gara din Fredrikstad, trimise de Erik Fjeld. La marginea drumului era o ieșire de urgență și opri acolo. Camionul pe care tocmai îl depășise îi făcu semne din faruri și o împroșcă cu apă când trecu prin dreptul ei. În boxe, îi auzi pe ceilalți că se apropiau de Larvik, în urma Passatului gri al lui Haglund. Intră pe e-mail de pe telefonul mobil și-și verifică mesajele necitite. Nu era niciunul la care trebuia să răspundă urgent și deschise e-mailul trimis de Erik Fjeld. Primul atașament era o fotografie cu o cabină telefonică goală. Putea s-o folosească într-un material pentru a sublinia faptul că asasinul și-a sunat victima, dar în rest nu era bună de nimic.

Următoarea fotografie surprindea un ecran al înregistrării video. Avea niște dungi verticale pe el, dar recunoscu cabina telefonică din imaginea precedentă. În ea era un bărbat, cu capul aplecat spre telefon. Era îmbrăcat în negru, dar mai mult nu se putea distinge.

În următoarele două imagini, se îndepărta de cabina telefonică. Putea fi oare Rudolf Haglund? Asemănarea pe care voia s-o vadă era doar un detaliu care-i alimenta teoria. Era absolut imposibil să tragă o concluzie din cele două imagini.

Porni iar la drum și se trezi în spatele altui camion.

Cazul Cecilia crea o legătură evidentă între Haglund și Ravneberg, o conexiune între prezent și trecut, dar ea nu înțelegea implicația reală pe care o avea vechiul caz de omucidere.

Se întrebă dacă să-și sune tatăl să-l întrebe ce crede. Ar fi trebuit să fi terminat discuțiile cu Biroul și abia aștepta să afle rezultatul întrevederii cu Haglund, de la casa de avocatură. Lucrurile pe care le aflase ea despre implicarea lui Haglund în cazul din Fredrikstad erau destul de neconcludente, prin urmare își va păstra ipoteza pentru ea și-l va suna mai târziu.

După câțiva kilometri, Tommy raportă că Haglund ieșise de pe E18 și se îndrepta spre Larvik.

Line decise să meargă acasă, în Stavern, și să facă o baie. În apartamentul din Oslo avea doar o cabină de duș și-i era dor să se afunde într-o baie aromată.

— Spre Stavern, raportă Tommy.

Ura gândul că fusese descoperită și că nu mai putea participa la operațiunea de filaj, deși începea să se îndoiască de utilitatea demersului. Trebuia să admită că, dacă Haglund era cel care o răpise pe Linnea Kaupang și o sechestrase undeva, era puțin probabil c-ar mai fi mers în Oslo ca să participe la întâlniri și să dea interviuri pentru ziare.

Era și mai puțin probabil să fi mers tocmai în cealaltă parte a fiordului Oslo ca să ucidă pe cineva. Strânse bine de volan. Asta dacă nu cumva se descotorosise deja de fată.

— *Nu cred că se duce acasă,* raportă Morten P. *Merge în altă parte. Se îndreaptă spre centru. Mă retrag.*

Line dădu volumul mai tare ca să acopere vuietul roților pe asfaltul ud.

— *Îl urmăresc pe Tollbodgata,* spuse Tommy, care cunoștea bine orășelul. *Merge încet pe lângă Hotel Wassilioff.*

— Nu te apropia prea mult, îl avertiză Line.

— *Oprește. Eu merg mai departe.*

— *Aștept la benzinăria Statoil,* explică Harald. *Îl pot vedea de aici.*

Se lăsă liniștea. Line trecu de ieșirea spre Sandefjord.

— *Iese din mașină. Pare să aibă ceva în mână. Se duce în sus pe stradă.*

— *Ce are în mână*?

— *Nu știu. Poate că era portofelul și l-a băgat în buzunar. O ia la dreapta, spre bancă.*

— *Verftsgata,* precizează Tommy. *Îl pot prelua la următoarea intersecție.*

— *Eu mă retrag,* spuse Harald.

Line era atentă la conversație și încetini. O furgonetă o devansă și-i făcu semn cu farurile când trecu în fața ei. În

asfaltul umed, luminile portocalii și roșii ale stopurilor furgonetei se amestecară ca niște acuarele.

— Cine îl urmărește? întrebă ea când nu se mai auzi nimic.

Nu răspunse nimeni.

— Tommy?

— *Negativ. Aştept la farmacie.*

— Harald?

— *L-am urmat pe Verftsgata. Nu-l văd.*

— Morten?

— *Tocmai am parcat lângă biserică. L-am pierdut?*

— *Aşteaptă o clipă!* spuse Harald.

Auziră cum sunetul de fundal se schimbă. Zgomotul făcut de vânt încetă. Se auzea o muzică în surdină și Harald dregându-și vocea.

— *L-am găsit, spuse el. A intrat într-o cafenea. Golden Peace. S-a aşezat în fundul încăperii.*

68.

Line ieși de pe autostradă, imaginându-și-l pe Rudolf Haglund stând la masa obișnuită a tatălui ei, din mijlocul cafenelei.

Se deconectă de la conferință și ridică telefonul ca să-l sune, dar chiar atunci primi un apel. Numărul afișat era din străinătate. Prefix 46. Suedia.

— Alo? Sunt Line, spuse ea.

O femeie tuși.

— Ați spus că vă numiți Line Wisting?

Vocea ei era subțire și ezitantă. Line o recunoscu. Era Maud Svedberg. Fosta parteneră a lui Jonas Ravneberg din urmă cu șaptesprezece ani.

— Da, așa mă numesc, răspunse ea.

— Am vorbit astăzi, mai devreme, explică femeia. Am numărul dumneavoastră de când ați sunat.

— Corect.

Femeia tăcu pentru o clipă, după care întrebă cu blândețe:

— Sunteți rudă cu William Wisting? Polițistul?

— Este tatăl meu, preciză Line. De ce?

— Nu… Este foarte ciudat.

— Ce anume?

— Jonas mi-a trimis un colet.

— Un colet?

— Un plic mare, gri. A venit cu poșta și probabil că era deja în cutia poștală când am stat de vorbă.

— Ce conține?

— Asta este partea ciudată. În plic este un alt pachet. Pe el este scris numele tatălui dumneavoastră și scrie că trebuie să i-l dau dacă lui i se va întâmpla ceva. Și i s-a întâmplat.

Line simți cum îi transpiră palmele pe volan.

— Mai scrie și altceva?

— Nu prea. Pare să-l fi scris în grabă. Zice că are încredere în mine și că vrea să ne întâlnim ca să-mi explice tot, dar că până atunci trebuie să am grijă de pachet.

Conținutul trebuie să fie important, se gândi Line. Ceva crucial. Se hotărî pe loc:

— Pot să vin să-l iau.

— Nu știu…

Line se gândi. Nu mai fusese în Ystad, dar știa că era un oraș-port aflat la sud-est de Malmö. Distanța dintre Oslo și Malmö putea fi parcursă în circa șase ore. Dacă lua un feribot de la Horten spre Moss, în loc să meargă cu mașina via Oslo, ar fi putut ajunge acolo la ora șapte.

— Vorbesc cu tata și apoi vin, spuse ea.

Dacă se întorcea și pleca acum, putea ajunge în Ystad la miezul nopții, dar mai întâi trebuia să se schimbe și nu era sigură cu privire la programul feribotului.

— Pot să ajung la dumneavoastră mâine dimineață, spuse ea.

— Da… dacă doriți, dar aș putea să-l trimit cu poșta.

— Nu, o asigură Line. Vin personal.

69.

Wisting își coborî privirea la hârtia de pe scaunul alăturat. Avea un nume. Știa cine plasase proba constând în mucul de țigară. Însă nu era o dovadă credibilă în instanță. Țigara primită de Haglund în celulă putea fi considerată drept un gest de amabilitate și nu exista nicio dovadă că acea țigară o înlocuise pe cea cu etichetată A-3, însă pentru Wisting era suficient. În lumina numelui descoperit, toate deveneau mai clare, dar totodată mai solicitante și dificile.

Prinse volanul cu ambele mâini și-și răsfiră degetele. Gândurile i se succedau cu repeziciune în încercarea haotică de a găsi o cale pe care s-o urmeze. Treptat, se contură o idee. Mai întâi, ca un licăr nestatornic, apoi ca un gând limpede precum cristalul. Pe îndelete, își făcu un plan. Mintal, ordonă diversele informații ca pe niște piese de domino. Era important ca piesele să fie puse unde trebuie și să nu se prăbușească pe parcurs, dar, dacă reușea, la final ele urmau să cadă într-un mod răsunător.

Curând ajunse acasă, dar nu mai avea răbdare. În memoria telefonului nu era salvat numărului lui Finn Haber și fu nevoit să sune la informații ca să i se facă legătura cu expertul criminalist pensionat.

— L-ai prins pe hoț? se arăta Haber curios.

Wisting se uită în oglindă la portbagajul unde pusese mulajul din ghips. Aproape că uitase cu totul de spargere.

— Nu, răspunse el. Cred că știu cine este, dar am nevoie de ajutor.

— A, da?

— Poți găsi amprente pe niște hârtii vechi de șaptesprezece ani?

— Teoretic este posibil, dar depinde în totalitate de tipul de hârtie și de amprentă.

— Dar poți s-o faci?

— Nu am echipamentul potrivit, așa că va trebui să improvizez. Dar da, cu ajutorul umidității, temperaturii potrivite și al câtorva substanțe ar trebui să fie posibil. Am tot ceea ce-mi trebuie. Pot s-o fac.

— *Vrei* s-o faci?

— Oricând dorești.

— Mulțumesc. Te voi suna mai târziu.

Închise și-l sună pe avocatul Sigurd Henden. Apărătorul lui Haglund răspunse cu o voce răgușită.

— Nu mă așteptam să mă contactați atât de curând, spuse el. Întâlnirea v-a ajutat să găsiți ceva?

— Am un nume în vechile registre, răspunse Wisting. Dar nu dovedește nimic.

— L-ați întrebat pe gardian dacă-și amintește ceva?

— Nu încă. Am nevoie de ceva mai concret. Dovezi științifice.

— Nu cred că vă pot ajuta în privința asta.

Wisting se opri să acorde prioritate câtorva pietoni.

— Depinde, spuse el. Mai aveți cele trei mucuri de țigară?

— Da. Au fost returnate săptămâna trecută de laboratorul din Danemarca.

Pietonii traversară strada. Wisting demară în trombă, cu roțile alunecând pe asfaltul umed.

— Mai aveți și pungile în care au fost prelevate atunci?

— Desigur, îl asigură avocatul. Sunt puse în trei pungi separate, etichetate cu locul descoperirii, data și ora.

— Am nevoie de cea cu numărul de înregistrare A-3.

Avocatul ezită.

— Procurorul general v-a dat permisiunea să efectuați expertize criminalistice noi, continuă Wisting. Nu-i așa?

— Da, aveți dreptate.

— Am un expert care poate verifica punga ca să găsească amprentele.

— Acum? După șaptesprezece ani?

— Crede c-o poate face.

— Nimeni de aici, din firmă, nu a pus mâna pe pungile cu probe. Sunt puse laolaltă într-o cutie pentru mijloace materiale de probă și tot la fel au fost și expediate. Presupun că personalul laboratorului a folosit mănuși.

— Asta este bine.

— Dar ce vă așteptați să găsiți? Pungile pentru prelevat probe sunt manipulate, mai întâi, de polițiști. Amprentele dumneavoastră sunt cu siguranță pe ele.

— Nu, spuse Wisting în timp ce viră pe strada Herman Wildenveys.

Curând, urma să ajungă acasă.

— Niciunul dintre investigatori nu s-a implicat în activitatea criminaliștilor. Mă aștept să găsesc amprentele unei persoane care nu avea ce să caute în laboratorul de expertiză criminalistică.

La celălalt capăt al firului se lăsă liniștea pentru un timp. Apoi avocatul Henden își drese vocea.

— Voi trimite pachetul prin curier. Îl veți primi în această seară.

70.

Mașina lui Line era parcată pe alee. Asta îl făcu să se simtă bine. Se aștepta să nu fie nimeni acasă.

Luă dosarul cu registrele, intră și încuie ușa. Auzi apa curgând la duș.

— E cineva? strigă ea, după ce el închise ușa în urma lui.

— Eu sunt, spus el și intră în bucătărie.

Apa dușului se opri.

— Vrei cafea? strigă el.

Ea îi răspunse, dar el n-o auzi, însă umplu oricum două cești.

La secție, în seiful ignifug din birou, ținea un plic cu negative. Erau copii ale fotografiilor de neînlocuit din albumele de familie ale lui Ingrid. În casă nu avea un loc sigur pentru depozitare și stătea cu dosarul în mână, privind în jur. Până la urmă, deschise un sertar din bucătărie și îl puse acolo.

Line ieși din baie. Era îmbrăcată cu jeanși și sutien și avea un prosop pe cap.

— Ți-am făcut și ție una, spuse Wisting.

— Perfect. Am nevoie. Mă așteaptă câteva ore bune la volan.

— Pleci iar?

— Merg în Suedia, îi explică Line.

— În Suedia? Am crezut că-l urmărești pe Haglund.

— Ne ocupăm și de asta. Este la cafeneaua *Golden Peace.*

Un amestec de uimire și neliniște se așternu pe chipul lui Wisting.

— Ce face acolo?

— Stă, pur și simplu, explică Line. Stă și se uită la oameni.

— De ce nu ești cu ceilalți?

Line îi povesti cum fusese descoperită.

— Cred că m-a recunoscut din Fredrikstad, conchise ea. Mă întreb dacă nu cumva el a fost cel care m-a atacat. Cel care l-a ucis pe Jonas Ravneberg.

Wisting se uită la ea peste ceașca de cafea.

— Este mai mult o bănuială, continuă ea. Și nu prea văd care ar fi motivul, în afară de faptul că trebuie să aibă legătură cu cazul Cecilia. Este singura legătură dintre ei. Se cunoșteau atunci când ea a fost ucisă, iar acum ceva a ieșit iar la suprafață.

Line își luă ceașca de cafea. Wisting stătea pe scaun și o privea. Se pricepea să facă legături între fragmente de informație și să găsească noi teorii. Era genul de abilitate pe

care o vedea la investigatorii talentați. În primele faze ale unei anchete, imaginația poate fi mai importantă decât cunoașterea.

— Tu ce crezi? îl întrebă ea și se așeză. Care ar putea fi motivul?

— Am crezut mereu că sunt opt motive, răspunse Wisting.

— Opt?

El confirmă printr-o mișcare a capului și recită:

— Gelozia, răzbunarea, banii, dorința, senzațiile tari, ostracizarea și fanatismul. Crimele din gelozie și răzbunare sunt cel mai ușor de rezolvat, alături de cele care prin care se urmărește un câștig financiar. Foarte rar ne confruntăm cu omucideri comise de cei care caută senzațiile tari. De regulă, criminalii în serie ucid de dragul senzației și, din fericire, nu avem o istorie prea bogată în acest domeniu.

— Dorința a fost motivul ce a făcut să fie ucisă Cecilia Linde?

— Presupun că da, deși nu am găsit dovezi că a fost abuzată sexual.

— Ce vrei să spui prin ostracizare? Ce înseamnă asta?

— Apare mai des în medii extreme. În grupări religioase sau politice radicale ori în grupările de motocicliști.

— Și fanatismul?

— Astea sunt ceea ce noi numim omuciderile din onoare. Când sunt motivate de onoare și rușine.

Line cuprinse ceașca fierbinte de cafea între palme. Părea că se gândește care dintre variante se potrivea cel mai bine cu uciderea lui Jonas Ravneberg. Dintotdeauna Wisting fusese intrigat de faptul că regăsea în el însuși multe dintre sentimentele care duceau la crimă.

Gelozie, răzbunare și dorință, dar ca un om să-l omoare pe altul mai avea nevoie și de alte trăsături. Criminalii pe care îi întâlnise erau destul de respingători, egocentrici și adesea lipsiți de empatie. Asemenea lui Rudolf Haglund.

— Au fost doar șapte, spuse Line. Care este al optulea motiv?

— Este, poate, cel mai dificil, spuse Wisting. Atunci când o crimă este comisă pentru a acoperi o altă crimă.

Observă că fiica sa căzu pe gânduri. Nimic din ceea ce-i spusese nu era o noutate pentru ea, dar văzu c-o ajutase să pună ideile cap la cap.

Apoi Line se trezi din reverie.

— Ție cum ți-a mers azi? Ce voia, de fapt, Haglund să-ți spună?

Wisting ezită înainte să-i relateze versiunea lui Rudolf Haglund, dar nu-i spuse că deja găsise numele. În schimb, îi

povesti despre toate întrebările pe care i le pregătise Biroul și că plecase în timpul interogatoriului.

— A fost înțelept să faci asta? întrebă Line.

— Cu siguranță, nu, recunoscu el în timp ce se îndrepta către frigider.

Era aproape gol, dar scoase untul, brânza și un borcan de gem și găsi un pachet de pâine wasa.

— Apropo, ce faci în Suedia? întrebă el și așeză mâncarea pe masă.

— Un comision pentru tine, răspunse Line și aruncă o privire la ceas.

— Ce fel de comision?

— Îți aduc un colet.

Wisting întinse unt pe o felie de pâine și se uită la fiica lui, ridicând o sprânceană și îndemnând-o să continue.

— Am vorbit cu fosta iubită a lui Jonas Ravneberg, explică ea. Locuiește în Ystad. Jonas i-a trimis un pachet și o scrisoare, spunându-i să ți-l trimită ție în cazul în care lui i se întâmplă ceva.

Wisting puse deoparte cuțitul și simți cum curiozitatea pune stăpânire pe el. Nu avusese vreodată de-a face cu Jonas Ravneberg. Nu se întâlniseră niciodată. Singura legătură era Rudolf Haglund.

— Mie? întrebă el.

Line dădu din cap. Wisting o privi întrebător, impresionat de progresele ei. Apoi începu să gândească practic, ca un anchetator.

— Ar trebui să anunțăm poliția din Fredrikstad, spuse el.

— De ce?

— Un pachet cu conținut nedeclarat care să-mi fie trimis dacă lui i se întâmplă ceva? rezumă Wisting. Poate fi important pentru cazul de crimă. Pot să roage poliția locală să recupereze pachetul și să vadă ce este în el.

— Și crezi că ajung mai repede decât dacă merg eu să-l iau?

Wisting se confruntase cu birocrația în anchetele transfrontaliere și fu nevoit să-i dea dreptate.

— Plec în această seară, îl anunță Line. Apoi, la întoarcere spre casă, pot să merg la poliția din Fredrikstad să predau pachetul.

Wisting luă o mușcătură din felie și dădu din cap.

— Sau vrei să vii și tu? întrebă Line. Pe pachet este numele tău.

Simți cum îl roade curiozitatea, dar polițistul priceput din el preluă conducerea.

— Sunt câteva lucruri aici de care trebuie să mă ocup, precizează el, privind înspre sertarul unde pusese dosarul cu

registrul numelor celor aflați în arest.

71.

În dreptul drumului care ducea spre aeroportul Torp, ieși de pe autostradă și intră la o benzinărie. Își cumpără un cârnat la grătar și două ștergătoare noi. După ce mâncă și schimbă ștergătoarele, își continuă drumul spre Horten, de unde putea să traverseze fiordul Oslo cu feribotul.

Pe o porțiune a drumului, lămpile stradale erau stinse. Asfaltul umed și întunecat strălucea în lumina farurilor. Dincolo de pâlcul de copaci de pe partea stângă era ascunsă vechea tabără de prizonieri de război, ce fusese transformată în închisoare. Cândva intervievase un deținut de acolo. Într-un refugiu de la marginea drumului erau parcate mai multe mașini și zări niște lumini puternice. Line încetini. Erau o mașină de poliție și un car al postului de televiziune TV2. În fața camerei se afla un polițist în uniformă.

Poate găsiseră telefonul mobil al lui Linnea Kaupang, se gândi. Fusese localizat în această zonă, iar poliția acorda la locul descoperirii un interviu televizat, în speranța că vor obține informații de la persoanele care observaseră ceva.

Line se să gândi să oprească, dar merse încet mai departe. Era aproape ora nouă. Carul avea instalată pe plafon antena-satelit, transmițând probabil în direct.

Morten P. și Harald Skoglund scriseseră un articol pe această temă. Și erau încă ocupați cu supravegherea lui Haglund. Deschise conferința telefonică și le spuse ce văzuse.

— Am scris despre asta, o asigură el. Însă *Dagbladet* a fost primul. Poliția a confirmat descoperirea în această după-amiază.

— Ce înseamnă asta?

— Că ne-au luat-o înainte.

— Pentru caz, vreau să spun. Ce implicații are găsirea telefonului ei aici?

— Poliția crede că telefonul a fost aruncat dintr-o mașină ce se deplasa cu viteză și că e o confirmare a faptului că Linnea Kaupang a fost victima unei infracțiuni.

— Haglund ce face?

— Este încă la *Golden Peace.*

— Ce face?

— Bea cafea și se uită la oameni. Harald e și el înăuntru, bea cafea. Harald?

— Stau lângă ușa de la intrare, explică Harald Skoglund. Deja mă ia durerea de stomac.

— Stă acolo, pur și simplu?

— Da, cred că nimeni de aici nu știe cine este.

Morten P. interveni în discuție:

— L-am trimis pe Tommy să verifice la el acasă. Este sigur cât timp îl avem sub supraveghere. Ne auzi, Tommy?

— Sunt aici, răspunse Tommy. Am dat o tură în jurul casei. E o liniște mormântală aici.

— Ce planuri aveți pentru restul serii?

— Totul depinde de planurile lui Haglund, spuse Morten P. Nu ne dăm bătuți așa de ușor.

— Țineți-mă la curent, atunci, îi rugă ea.

Ea închise telefonul și intră în tunelul Horten. Își dădu seama că persoana care o răpise pe Linnea Kaupang și-i aruncase telefonul mergea, probabil, în aceeași direcție cu ea. Poate că și el se îndrepta spre Østfold.

Vină spre terminalul feribotului, opri mașina lângă gheretă și cumpără un bilet. Coada din fața ei începuse deja să înainteze și urcă direct la bord.

Cursa cu feribotul din Vestfold până în Østfold dura 30 de minute. Line citi în timpul ăsta ziarele. Toate dezbăteau noutățile din cazul Linnea și descoperirea telefonului. Nu găsi nimic nou despre crima din Fredrikstad, nici măcar în ziarele locale.

Era ora zece și zece când ajunse pe țărm, în Moss. Ploua la fel de mult și de această parte a fiordului. Introduse în GPS adresa lui Maud Svedberg, de pe strada Lilla Norregatan din Ystad. Harta digitală îi spuse că va ajunge la destinație cu puțin timp înainte de ora patru dimineața. Era deja obosită, dar decise să conducă până când ar fi avut nevoie cu adevărat de odihnă și somn.

După ce parcurse un sfert din autostrada E6, trecu de ieșirea spre Fredrikstad. Continuă și cu puțin înainte de zece și jumătate trecu podul Svinesund în Suedia.

O jumătate de oră mai târziu i se închideau ochii de somn și opri într-un popas întunecat. Blocă portierele, lăsă scaunul pe spate și închise ochii.

72.

Curierul sosi chiar înainte de miezul nopții. Wisting auzi dubița oprind în fața casei și deschise ușa înainte ca șoferul să sune. Picăturile de ploaie alunecau prin lumina emisă de farurile mașinii din spatele lui.

Curierul îi întinse un plic mare alb, căptușit cu bule de aer, iar Wisting semnă chitanța electronică. Intră în bucătărie, puse plicul pe masă și luă din sertar un cuțit ascuțit. Apoi se așeză și-l deschise.

Conținea un alt plic, puțin mai mic, care era deja deschis. Wisting vărsă pe masă ce era înăuntru și ridică punga în care se găsea proba etichetată A-3. Recunoscu semnătura lui Haber și scrisul de mână înclinat din spațiile dedicate numărului de caz, numărului probei, locului și datei. Era un model diferit față de pungile pentru probe folosite în prezent, dar nu fusese deloc deteriorată de trecerea timpului. Fusese împachetată și neatinsă aproape șaptesprezece ani, iar Wisting era optimist în privința găsirii de amprente. Puse pachetul înapoi, băgă plicul într-o servietă și se urcă în mașină.

Când ajunse la vechea casă marinărească de la malul mării, în care locuia Finn Haber, vremea se înrăutățise. Vântul sufla printre catarge și traverse. Valuri mari se izbeau de ponton, se înălțau și se retrăgeau agitate. Dinspre ferestre răzbătea în noapte o lumină caldă. Wisting își ridică gulerul și se îndreptă spre verandă. Apa sărată a mării i se lipea de față.

Bătrânul expert criminalist îl pofti înăuntru și o luă înainte spre bucătărie. Pereții casei scârțâiau, iar dinspre coama acoperișului se auzea un șuierat prelung.

Haber întinsese hârtie de învelit pe masa din bucătărie și pregătise echipamentul de care credea că are nevoie. Wisting își imaginase că va folosi pudră pentru amprente și pensule, însă văzu doar o cutie de plastic transparentă cu capac, o lupă, un aparat foto și un borcan maroniu din sticlă cu dop.

Wisting scoase din servietă plicul căptușit și-l puse pe masă.

— Cum o să faci asta? îl întrebă Wisting.

— Cu cristale de iod, îi răspunse Haber.

Ridică borcanul și-l agită.

— Este cea mai veche și mai bună metodă. Când cristalele se încălzesc, se transformă în vapori fără a trece prin starea lichidă. Vaporii se lipesc de aminoacizii din grăsimile lăsate de amprente.

— Poate altera amprenta sau hârtia?

— Nu. Iodul nu produce rezultate permanente. După câteva ore, amprentele nu mai sunt vizibile, dar rămân acolo. Iodul nu

înlătură grăsimile sau proteinele de pe suprafețe, cum face nitratul de argint. Dacă nu reușim cu iod, ulterior putem încerca o altă metodă.

Wisting dădu din cap. Nu înțelesese prea mult din ce spusese Haber, dar fostul său coleg vorbise cu convingere, așa că-i predă proba cu încredere.

Finn Haber își puse niște mănuși de cauciuc și scoase cu grijă din plic punga pentru probe, veche de șaptesprezece ani, și o puse pe hârtia de pe masă.

— Da, este punga mea, spuse el, zâmbind.

Luă aparatul și făcu o fotografie, după care desfăcu borcanul de sticlă. Îi izbi un miros asemănător cu cel de clor. Haber turnă trei-patru grămăjoare în cutia de plastic și puse borcanul deoparte. Apoi așeză punga etichetată A-3 în cutia de plastic, o acoperi cu capacul, merse la blatul de lucru, astupă scurgerea de la chiuvetă cu dopul și lăsă apa caldă să curgă.

— Durează doar câteva minute, explică el, punând cutia de plastic în apă și lăsând-o să plutească în voie.

Wisting se aplecă deasupra chiuvetei. Prin plasticul transparent putea să vadă întregul proces. Apărură câteva rânduri de amprente, la fel ca o fotografie developată în camera obscură.

Își îndreptă privirea către Haber. Bătrânul criminalist zâmbi mulțumit.

— E aproape magie, zise el și scoase cutia de plastic din apă. Invizibilul devine vizibil.

Puse cutia jos, deschise capacul și scoase plicul maroniu. Amprentele aveau o nuanță liliachie. Unele erau mai clare decât altele, iar câteva se suprapuneau.

Haber așeză plicul pe hârtia de învelit și luă aparatul foto.

— Sunt de la mai multe persoane, precizează el și făcu o poză. Sunt ambele tipare, în buclă și spiralate.

Wisting privi peste umărul lui.

— Cele în buclă pot fi ale mele, continuă Haber și își privi degetele. Acestea sunt cel mai puțin vizibile, dar mai sunt și altele. A ieșit mai bine decât speram.

Criminalistul ieșit la pensie făcu câteva fotografii, după care se îndreptă de spate.

— Însă treaba este pe jumătate făcută, spuse el. Ca să putem spune ale cui sunt amprentele, trebuie să avem termen de comparație.

Wisting luă mapa de pe masa de bucătărie și scoase o agendă. Între copertele tari înserase o foaie de hârtie, pe post de semn de carte. Deschise agenda și o așeză în fața lui pe masă.

Haber se aplecă înainte și studie documentul. Apoi își aranjă ochelarii, făcu un pas în spate și se uită la Wisting.

— Vorbești serios? întrebă el și aruncă iar o privire spre foaia de hârtie.

Wisting dădu din cap și-și coborî privirea spre document, simțind cum îl cuprinde nerăbdarea.

— Este inspector-șef acum, spuse Haber.

— Inspector-șef interimar, îl corectă Wisting și arătă spre titulatura de sub semnătura lui Audun Vetti.

73.

Line se trezi tremurând de frig. Porni mașina și dădu drumul la căldură. Ceasul din bord îi spunea că dormise aproape trei ore. Cândva, în timpul nopții, ploaia încetase și mașina era învăluită în ceață.

Își verifică telefonul înainte să pornească la drum și văzu că Morten P. îi trimisese un SMS, în urmă cu aproape două ore. *„H s-a dus acasă. Rămânem pe poziții”.*

Ceața atârna precum un văl plumburiu. Farurile trasau un contur aburind al autostrăzii. Sistemul GPS îi spunea că urma să ajungă în Ystad la ora 06: 47. Era puțin cam devreme să sune la ușa lui Maud Svedberg, dar voia să mănânce pe undeva un mic dejun gustos.

Mergând cu mașina prin noapte, nu știa dacă să-l sune sau nu pe Morten P. ca să-l întrebe ce se alesese de filajul lor. Dar, dacă Haglund se culcase, probabil că dormiseră cu rândul și nu voia să riște să-l trezească. Oricum, urma să fie anunțată dacă se întâmpla ceva. Găsi în schimb un post suedez de radio, ce difuza melodii care o ajutau să rămână trează. Se opri la o benzinărie, la jumătatea drumului între Gothenburg și Malmö, ca să meargă la toaletă și să-și cumpere o sticlă de suc. Cu toate întârzierile, era ora 06:34 când trecu de indicatorul care o anunța că era în Ystad.

Ignoră indicațiile date de GPS și merse înainte până când ajunse într-un port. Apoi urmă linia de coastă a orășelului. Un băiat cu ziare stătea în fața unei case din cărămidă, vopsită în galben, cu trandafiri în jurul intrării; în rest, nu era nimeni pe stradă.

În dreptul gării, vină pe o stradă laterală, îndreptându-se spre centru. Prin fereastra unei patiserii se vedea lumină și Line opri lângă trotuar. Semnul de pe ușă spunea că se deschide la ora șapte. Ca să treacă timpul, dădu o tură pe străzi și curând își formă părerea că era un oraș plăcut, cu piațete mici și cochete și clădiri vechi. Când se deschise patiseria, comandă două sandvișuri, o sticlă de Ramlösa și cafea. Găsi o rețea wireless și, în timp ce mânca, citi pe telefon ziarele online. În *Dagbladet,* descoperi o fotografie a tatălui său. Fotograful îl surprinsese intrând pe o ușă și privind peste umăr. Din titlu, ea înțelese că era vorba despre întrevederea pe care o avusese cu o zi înainte cu Biroul. *Interogatoriu întrerupt,* anunța titlul. Cunoscutul și experimentatul anchetator risca detenția ulterior dezvăluirii că proba ADN crucială fusese pusă intenționat. O persoană din conducerea Biroului Norvegian pentru Afaceri Interne confirmase că William Wisting a plecat în timpul

audierii și explicase că ancheta nu era condiționată de timp. Adăugase și că legiuitorul considera că fabricarea de probe este la fel de gravă ca omuciderea. În cel mai rău caz, vinovatul risca douăzeci și unu de ani de închisoare. Ea zăbovi cu privirea asupra imaginii tatălui său și simți cum crunta informație îi provoacă un gol în stomac.

Articolul se termina cu o reclamă pentru ediția electronică a ziarului, unde era publicat un interviu amplu cu Rudolf Haglund, care spunea că viața i-a fost furată, din cauza falselor acuzații și a condamnării.

Când plecă din patiserie, începea să se crape de ziuă. Un feribot mare, alb ce venea dinspre Marea Baltică se apropia de docul de pe cealaltă parte a căii ferate. Urcă în mașină și-și activă iar GPS-ul. Acesta o ghidă pe rețeaua stradală cu piatră cubică până pe Lilla Norregatan.

Maud Svedberg locuia într-o casă tencuită în alb, cu inserții de lemn și acoperiș înclinat. Strada era îngustă și nu avea unde să lase mașina. Merse mai departe, vină pe următoarea stradă laterală și găsi un loc de parcare în fața unei biserici, apoi se întoarse pe jos.

Femeia care, în urmă cu șaptesprezece ani, locuise împreună cu Jonas Ravneberg, arăta așa cum și-o imaginase Line după vocea timidă de la telefon. Era scundă și subțirică, dar cu trăsături destul de pronunțate, care-i făceau capul să pară mai mare decât trupul. Ochii îi erau luminoși și rotunzi, cu o expresie ușor uimită.

Zâmbi ușor atunci când Line se prezentă și întinse mâna cu degete lungi și subțiri.

— Sper că nu am ajuns prea devreme, spuse Line.

Maud Svedberg făcu semn cu capul că nu.

— Mă trezesc cu noaptea-n cap, o asigură ea și o conduse pe Line în casă.

Avea scolioză și arăta mai în vârstă decât cei cincizeci de ani pe care-i avea.

Se așezară în jurul unei mese rotunde din sufragerie. Maud Svedberg își sprijini picioarele pe un scăunel.

— Nu am dormit bine noaptea trecută, recunoscu ea. Toată treaba asta cu Jonas mă îngrijorează.

— Cum v-ați cunoscut? se interesă Line.

— A fost cu mulți ani în urmă, răspunse femeia, lăsând de înțeles că nu va spune mai multe.

Line îi povesti despre omucidere și ce aflase despre Jonas Ravneberg.

— Era mereu așa de nervos și nesigur, spuse Maud Svedberg cu precauție. Din această cauză avea pensie de invaliditate. Nu era în largul lui printre oameni. Incapabil să

lucreze. Ne asemănăm din acest punct de vedere și poate că asta a fost ce ne-a adus împreună. Dar ceva s-a întâmplat cu el în acea ultimă vară. Ceva ce mi-a făcut imposibilă conviețuirea cu el.

— Cum așa?

— S-a închis în el. N-a mai vorbit deloc despre nimic și se enerva dacă-l întrebam ceva.

— Știți de ce se comporta astfel?

— Nu. Locuiam împreună, dar avea și viața lui separată. Avea o fermă moștenită de la părinții lui și stătea acolo zile în șir, fără să știu ce face. În cele din urmă, cumva ne-am îndepărtat unul de altul.

Maud Svedberg își ținea mâinile în poală, împreunate, dar le desfăcu atunci când vorbi despre motivul pentru care relația lor încetase.

— Și-a luat cu el toate hainele și s-a mutat înapoi la fermă și la toate lucrurile pe care le avea acolo, spuse ea încet. La mașinuțele în miniatură și la celelalte lucruri pe care le colecționa.

— Vă aduceți aminte despre cazul Cecilia? întrebă Line.

Câțiva mușchi de pe chipul femeii din fața ei tresăriră, formând riduri.

— A dispărut în acea ultimă vară în care am fost împreună, spuse ea dând din cap.

— Jonas vorbea vreodată despre acel caz?

— Nu vorbea despre nimic.

— Dar îl cunoștea pe cel care a fost condamnat pentru uciderea ei?

Maud Svedberg se lăsă pe spateaza scaunului. Ochii i se făcură și mai mari. Făcu semn cu capul că nu.

— Rudolf Haglund, spuse Line ca să-i reamintească numele.

— Nu…

Line își înclină capul.

— Sunteți sigură? întrebă ea.

Femeia firavă se ridică.

— Am stat împreună aproape doi ani, precizează ea. Dar n-am ajuns niciodată să-l cunosc cu adevărat. Nu-mi făcea cunoștință cu nimeni și nu vorbea niciodată despre prieteni sau cunoștințe, cu toate că știam că are câteva. Uneori suna pe cineva, dar nu voia să aud ce vorbește.

Maud Svedberg merse în cealaltă parte a camerei și deschise un sertar. Scoase un plic maroniu, reveni și-l puse pe masă în fața lui Line, ca și cum voia să pună mai repede capăt vizitei.

— Acesta este, spuse femeia, arătându-i spre numele tatălui ei.

Line îl ridică și îl scutură. Era ușor ca pana. Conținutul avea formă dreptunghiulară, cu margini drepte, ca o cutiuță tare.

— Pot să văd ce a scris? întrebă ea.

Femeia merse iar la sertar, scoase o foaie albă de hârtie și i-o dădu lui Line. Literele erau înclinate și scrisul părea să aparțină cuiva care se grăbea. Nu spunea mai multe față de ce-i povestise Maud Svedberg la telefon. Că se gândea la ea și că voia să vină în Suedia să se întâlnească, dar că, între timp, ea trebuia să-i facă o favoare și să aibă grijă de pachetul ce însoțea scrisoarea. Avea multe să-i spună, dar trebuia să aștepte. Dacă avea să i se întâmple ceva, ea trebuia să se asigure că pachetul ajunge la inspectorul principal de poliție William Wisting, din Larvik.

Line îi înapoie scrisoarea.

— Nu aveți de gând să-l deschideți? o întrebă femeia ce stătea în picioare.

Line plănuise să aștepte până când se întorcea în mașină, dar își dădu că Maud Svedberg era curioasă cu privire la conținutul plicului, așa că trebuia să-l deschidă înainte să plece.

Rupse plicul la un capăt și-l răsturnă în poală. Din plic căzu o casetă. O casetă video mică.

74.

Procesul de comparare era, în schimb, mai anevoios. În partea superioară a pungii pentru probe, Finn Haber găsi o amprentă în formă de spirală, potrivită pentru identificare, și începu sarcina laborioasă de a o compara cu amprentele de pe scrisoarea de suspendare, ca să elimine urmele lăsate de Wisting.

Haber era încă aplecat deasupra mesei din bucătărie când Wisting plecă, în jurul orei unu și jumătate. Pe drum spre casă, trecu pe lângă cafeneaua *Golden Peace* și o văzu pe Suzanne curățând mesele, dar nu intră. Își continuă drumul spre casă și se culcă înainte să ajungă ea. Pățaniile zilei – întâlnirea cu Haglund, interogatoriul cu reprezentantul Biroului și amprentele – erau prea complicate. Ar fi însemnat să stea până târziu în noapte să-i explice tot. În plus, obosise.

Se trezi mai târziu decât de obicei și-și făcu o cafea la espressor. Vântul se liniștise, iar pe timpul nopții ploaia încetase, dar norii încă atârnau la joasă înălțime și umiditatea din aer era ridicată.

Când sună telefonul, se aștepta să fie Finn Haber, dar era Line.

— Mă întorc din Suedia, îi spuse ea. Am luat pachetul de la Maud Svedberg.

Wisting stătea în mijlocul bucătăriei, ținând ceașca de cafea în mână.

— L-ai deschis? întrebă el.

— Da.

— Și?

— Înăuntru era o casetă video.

— Un film?

— O casetă video V8. Am făcut deja câteva verificări. Este un model standard folosit acum 15-20 de ani. Trebuie să găsim o cameră ca s-o vizionăm.

— Unde o să găsim așa ceva?

— Cred că bunicul are așa ceva.

— Da, ai dreptate. Îl voi întreba. Când ajungi acasă.

— Este un feribot de la Stromstad la Sandefjord la două și jumătate. Sper să-l prind. Voi ajunge acasă înainte de ora șase.

— OK. Să conduci cu grijă.

Wisting puse ceașca de cafea pe masa din bucătărie și închise telefonul. Observase ceva. Pe masă, în fața lui, era o casetă galbenă înregistrabilă. Era model AGFA, exact ce aceea folosită de Cecilia la Walkman, dar pe aceasta era scris cu marker negru numele lui Wisting.

O ridică și o întoarse pe cealaltă parte. Numele său era scris cu litere de tipar pe ambele părți. Chiar în acel moment sună telefonul. De data asta era Haber.

— Se confirmă, spuse el. Aceeași persoană a pus mâna pe notificarea ta de suspendare și pe punga în care este proba A-3. Și nu ești tu. Am eliminat amprentele tale.

Deși caseta pe care o ținea în mână îi înfrâna bucuria, simți o satisfacție deosebită că obținuse confirmarea. În urmă cu șaptesprezece ani, Audun Vetti era un tânăr ofițer de poliție cu mari ambiții. Un bărbat care se grăbea să urce pe scara ierarhică. În lipsa unor probe concrete, cazul Cecilia stagna și era pe cale să devină un obstacol în calea carierei sale.

— Dar tot nu dovedește nimic, continuă Finn Haber. Nu l-am văzut niciodată în laborator, dar sigur poate construi o poveste prin care să explice de ce sunt amprentele lui pe pungă.

— Mă voi asigura că nu scapă, îl asigură Wisting, fără să lase din ochi caseta galbenă. Ai documentat tot?

— Am fotografiat tot procesul, confirmă Haber. Mai avem nevoie doar de înregistrarea oficială a lui Vetti din registrul de amprente.

Wisting răspunse ceva în mod automat și abia dacă auzi ce-i spuse bătrânul expert criminalist.

— Te mai pot ajuta cu ceva? se interesă Haber.

— Nu, este în regulă, îi răspunse Wisting. De-a dreptul perfect.

Îi mulțumi din nou lui Haber pentru ajutor și puse telefonul deoparte. Apoi luă caseta în dormitor, la etaj. Suzanne dormea profund. Se așeză lângă pat, o atinse pe umărul dezgolit și o mișcă ușor.

Ea se trezi cu greu, se întinse și se întoarse încet spre el.

— Bună, spuse Wisting și-i arătă caseta. Știi de unde e asta?

Suzanne își frecă ochii și-și linse buzele ca să-și umezească gura uscată.

— Unul dintre clienți a lăsat-o ieri pe tejghea, răspunse ea și trase de pilotă. M-a rugat să ți-o dau ție. A spus că e ceva important.

Wisting expiră puternic pe nas și se ridică.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Suzanne.

— Nu chiar, răspunse el. E de la Rudolf Haglund.

Suzanne se ridică în capul oaselor.

— Ucigașul?

Wisting dădu din cap.

— Dar… începu Suzanne și-și tot muta privirea de la Wisting la casetă. Ce este pe ea?

— Nu știu încă, răspunse el și se îndreptă spre ușă. Culcă-te la loc. Trebuie să merg până undeva.

Nu aveau casetofon în casă. Când plecase în armată, în urmă cu opt ani, Thomas luase radiocasetofonul cu CD player. Nici el, nici casetofonul nu se mai întorseseră acasă. Trebuia să meargă la cabană ca s-o asculte.

Drumurile erau încă umede. În câteva locuri, erau bălți mari pe asfalt. Când intra în ele fără să reducă viteza, împroșcă apa în toate direcțiile.

Aerul era mai rece de-a lungul coastei. Marea încă spumega, deși vântul se potolise.

Intră în cabană și privi în jur, dar nu văzu niciun semn lăsat de vreun musafir nepoftit. Line fusese ultima acolo. Spălase ceștile din care băuseră, iar documentele din cazul Cecilia erau aranjate în ordine pe masa din sufragerie.

Vechiul casetofon de călătorie era pe un raft, sub fereastră. Îl ridică pe pervaz și puse caseta cu partea A în exterior, apoi apăsă butonul *play.*

Mai întâi auzi un fel de foșnet, ca și cum cineva se afla în mers și hainele i se frecau unele de altele. Apoi se auziră vocile. Două persoane se prezentară spunându-și pe numele mic. Gjermund și Rudolf. Rudolf Haglund.

La început, celălalt vorbea mai mult. Îi mulțumea lui Haglund că și-a făcut timp pentru întâlnire și se întreba dacă îl contactaseră mulți ziariști. Haglund a confirmat, iar celălalt a întrebat dacă putea să înregistreze discuția.

Era un interviu. Rudolf Haglund îi dăduse înregistrarea pe care o făcuse el însuși în timpul unui interviu pentru presă.

Jurnalistul spunea că ar aprecia să aibă poze noi și că urma să apară un fotograf. Probabil că Haglund răspunsese făcând semn din cap, pentru că dialogul a continuat, dar a fost curând întrerupt de o femeie care venise să le ia comanda. Haglund dorea o friptură, iar ziaristul pește. Haglund a cerut o cola, iar ziaristul i-a cerut chelneriței o apă minerală Farris.

Wisting știa un singur jurnalist numit Gjermund. Gjermund Hulkvist de la *Dagbladet.* Era un experimentat jurnalist de investigații, care adopta cu ușurință un ton prietenos și povestea multe despre el însuși ca să obțină ce vrea.

Pe înregistrare îi spunea lui Haglund pe numele mic și-i reamintea cât era de recunoscător că acceptase să-i acorde acest interviu.

— Ești bun, spuse Haglund. Îmi place cum scrii. Te limitezi la fapte. Asta mi-a plăcut și când ai scris despre caz, în urmă cu șaptesprezece ani.

— Mă bucur să aud asta.

— Nu numai că te-ai limitat la fapte, dar ai fost și primul care a publicat știrea.

— Totul e să ai o rețea extinsă de contacte, explică Gjermund Hulkvist. Să ai surse bune.

— În poliție?

— Și acolo. Chiar la centru.

Wisting mări volumul. Gjermund Hulkvist și *Dagbladet* dezvăluiseră că poliția avea o înregistrare în care Cecilia povestea ce i se întâmplase și unde era ținută captivă.

Se auzi un scaun scârțâind.

— Nu sunt interesat de un interviu dacă omul responsabil de condamnarea mea pe nedrept este unul dintre contactele tale din poliție, spuse Haglund, fiind în mod cert supărat.

— Nu e Wisting, îl asigură ziaristul, pe un ton jos și puternic. Mai sus.

— Procurorul?

— Să spunem că în acest moment este șeful inspectoratului.

Haglund se așeză iar la masă.

— Și că merită să colaborezi cu presa, continuă ziaristul pe un ton mai relaxat, acum că-l câștigase de partea sa pe intervievat.

Conversația continuă, dar Wisting n-o mai ascultă. Jurnalistul mersese cât putuse de departe fără să-și dezvăluie sursa. Dar era clar cine-i dăduse informația. Audun Vetti.

75.

Roald Wisting era un tip activ. Fusese medic, iar după pensionare obținuse funcții de conducere în diverse cluburi și asociații. Deși amândoi locuiau în Stavern, faptul că nu se vedeau decât de câteva ori pe lună era atât o consecință a stilului său de viață activ, cât și a programului prelungit de muncă al lui Wisting. Când Ingrid era în viață, tatăl său venea la cină în fiecare duminică. Acum, se mai întâlneau la o cafea la *Golden Peace.*

Tatălui său îi plăcea să meargă pe jos și venise acasă la Wisting cu camera pe umăr.

— N-am mai folosit-o de ani buni, explică el și puse geanta neagră pe măsuța de cafea. Dar am testat-o acasă înainte să vin. Am câteva filmulețe drăguțe cu Line și Thomas.

Găsi un cablu și trase televizorul de lângă perete. Wisting se întrebă dacă să-i spună ce descoperise despre Audun Vetti, dar renunță. Nu era nevoie să-i dea explicații tatălui său.

— Una dintre ele este în aparat, spuse tatăl său, făcând semn cu capul spre geanta în care era camera video. Trebuie să fie din vara de dinainte să înceapă școala. Eram cu toții în Danemarca. Legoland și Lion Park.

Wisting zâmbi și-și aminti cum tatăl său se plimbase entuziast cu camera video și filmase mașinuțele care se învârteau în jurul unor machete de orașe construite din mici piese de lego.

Tatăl său miji ochii prin ochelari și încercă să găsească mufa potrivită pentru cablul camerei. Zâmbi când reuși s-o conecteze. Deocamdată nu-și trăda vârsta.

— Ar trebui să le copiem pe DVD-uri, continuă el. Și culoarea, și calitatea imaginii se pierd în timp.

— Ai dreptate, spuse Wisting. Oare sunt firme care pot face asta?

— Sigur… murmură tatăl său și scoase vechea cameră video din geantă. Hai să vedem.

Conectă cablul de la televizor și căută o priză.

— Line când vine? îl întrebă tatăl său.

Wisting aruncă o privire la ceas și se gândi că feribotul ce venea din Suedia abia sosise în Sandejord.

— Cam într-o oră, cred.

— Și ce fel de film aduce?

— Nu știm încă, dar cred că e vorba despre cazul Cecilia.

— Cazul Cecilia, repetă tatăl său. Eram de gardă la spital în ziua în care l-au adus pe criminal. Zvonul s-a împrăștiat prin secții ca un oftat de ușurare. N-am avut nimic de-a face cu el,

dar asistentele de la recepție au vorbit mult timp despre el. Câteva dintre ele îl și știau de când fusese pacient.

Wisting se așeză. Își aduse aminte de mica incizie cicatrizată pe care o văzuse în fotografia făcută lui Haglund când a fost examinat în secția de urgențe. Era o parte a trecutului său care nu fusese pe deplin clarificată în timpul anchetei.

— Și-a înlăturat niște alunițe?

— Da, așa este, confirmă tatăl său dând din cap, semn că-și reamintea. I-au fost descoperite niște modificări celulare când a venit pentru monitorizare.

— Monitorizare?

— Fusese operat de cancer la prostată cu câțiva ani mai înainte.

Tatăl său îndreptă telecomanda spre televizor.

— Nu rămâi impotent după o astfel de operație? întrebă Wisting.

— Se poate întâmpla, confirmă tatăl său.

Ecranul televizorului pâlpâi. Un autobuz roșu din lego se îndrepta în viteză spre un pod. Autobuzul se opri când podul se ridică, pentru a lăsa o barcă să treacă pe sub el.

Wisting se ridică, luă telefonul și ieși în bucătărie.

— Ce este? îl întrebă tatăl său.

— Trebuie doar să verific ceva, răspunse Wisting.

Îl apelă pe psihiatrul pensionat care-l examinase pe Rudolf Haglund. Dacă Rudolf Haglund își pierduse capacitatea erectilă ca urmare a operației de prostată, asta punea cazul într-o lumină nouă. Era ceva ce ar fi trebuit să fie consemnat în raportul expertizei psihiatrice. Și mai ciudat era că Rudolf Haglund ascunsese o informație care l-ar fi putut achita.

Psihiatrul nu răspunse. Wisting îi lăsă un mesaj cu rugămintea să-l sune înapoi. Apoi se întoarse în sufragerie. Pe ecran erau gemenii, fiecare cu câte un con de înghețată în mână. Prin spatele lor se plimba Ingrid, zâmbind cu gura până la urechi.

— *Este doar a treia înghețată pe ziua de azi,* spune ea, râzând.

Lui Wisting i se puse un nod în gât. În cei cinci ani de când se stinsese din viață, nu văzuse niciun film în care apărea ea și probabil vocea ei îl făcuse să se emoționeze.

Apoi apărură imagini cu un sat de indieni, iar copiii aveau pene prinse în păr.

Wisting se așeză. Încet, gândurile despre Cecilia Linde, Rudolf Haglund și Audun Vetti se estompară. Fu absorbit de căutarea de aur, bărcile de pe râuri, călătoriile cu trenul, toboganele de lemn și mașinile lego. Pe fundal se auzea mereu râsul contagios al lui Ingrid. Vechile amintiri îl făcură

deopotrivă trist și fericit și fu dezamăgit când filmulețul se termină.

Nu după mult timp, merse să deschidă ușa. Line intră cu o pungă plină cu lucruri cumpărate de la duty-free. Era obosită. Părul blond era ciufulit, hainele îi erau în dezordine și avea cearcăne la ochi, dar, în același timp, părea mulțumită.

Îi îmbrățișă pe amândoi. Wisting luă punga cu cumpărături și o așeză pe masa din bucătărie. Când reveni în camera de zi, Line băga deja caseta în camera video.

— Era derulată de la început, clarifică ea și împinse caseta.

Bunicul ei preluă conducerea și apăsă butonul *play.* Toți trei stăteau în fața televizorului.

La început apărură doar purici. Puncte cenușii, albe și negre, pâlpâiră pe ecran înainte să apară imaginea cu ceea ce părea a fi o parte dintr-o bucătărie. Un aragaz și o chiuvetă. Deodată, imaginea deveni neclară.

Culorile dispărură și ecranul se întunecă în totalitate, după care apărură iar frânturi de imagini din bucătărie. O bucătărie cu perdele albe și o draperie croșetată. Lumina puternică nu te lăsa să vezi afară.

Line stătea pe marginea celui mai apropiat scaun.

Imaginea de pe ecran se întunecă iar. Apărură din nou purici, după care imaginea unei camere goale cu pereți albi și podea gri. Era filmat de sus în jos, ca și cum cineva ținea camera deasupra capului, înclinată astfel încât să surprindă cât mai mult din încăpere.

Filmul sări la o altă scenă. Camera era așezată într-un unghi puțin diferit, dar se filma din aceeași direcție. De data asta, în mijlocul încăperii era o persoană. O femeie dezbrăcată. Stătea cu capul aplecat, dar îl ridică încet și privi direct în camera video. În jurul gâtului avea o curea de piele.

Wisting făcu un pas în spate și se sprijini de marginea mesei.

Era Cecilia Linde.

Vederea ei îi provocă durere fizică, o lovitură în diafragmă.

Ea stătea pur și simplu acolo, cu frica, chinul și durerea răzbătându-i din priviri. Pe obraji străluceau urmele lacrimilor uscate. Clipi. Își închise ochii pentru o clipă și, când îi deschise iar, amestecul de frică și disperare deveni și mai clar. Mișcă din buze. La început, nu se auzi niciun sunet, apoi spuse în șoaptă:

— *Te rog…*

Buzele-i începură să tremure. Ochii îi străluceau, iar lacrimile îi alunecau pe obraji.

— *Te rog*, îl imploră ea din nou pe cel din spatele camerei.

Pudoarea n-o mai preocupa. Stătea cu brațele întinse pe lângă ea, fără să încerce să se acopere.

— *Orice dorești,* se rugă ea. *Fac orice dorești. Doar dă-mi drumul.*

— Dă înapoi, spuse Line.

— Ce?

— Dă înapoi de la început.

Bunicul ei făcu întocmai. Reapărură imaginea și zgomotul de fond. Filmul începu să ruleze.

— Oprește! îl rugă Line.

Imaginea se opri într-o poziție în care cameră era aplecată. Line își înclină capul și privi cu atenție ecranul. Un zid albastru, un blat pe care se aflau farfurii și pahare, câteva dulapuri suspendate având aceeași culoare ca și pereții. Un aragaz cu trei ochiuri, smălțuit. O chiuvetă de bucătărie și o chiuvetă de perete, ambele din inox.

— Am mai văzut bucătăria asta, spuse Line. Știu unde este, unde a fost sechestrată Cecilia Linde.

Ea arătă cu degetul spre imaginea împietrită.

— Este ferma lui Jonas Ravneberg.

76.

Line luă de pe scaunul din dreapta geanta cu aparatul foto ca să-i facă loc bunicului ei. Ea mai fusese la ferma lui Jonas Ravneberg din Manvik, așa că plecară cu mașina ei.

Wisting stătea acolo, în tăcere, cu gura încleștată. Jonas Ravneberg îi scăpase atenției în timpul anchetei efectuată în urmă cu șaptesprezece ani. Cecilia fusese sechestrată în subsolul casei lui timp de douăsprezece zile fără ca numele lui să fie pomenit. Își îndreptaseră atenția în altă parte și căutaseră în cu totul alte direcții.

— N-ar trebui să sunăm pe cineva? întrebă Line. Poliția și ambulanța? Dacă el este autorul, este posibil ca Linnea Kaupang să fi stat zile întregi închisă în pivniță, fără apă și mâncare.

— Așteptăm până când ajungem acolo, răspunse Wisting. Încerca să pună lucrurile cap la cap. Jonas Ravneberg era un anonim, dar părea să aibă un rol periferic, atât în cazul Cecilia, cât și în cazul Ellen. Iar acum fusese și ucis, la scurt timp după eliberarea lui Rudolf Haglund, care putea dovedi că fusese condamnat pe nedrept. Era dificil să înțeleagă contextul și încă nu putea scăpa de gândul că Haglund era cel care a răpit-o și ucis-o pe Cecilia Linde. Desigur, exista posibilitatea să fie implicați doi autori diferiți, deși în cazul crimelor cu tentă sexuală o astfel de împrejurare era o raritate. Iar ancheta nu dovedise că erau mai mulți autori.

Line încetini și vira pe un drum lateral. Mașina derapă dintr-o parte într-alta până când roțile prinseră aderență pe suprafața noroioasă. Apoi acceleră. Copacii atârnau grei deasupra lor și umbreau lumina apusului. Farurile luminau drumul denivelat din fața lor și scoteau în evidență urmele lăsate de o altă mașină.

— Colegii tăi îl supraveghează încă pe Haglund?

Line dădu din cap.

— Am vorbit cu ei chiar înainte să ajung acasă. Nu a ieșit toată ziua din casă. Mașina lui este în parcare.

Line încetini. Mașina ieși din șleauri și ceva lovi șasiul. Wisting se prinse de centura de siguranță, văzând că mașina se îndreptă spre șanț. Line păstră controlul volanului, dar mașina derapă înainte să reintre pe traseu.

Drumul se îngusta și crengile tufelor și copacilor de pe margine zgâriau mașina pe dinafară. Luară și ultimul viraj și mica fermă li se ivi în fața ochilor.

În curte era o mașină, cu urme de nămol pe aripi și pe roți. Line încetini, dar era prea târziu. Lângă hambar era un bărbat.

Se întoarse spre ei și rămase în lumina farurilor.

— Frank Robekk, observă Wisting.

Coborâră din mașină, lăsând-o cu motorul pornit. Fostul polițist făcu câțiva pași înspre ei. Avea ceva în mâini și ridică un braț ca să se ferească de lumina farurilor. Atunci observară că ținea o lanternă. În mâna ce-i atârna pe lângă corp părea să aibă o armă de foc.

— Wisting? spuse el pe un ton mirat.

— Frank. Ce faci aici?

— Trebuie să vezi ceva, răspunse Robekk și le făcu semn să-l urmeze.

În cealaltă mână ținea o bormașină cu baterii.

— Ce faci aici? repetă Wisting.

— Ce trebuia să facem acum șaptesprezece ani, răspunse Robekk și se îndreptă spre ușa hambarului.

Pe ușa cu mai multe încuietori era un drug imens. Pe pământ, în fața ușii, erau împrăștiate mai multe așchii proaspete.

Robekk făcu semn spre o gaură pe care o dăduse în ușa groasă.

— Aruncă o privire, îl rugă el și puse lanterna în dreptul orificiului.

Wisting se înțelese din priviri cu Line și se aplecă să se uite prin gaură.

Înăuntru era întuneric. Raza lanternei lumina partea din spate a unei mașini aflată la trei sau patru metri distanță de ușa hambarului. Era plină de praf și părea să fie de culoare gri. Numărul de înmatriculare lipsea, dar din centrul portbagajului lumina lanternei se reflecta în logoul în formă de fulger al unui Opel.

Wisting se îndreptă de spate și-l privi pe Frank Robekk în ochi, fără să spună nimic.

— Ce este? întrebă Line.

— Mașina, răspunse Robekk. Mașina pe care a folosit-o când a răpit-o pe Cecilia Linde.

Line se aplecă în dreptul găurii ca să se uite, dar Robekk îndreptă lanterna spre baraca din partea cealaltă a curții și spre Saabul parcat acolo.

— Am dat-o în bară cu totul, spuse el luminând mașina transformată de timp într-un hârb ruginit. A fost văzut când a dispărut Ellen, dar noi n-am înțeles. Am dat-o în bară.

Wisting tot nu zise nimic, ci se uită în jur după ceva cu care să forțeze încuietorile de la ușa hambarului.

— Am scule în mașină, spuse Robekk, ca și cum și-ar fi citit reciproc gândurile.

El luă o rangă din portbagaj și-i dădu lanterna lui Wisting. Lemnul era uscat și vechi și cedă ușor după ce Robekk forță scândurile ușii. Răsuci atât de tare ranga, încât începură să sară așchii. Ușa cedă și primul șurub căzu pe pământ. Apoi continuă cu următorul. Fostul ofițer de poliție scoase un geamăt și mici stropi de sudoare îi apărură pe frunte.

Cinci minute mai târziu, toate bolțurile erau scoase. Frank Robekk aruncă ranga și ridică ușa imensă a hambarului.

Wisting intră în urma lui. Niște boabe de porumb se sfărâmară sub pașii lor. Mici particule de praf dansau în lumina lanternei. Mirosea a paie și bălegar.

Tavanul era înalt, dar spațiul era atât cât să parchezi o mașină. De unul dintre ziduri atârnau câteva furtunuri, lopeți, greble și alte unelte, dar și două roți vechi de căruță. De partea cealaltă era o grămadă de saci din pânză uscați. O scară ducea spre podul pentru fân.

Se apropiară de mașină. Era acoperită de un strat gros de praf. Wisting încercă să arunce o privire prin geamurile murdare și mate. Era pe punctul să șteargă praful depus, când dinspre tavan se auzi un zgomot. Urmară câteva pâlpâieli orbitoare, iar încăperea se lumină. Se uită la Line, care stătea chiar în dreptul ușii. Deasupra lor, de tavan era prinsă o lampă de lucru cu plasă de sârmă.

Frank Robekk deschise portiera din spate, de pe partea stângă. Wisting aruncă o privire înăuntru, împreună cu el. De oglinda retrovizoare era prins un odorizant vechi, în formă de brad, dar altfel totul era curat și îngrijit. În contact era o singură cheie.

Wisting dădu ocol mașinii și o studie din mai multe unghiuri. Era ruginită, așa cum o descrisese tractoristul, iar anii petrecuți în hambarul rece îi alterase starea. De pe aripile roților se desprinseseră bucăți mari de tablă, iar șuruburile ce țineau una dintre oglinzi se desprinseseră, așa că oglinda atârna.

Se opri în dreptul portbagajului. Apăsă încet butonul, care era înțepenit și scoase un scrâșnet. Apoi se auzi o pocnitură și capacul portbagajului se întredeschise.

Frank Robekk îl ridică de tot.

Pe un preș negru de cauciuc, stăteau perfect împăturite niște haine. Un tricou cu mânecă scurtă, pantaloni, o pereche de chiloți albi și un sutien sport gri. Alături de ele era o pereche de tenișI cu ciorapi albi băgați în ei. În fața hainelor erau aruncate un walkman și o pereche de căști.

În câteva locuri, rugina săpase găuri în metalul portbagajului și prin ele se vedea cimentul de pe jos.

Și în urmă cu șaptesprezece ani fuseseră suficient de mari cât să strecori prin ele o casetă.

Un ciudat sentiment de melancolie puse stăpânire pe el. Se întoarse și privi afară spre clădirea principală, bine ancorată pe zidurile groase ale pivniței.

77.

În timp ce se afla încă în hambar, îi sună telefonul. Era Steinar Kvalsvik, psihiatrul. Wisting îi salvase numărul și acum numele îi era afișat pe ecran.

— Ați sunat?

— Da, dar poate aștepta, răspunse Wisting și se îndreptă spre ușa deschisă a hambarului, cu privirea ațintită spre clădirea principală aflată de cealaltă parte a curții. Farurile aprinse ale mașinii lui Line făcea ca totul să fie învăluit în nuanțe de alb și negru.

— Despre ce era vorba? se interesă psihiatrul.

— Haglund a fost operat de cancer la prostată, îi precizează Wisting. Este posibil să fi rămas impotent în urma intervenției. M-am gândit că e ciudat că nu se menționează nimic despre asta în raport.

— De acord. Ar fi trebuit să fie consemnat, răspunse psihiatrul după un moment de tăcere. Însă expertiza psihiatrică nu este o anchetă. Se bazează pe ceea ce apare în documentele puse la dispoziție de poliție și pe discuțiile purtate cu persoana acuzată. Nu știu de ce el n-a pomenit despre asta, dar nu schimbă cu nimic lucrurile. Ba chiar îi poate consolida și spori motivația.

— Cum adică?

— Impulsurile sexuale nu sunt localizate între picioare. Ci în minte. Mai mult, în aproape toate cazurile de abuz sexual este vorba despre putere, nu despre sex.

Ascultându-l, Wisting se uita la Line. Urcase în mașină și oprise motorul, dar lăsase farurile aprinse. Avea aparatul foto la gât. Ea îl ridică, îl îndreptă spre el și-l imortaliză când își trecea mâna prin păr. Apoi se apropie puțin și mai făcu o fotografie, surprinzând în fundal mașina căutată timp de șaptesprezece ani.

— Erecția este, în realitate, o interacțiune complexă a hormonilor, impulsurilor nervoase și mușchilor, un rol important jucându-l atât factorii psihologici, cât și cei fiziologici, continuă psihiatrul. Tratamentul contra cancerului afectează adesea capacitatea fizică, dar nu dorința. Pe unii îi ajută o stimulare fizică sau psihică mai intensă.

— Haglund era sado-masochist, interveni Wisting gândindu-se la revistele porno pe care le găsiseră la el acasă.

— Exact. Sado-masochismul sexual semnifică faptul că el poate găsi plăcerea în a-i domina pe alții sau în a-i umili, fie în a-i răni fizic sau psihic. În cazuri extreme, a răpi o femeie și a-i

face toate aceste lucruri îi poate aduce o mult râvnită satisfacție.

Wisting mută telefonul la cealaltă ureche. Nu avea timp acum pentru o astfel de discuție, dar voia să audă ce avea de spus psihiatrul. Frank Robekk, cu ranga încă în mână, se îndrepta spre clădirea principală.

— Încă mai credeți că Haglund a răpit-o pe Cecilia? dori el o confirmare.

— Sunt și mai convins, spuse psihiatrul. O intervenție chirurgicală la prostată poate explica și de ce nu s-au găsit urme de spermă pe trupul ei. Sfincterul vezicii poate fi afectat în timpul operației. Ar avea un așa-zis orgasm uscat. Lichidul seminal ajunge, în schimb, în vezică și este eliminat mai târziu, odată cu urina.

Frank Robekk, aflat în cealaltă parte a curții, era pe cale să spargă ușa de la intrare.

— Mai este ceva ce mă deranjează, continuă psihiatrul. Care mă tulbură profund.

— Da? spuse Wisting.

— Este un gând care nu-mi dă pace.

— Da? repetă Wisting, grăbit.

— Este vorba despre fata asta cu panglică galbenă. Linnea Kaupang. Cred că el a răpit-o. Cred c-o ține captivă pe undeva.

Wisting înghiți în sec. Începuse deja să traverseze curtea.

— Mulțumesc că ați sunat, spuse el. Voi reveni cu un telefon.

Lemnul din jurul ușii scârțâi. Frank Robekk înjură și o lovi cu piciorul.

— Pivnița! strigă Wisting arătând spre cealaltă parte a casei. Dacă fata se află aici, este în pivniță.

Robekk coborî ranga pe lângă corp și se îndreptă spre trapă. Pe aceasta erau lipite frunze negre, putrede. Tufele dese aflate de-o parte și alta a trapei erau lipite de pământ, împreună cu niște vreascuri rupte, semn clar că trapa fusese deschisă recent.

Frank Robekk împinse ranga sub zăvorul închis cu lacăt. Telefonul sună iar. De data asta era tatăl său. Wisting nu era sigur că vrea să discute cu el, dar până la urmă îi răspunse.

— Sunt cam ocupat acum, îl preveni el.

— Am văzut restul filmului, îi spuse tatăl său și era neobișnuit de tăcut. La final apare un bărbat în pivniță. Este cel pe care l-ai prins. Rudolf Haglund.

Wisting auzi ce spuse tatăl său, dar nu avea timpul necesar să înțeleagă ce însemna asta. Pentru el, pentru caz și pentru coșmarul pe care-l trăise. Felul în care acest amănunt înlătura orice îndoială.

— Ești sigur? întrebă el.

— Știu cum arată din fotografiile din ziar. El este.

Înghiți în sec, îi mulțumi tatălui său și închise telefonul. O rugă pe Line să vină lângă el.

— Ești sigură că Tommy și colegii tăi îl țin sub supraveghere pe Haglund?

— Tot crezi că este Haglund… începu ea.

— Sună-i! Asigură-te că nu-l pierd din vedere!

Line puse mâna pe telefon. Robekk încerca să spargă zăvorul. Intrarea aceasta era mai rezistentă decât cea a hambarului. Poate c-ar fi fost mai ușor să pătrundă pe una dintre ferestrele pivniței. Una dintre ele era spartă și era acoperită cu placaj. Apoi își aminti că în hambar era un baros, după care se-ntoarse. Robekk îi făcu loc și el lovi lemnul deja fărâmițat. La a doua izbitură, sparse încuietoarea.

Balamalele scârțâiră când Robekk ridică una dintre trape și o dădu într-o parte. Din întuneric se ridică un iz de putreziciune și mucegai.

Rămaseră nemișcați și ascultară. De undeva se auzea apă picurând. Atât.

Robekk aprinse lanterna. În fața lor, treptele ude din piatră luceau.

Wisting ridică barosul în dreptul pieptului și făcu primul pas.

Treptele duceau într-o încăpere cu tavan înalt și pereți văruiți în alb, cu pete negre de mucegai. Niciunul dintre ei nu trăda nimic. Pereții emanau o liniște rece ce se răspândea precum o ceață invizibilă. Pe o masă erau un borcan gol de gem, conserve și sticle cu etichete scrise de mână. Mai încolo, în mijlocul unui perete, era o ușă.

Robekk o încercă. Închisă. Wisting o deschise din două lovituri.

Intrară în altă încăpere. În stânga ușii, Wisting găsi un întrerupător. Se auzi un bâzâit, după care se aprinse o lampă mare din tavan.

Camera era mai mică decât precedenta și era construită în formă de potcoavă în jurul unei protuberanțe. În mijlocul acesteia era o ușă prevăzută cu o armătură suplimentară de fier și un zăvor.

Wisting se apropie. Lângă unul dintre pereții protuberanței se afla un scaun și chiar deasupra, la înălțimea tavanului, era o fereastră prin care se putea vedea în spațiul închis. În cel mai îndepărtat colț al încăperii, sprijinită de perete, era o cameră video model mai vechi, așezată pe un trepied.

Îi dădu barosul lui Robekk și se urcă pe scaun. Inspiră adânc înainte să ridice capul și să arunce o privire înăuntru.

78.

Pe podea, în poziție fetală, stătea o tânără dezbrăcată. Wisting își lipi fruntea de zidul rugos de cărămidă de deasupra firidei. Îl izbi un iz de urină. Femeia stătea nemișcată. În jurul gâtului avea aceeași zgardă de piele care apărea în filmuleț la gâtul Ceciliei. Ca și cum era un animal, un câine, aflat în proprietatea cuiva.

Apoi ea întoarse capul încet și se uită în sus la el.

Probabil că-i auzise când intraseră prin chepeng. I se păru că vede în ochii ei speranța împletită cu frică.

— Linnea! strigă el.

Tânăra de pe jos închise iar ochii. Concomitent, Robekk lovi ușa cu barosul și un tremur violent cuprinse trupul fetei.

— S-a terminat! strigă Wisting. Suntem de la poliție.

Coborî de pe scaun. Stătea cu mâinile goale, privindu-l pe Robekk cum ridică barosul și lovește din nou. Nu se putea abține să nu se gândească la minutele pe care le irosiseră. Toate acele ore pierdute, în timp ce Linnea Kaupang fusese sechestrată.

Line îi urmă în încăpere. Se opri în pragul ușii, cu telefonul în mână.

— A intrat în pădure, spuse ea.

— Ce vrei să spui?

— Haglund, spuse ea fără să detalieze. Tommy s-a dus la el acasă să se asigure că este acolo. Haglund a intrat în pădurea din spatele casei, cu o lanternă mare în mână.

Wisting revăzu în minte harta pe care o agățase în sala de ședințe în timpul anchetării cazului Cecilia, pe care erau marcate porțiunile din ce în ce mai întinse în care efectuaseră căutări. Casa din Dolven a lui Haglund nu putea fi la o distanță mai mare de un kilometru. În principiu, erau vecini.

— L-a văzut pe Tommy?

Line scutură din cap.

— E pe urmele lui.

În spatele lor se auzi o ultimă bubuitură puternică când Robekk făcu ușa fărâmițe. Line făcu câțiva pași în cameră.

— Este acolo înăuntru, îi explică Wisting și se îndreptă spre ușă. Cheamă o ambulanță. Și sună-l pe Hammer, roagă-l să vină aici cu toți oamenii pe care-i are la dispoziție.

Linnea Kaupang se ridică în picioare. Se sprijini de perete și cu o mână își acoperi sânii.

— S-a terminat, repetă Wisting.

El își dădu jacheta jos și o puse pe umerii fetei, care tremura. Ea spuse ceva neinteligibil în șoaptă și făcu câțiva

pași nesiguri. Robekk o cuprinse cu brațul și o conduse afară. Wisting rămase pe loc și privi în jur. Încercă să-și imagineze atrocitățile petrecute în acel spațiu.

Încăperea era mai mică decât o celulă de pușcărie. Pereții păreau să se strângă în jurul lui și nu mai putea să respire. Merse la ușă și se sprijini cu o mână de zidul rece.

Era scrijelit ceva pe el. Nu putea spune ce fel de unealtă fusese folosită. Poate că doar degetele, plimbate înainte și înapoi până când au lăsat urme. Două litere neregulate. C ȘI L. Cecilia Linde, așa cum își scrisese inițialele pe caseta galbenă ce-i făcuse cunoscute lumii ultimele cuvinte.

Imediat deasupra erau niște urme mai clare. Alte două litere. *E* și *R*. Ellen Robekk. Pe podea era o agrafă cu o mică panglică galbenă, folosită să scrie pe perete un fel de bun-rămas. *L.K*. închise ochii, rămânând nemișcat pentru o clipă. Apoi Line sau poate altcineva strigă ceva din capătul scării pivniței. Nu deslușì decât *Haglund*. Auzi pași pe treptele de piatră și apoi ea strigă iar:

— Este aici! Vino!

79.

Wisting venea alergând în spatele lui Line. Jos, spre râu. În licărul lanternei văzu doi bărbați bătându-se. Era o luptă corp la corp, în care unul încerca să-l țină la distanță pe celălalt.

— Tommy! strigă Line.

Cei doi bărbați de la capătul peluzei căzură și se rostogoliră. Unul dădu să se ridice, dar celălalt îl prinse de picioare. Era imposibil să-și dea seama cine-i cine. Cel aflat în picioare își eliberă un picior și-l lovi pe celălalt. Se auzi un țipăt de durere. Lumina lanternei îi lumină chipul celui aflat în picioare. Era Haglund. Își eliberă și celălalt picior și fugi în pădure.

Wisting luă lanterna din mâna lui Line și începu să fugă după el. Prin pădure, în spatele unei case cu acoperiș de mușchi, era o potecă. Dădu la o parte tufele, sări peste trunchiuri și rădăcini de copaci, se zgârie în acele de brad și în crengi fără să-i pese, se împiedică și căzu, se ridică imediat și continuă să alerge. Sudoarea îi curgea pe frunte, gustul de sânge îi inundă gura.

— Haglund! strigă el, încercând să-l facă să se oprească.

Nu auzi decât zgomotul scos de bocanci pe pământul bătătorit și susurul râului.

Poteca șerpuia prin pădurea deasă, apoi ajunse la un vad unde râul se lărgea, dar nu era foarte adânc.

Haglund îl traversase pe jumătate. Wisting își îndreptă lanterna spre el. Apa curgătoare îi ajungea aproape de genunchi. Se urcă pe o stâncă mare, se întoarse și privi înapoi.

— Haglund! strigă iar Wisting.

Vocea lui aproape că se topi în vuietul apei. Rudolf Haglund se ridicase și stătea în echilibru pe stâncă. Apoi sări în râu și merse mai departe prin apă.

Wisting intră și el în apă. În fața lui, Haglund își pierdu echilibrul pe rocile instabile și alunecoase. Căzu în apă și se zbătu, după care se ridică din nou în picioare și continuă să înainteze, clătinându-se, cu brațele întinse în lateral.

Volumul mare de apă făcea curentul mai puternic. Wisting simți cum apa rece ca gheața îi cuprindea picioarele. Încercă să înainteze pe pietrele instabile.

Haglund mergea clătinându-se și era aproape de malul celălalt. Apoi își flutură brațele în aer, încercând să se prindă de ceva. Își arcui spinarea și căzu pe spate în curentul rapid.

Wisting făcu un pas în spate și urcă pe mal. Lumină cu lanterna în lungul râului, dar nu-l zări pe Haglund. Apoi îi apăru capul. Striga ceva și dădea din brațe, luptându-se cu fluxul de apă. Wisting ținu lumina ațintită asupra lui și observă

că se urcă pe celălalt mal. Se trase cu totul pe uscat, dar când se ridică, pământul îi fugi de sub picioare. Întregul versant o luase la vale. Haglund se prinse de crengile unui copac, dar acestea se rupseră.

Căzu pe spate și se lovi cu forță de niște stânci care abia dacă se iveau din apă.

Trupul fu luat de ape, urmând cursul sinuos al râului. Wisting alergă de-a lungul malului și încercă să nu-l piardă din ochi pe Haglund. Era cu fața în jos, doar spinarea fiindu-i vizibilă.

Wisting ținea o mână în fața lui și dădea la o parte nuielele și crengile. Curentul apei aduse trupul lui Haglund înapoi pe malul pe care se afla el. Când ajunse la doi metri de sol, Wisting aruncă lanterna și intră în apă. Râul se adânci brusc și pietrele îi alunecară de sub picioare. Dădu de câteva ori puternic din brațe și ajunse lângă Haglund. Curentul îi purtă mai departe. Wisting călcă apa și ieși cu umerii la suprafață. Apa îi îngreuna hainele și-l trăgea la fund, dar reuși să întoarcă trupul inert cu fața în sus. Corpul lui Haglund avea mișcări convulsive, iar prin gura deschisă se auzi un gâlgâit.

Wisting își puse brațul stâng sub bărbia lui, ca să împiedice apa să-i intre pe gât, și-l trase la mal.

Înotă folosind o singură mână. De fiecare dată când încerca să respire, înghițea o gură de apă. Scuipă, tuși și-și dădu seama că erau pe cale să fie trași amândoi la fund. Dădu din picioare și simți pământul sub ele. Iuți ritmul și-l aduse pe Haglund în apa puțin adâncă, luă o gură de aer și-i aruncă trupul greu pe mal.

Curentul îi adusese înapoi pe pajiștea aflată mai jos de fermă. Wisting înaintă împleticindu-se pe mâini și pe genunchi. Își șterse apa de pe ochi, tuși și inspiră adânc. Ceilalți îl traseră pe Haglund mai sus pe iarbă. O auzi pe Line strigând că încă respiră. Apoi se ridică în picioare și auzi sirenele în depărtare.

80.

Rudolf Haglund era întins pe spate în ambulanță și se uita cu ochii lui mici și căprui la Wisting. Privirile li se întâlniră și chipul bărbatului de pe targă se schimonosi. Deschise gura ca să spună ceva, dar se răzgândi.

Lângă el erau doi polițiști în uniformă. Wisting închise portierele ambulanței și mașina porni încet pe îngustul drum de acces la fermă.

Atmosfera era liniștită și încărcată de un sentiment ciudat, așa cum era mereu când un caz clădit pe durată îndelungată ajungea la un final brusc și la o soluție mult așteptată. Era o formă de eliberare în urma căreia detectivii aveau nevoie de un răgaz pentru a putea continua.

Wisting avea o pătură pe umeri. Cu toate astea, înghețase. Stătea nemișcat și evalua ce se întâmplase, în jurul lui începuse forfota. Se aprindeau reflectoare, iar criminaliștii își puneau echipamentul obligatoriu, salopete albe și sterile, protecții de pantofi, mănuși și măști. Alți investigatori stăteau adunați în grupuri mici și vorbeau. Stațiile de emisie-recepție bâzâiau. Oamenii întindeau panglici pentru delimitarea perimetrului.

Frank Robekk era în interiorul zonei izolate. Din când în când, oprea un ofițer de poliție care trecea pe lângă el, ca să-i pună o întrebare sau să-i dea un sfat.

Line stătea împreună cu Tommy și cu cei doi colegi de la ziar. Cel mai în vârstă dintre ei vorbea la telefon, gesticulând. Line făcea fotografii, dar își asigurase deja imaginile ce urmau să apară în numărul din ziua următoare.

Nils Hammer veni lângă el.

— Au dus-o la spitalul din Tonsberg, îl înștiință el. A fost anunțat și tatăl ei. E pe drum într-acolo.

Wisting dădu din cap.

— Nu are răni pe corp, continuă Hammer. Nu i-a făcut nimic, doar s-a uitat la ea.

Wisting dădu iar din cap.

— Știu cine a plasat proba ADN, spuse Wisting și continuă să privească drept înainte. Știu cum au fost înlocuite mucurile de țigară.

Hammer se holbă la el.

— Pot s-o dovedesc, continuă Wisting.

— Dar cum…

— Când am fost suspendat, am luat o copie a cazului Cecilia. L-am studiat la cabană și am revizuit tot ce avea legătură cu Rudolf Haglund.

Hammer se postă în fața lui ca să-l privească în ochi.

— Cine? întrebă el. Cine a făcut-o?

— Am probele materiale necesare, spuse Wisting ocolind răspunsul la întrebare. Mai am nevoie de câteva zile să le pun cap la cap.

Hammer primi un apel. Răspunse dând indicații scurte și se întoarse la Wisting.

— Trebuie să-mi explici, spuse el. Poți veni la secție?

— Nu în seara asta, spuse Wisting.

— Lui Vetti n-o să-i convină. A convocat deja o conferință de presă.

— Va trebui să aștepte până mâine. Merg acasă să fac o baie. Apoi mă culc. N-am mai dormit bine noaptea de nu știu când.

•

Wisting făcu un duș rapid și se îmbrăcă în aceleași haine negre pe care le folosise când se strecurase în secția de poliție. Înainte să iasă din nou, căută prin cutiile de carton depozitate în garaj, în care păstra lucrurile lui Ingrid. Găsi ce-i trebuia și scoase mașina din curte cu spatele.

Porni radioul și ascultă reclamele ce precedau buletinul de știri. Crainicul descrise cele întâmplate ca o evoluție dramatică în cazul de dispariție din Larvik. Rudolf Haglund fusese arestat pentru răpirea lui Linnea Kaupang, găsită în viață. Urmă un interviu cu Audun Vetti. Reporterul evidenția similitudinile cu cazul Cecilia.

— Ce credeți despre acuzațiile conform cărora Haglund a fost condamnat pe baza unor probe falsificate? întrebă el.

— Indiferent cui aparține vina, Biroul pentru Afaceri Interne investighează dacă în cazul Cecilia a fost încălcată legea, explică inspectorul-șef interimar. Arestarea efectuată astăzi nu va influența nicicum acest lucru.

Wisting opri radioul și parcurse restul drumului prin negură. Trecu de ieșirea ce ducea la cabana din Værvågen, virând în schimb pe următorul drum lăturalnic. Părea să fie mai puțin folosit decât cel pe care mergea în mod obișnuit. Când trecea cu mașina prin băltoacele noroioase, apa era împroșcată și sărea în șanțuri. Câte o ramură solitară zgâria plafonul ori lovea în lateralele mașinii ca un boxer întârâtat. Într-un final, ajunse la capăt de drum, pe un platou neted de pe coasta stâncoasă.

Coborî din mașină și se orientă pe întuneric. Recunoscu peisajul care se contura pe marea din fundal. Aerul era sărat și auzea vuietul făcut de valurile ce se izbeau de insulițe și de reciful subacvatic.

Stânca era udă și alunecoasă. Păși cu grijă și fu nevoit să folosească lanterna ca să găsească drumul până la poteca de pe

coastă. De acolo, urmă semnele albastre înspre est, spre cabana sa. Lumina difuză a lămpii de veghe proiecta umbre de pe verandă pe peluza din față.

Ajunse la ușa de la intrare și se opri să asculte. Dinspre fiord, putea auzi bufniturile făcute de o barcă de pescuit ancorată.

Încercă de câteva ori cheia în yală și, când reuși să deschidă ușa, aruncă o scurtă privire peste umăr, după care intră și o închise în urma lui.

În cabană era frig și întuneric, dar nu aprinse nici lumina, nici focul. Bâjbâi după fotoliul de lângă fereastra de lângă ușa de la intrare. Jos, în fiord, putea să distingă barca pe care o auzise mai devreme, abia luminată de o lampă atârnată de catarg.

Trase draperiile, dar lăsă un spațiu prin care să vadă afară. Acum trebuia doar să aștepte.

După trei ore începu să-și spună că n-o să se întâmple nimic. Nils Hammer nu comunicase ceea ce aflase. Clipi, își frecă fața și se întinse să ia încă o pătură de pe canapea.

Apoi, brusc, se trezi. O lumină puternică străpunse bezna nopții, strălucind peste stânci și dispărând în mare.

Wisting își lipi fruntea de fereastră ca să arunce o privire spre parcare. Venea o mașină. Farurile luminară trandafirii sălbatici când se apropie de peluză. Apoi se stinseră și se auzi o portieră trântită.

81.

În lumina slabă a lunii, Wisting putea să-l vadă pe bărbatul care se îndrepta spre cabană, mergând pe alee. Purta haine închise la culoare și, când păși în lumina lămpii de veghe, privi înapoi, așa că Wisting nu reuși să-i vadă chipul. Purta o căciulă tricotată trasă pe frunte, iar reverul înalt îi era ridicat peste urechi.

Bătu tare în ușă, apoi încă o dată.

— E cineva acolo?

Wisting nu mișcă niciun mușchi. Bărbatul de afară făcu câțiva pași pe verandă. Scândurile scârțâiră. Umbra i se contura pe perdele. Apoi, se opri în fața ferestrei și-și lipi palmele și fața de geam. Wisting se lăsă pe spate, deși știa că spațiul lăsat liber între perdele nu era suficient de mare ca să-i permită celui de afară să-l vadă.

Respirația bărbatului de afară aburi geamul. Apoi nou-venitul merse iarăși la ușă. Wisting era pregătit. Se auzi un sunet ușor de metal pe metal. Un scârțâit de frecare uscată. Încuietoarea se zgudui și ușa se deschise cu scârțâit de balamale.

Bărbatul mergea prin cabană ca o umbră și se duse țintă la întrerupătorul care aprinse lampa din tavanul sufrageriei. Reuși să facă doi pași spre masa pe care erau răsfirate documentele din cazul Cecilia înainte să-l observe pe Wisting.

Chipul tras al lui Audun Vetti păli și buzele i se subțiară.

— Nu le am aici, spuse Wisting și se ridică.

— Am încercat să bat la… spuse Vetti și arătă spre ușa de la intrare.

— Nu sunt aici, îl întrerupse Wisting. Dar pot dovedi că tu ai fost cel care a înlocuit probele.

Vetti scutură din cap.

— Ai și semnat, când ai fost jos, în zona celulelor, și ai luat un muc de țigară de la Haglund.

— Te înșeli, spuse Vetti scurt, ca și cum își recăpătase un dram de încredere. Voiam să-l fac să vorbească, să obțin un aranjament neoficial cu privire la sentință, așa că știa ce-l așteaptă.

— Ai luat cu tine mucurile de țigară, le-ai dus în laboratorul lui Finn Haber și ai înlocuit conținutul pungilor cu probe.

— Fabulezi, Wisting. Inventezi o poveste ca să dai vina pe oricine altcineva, în afară de tine. Nimeni nu te va crede. Nici nu m-am apropiat de mucurile de țigară, nici când au fost găsite, nici mai târziu.

Wisting făcu un pas în față.

— Vrei să spui că n-ai văzut nicicând proba-cheie?

— Pentru mine erau doar cifre și litere într-un raport. Puncte de pe o listă de dovezi.

Se îndreptă spre ușă.

— Am venit aici pentru că-mi făceam griji pentru tine și voiam să știu cum te simți, dar nu credeam să mă vei întâmpina cu astfel de acuzații.

— De asta ai spart încuietoarea?

— Ai uitat să închizi și ai auzit destul de clar că am bătut la ușă.

— Cred că ai venit să afli ce probe am împotriva ta.

Vetti continuă să meargă spre ușă.

— Nu este nimic de dovedit, șuieră el. Nu m-am atins de probe.

Wisting făcu un pas înspre el.

— Atunci, de ce sunt amprentele tale pe pungile pentru probe?

Vetti încremeni. Mărul lui Adam i se mișca în sus și în jos în gâtul subțire. Cu dosul palmei își șterse saliva ce-i atârna în colțul gurii. Ochii îi clipiră.

— Nu sunt… încercă el să protesteze. Pungile au șaptesprezece ani vechime. Nu este posibil.

— Ba este.

Ceva se schimbă în ochii lui Audun Vetti. Ca un licăr întunecat.

— Era vinovat oricum, aproape că scuipă el vorbele. Ai văzut-o și tu în ochii lui de șobolan. Dar nu l-ai făcut să recunoască și riscam să-i dăm drumul la loc în societate.

Ridică arătătorul, care-i tremura.

— Am făcut ce trebuia să fac, continuă el, încercând să-și justifice acțiunile. Dar n-o vei putea dovedi niciodată. Prezența amprentelor poate fi explicată în multe feluri. Pot spune c-am fost în laborator și am verificat probele. Le-am ridicat, una câte una. Făcea parte din responsabilitățile mele.

— Tocmai ai spus că nu te-ai atins de pungile cu probe, îi reaminti Wisting. Că nu le-ai văzut nici măcar o dată.

Audun Vetti pufni.

— Cine o să creadă versiunea ta? Biroul te-a pus deja sub acuzare. Va fi considerată o încercare jalnică de a arunca vina pe alții.

Wisting merse la fereastră și trase draperia dintr-o singură mișcare. Lumina lunii era mai puternică. Putea vedea barca de pescuit a lui Finn Haber trasă la ponton. Bătrânul căpitan sări cu ușurință pe mal.

De pe un raft de sub pervazul ferestrei se auzea sunetul abia perceptibil al unei casete ce se învârtea.

Vetti făcu câțiva pași înapoi, spre mijlocul camerei. Wisting urmări privirea lui Vetti îndreptată spre butoanele *Play* și *Rec,* apăsate, ale vechiului casetofon de călătorie.

— Ascultă, spuse el. În curând, voi fi numit oficial inspector-șef. Pot să rezolv asta. Pot s-o rezolv pentru amândoi.

Wisting nici măcar nu deschise gura ca să refuze oferta.

— Trebuia să avem ceva sigur, continuă Vetti disperat. Presa mă sufoca. A fost în folosul tuturor. Nimeni nu a avut de suferit. Haglund a primit pedeapsa pe care o merita.

Scândurile verandei scârțâiră.

— Tu ai omorât-o, spuse Wisting.

Merse la ușa de la intrare. Finn Haber intră în cameră și rămase locului cu mâinile încrucișate în dreptul pieptului. Vetti scutură confuz din cap.

— Tu ai ucis-o pe Cecilia Linde, repetă Wisting. Când i-ai spus lui Gjermund Hulkvist de la *Dagbladet* despre casetă. Ai condamnat-o la moarte.

Apăsă butonul *Stop,* scoase caseta și o băgă în buzunarul de la piept.

Vetti făcu câțiva pași șovăielnici în spate și se opri, clătinându-se precum un copac pe cale să cadă. Wisting vedea în ochii lui că înțelesese. Urma să se prăbușească.

82.

Nils Hammer își luă o cană mare de cafea. Wisting observă că zilele în care fusese responsabil de anchetarea dispariției fetei îl epuizaseră. Era palid și istovit, avea ochii obosiți și imobili, de un albastru mai spălăcit decât de obicei.

Wisting nu reuși să spună nimic. Christine Thiis se ivi în ușă cu un teanc de hârtii.

— L-ai văzut pe Vetti? întrebă Hammer.

Procurorul nou-desemnat se așeză.

— Este bolnav, răspunse ea.

— Bolnav? repetă Hammer. Aseară părea să fie în formă maximă.

Christine Thiis ridică din umeri. Nu părea să știe mai multe detalii despre motivul absenței lui Vetti.

— A semnat asta, spuse ea, dându-i o foaie de hârtie lui Wisting. Ți-a încetat suspendarea.

— Asta-i bine, comentă Hammer. Rudolf Haglund întreabă de tine.

— Se simte bine?

— Stă în celulă. Gardienii l-au luat de la urgențe acum o oră.

— Va vorbi? întrebă procurorul.

— Cu Wisting, încuviință Hammer.

Christine Thiis își îndreptă privirea spre el.

— Vrei s-o faci?

Wisting se gândi. În calitate de anchetator interogase multe persoane care comiseseră infracțiuni grave. Le-a intrat pe sub piele și le-a făcut să vorbească despre ce făcuseră. Perspectiva și cunoașterea astfel dobândite au scos la iveală multe despre natura umană. A descoperit că, în esență, toți oamenii se tem să fie singuri. Le este frică de singurătate. Toți aveau nevoie să fie ascultați. Haglund fusese singur cu secretele lui timp de șaptesprezece ani. Nimeni nu este făcut să care o astfel de povară. Simțea nevoia să le spună celorlalți cele mai ascunse gânduri. Dorința de a vorbi despre ceva ce urma să-i aducă mulți ani de pușcărie se datora faptului că simțea nevoia să fie ascultat și că asta eclipsa teama de orice consecință.

Se ridică în picioare. Dacă Haglund voia să discute cu el, îl va asculta. Nu în interesul lui sau al lui Haglund, ci de dragul celor cărora acesta din urmă le făcuse rău. Celor care nu primiseră niciodată un răspuns cu privire la ce se-ntâmplase cu adevărat.

Patru ore mai târziu, ieși din camera de interogatoriu. Își aminti cum intrase într-o încăpere similară în urmă cu treizeci

de ani. Cum se chinuise să-l facă să vorbească pe un bărbat suspectat de furt de mașini și cum îi ceruse unui coleg mai în vârstă să-l ajute. Acela îi răspunsese că să faci pe cineva să recunoască nu puteai să înveți de la altcineva. Trebuia să-și găsească propria cale. Wisting își găsise calea sa. Metoda sa consta în a fi amabil, calm și răbdător. Putea să asculte fără să-și lase sentimentele să-i stea în cale, să privească lucrurile din perspectiva celorlalți și chiar să empatizeze cu cel anchetat. Când intră în sala de ședințe se făcu liniște. Întregul departament era strâns acolo și aștepta un răspuns.

— Ei bine? întrebă Hammer.

Wisting se așeză și împinse declarația către procuror, îl determinase pe Haglund să dezvăluie detalii inclusiv din perioada în care se cunoscuse cu Jonas Ravneberg, când amândoi pescuiau pe malul râului. Doi bărbați care au dezvoltat un soi de prietenie tacită. La finalul declarației vorbise despre uciderea prietenului său și despre confruntarea, de mai târziu, cu Line, când fugise din apartament după ce căutase în zadar filmulețul revelator.

— În vara în care a dispărut Cecilia, Haglund locuia practic la ferma lui Ravneberg, începu Wisting. Era liniște și pace acolo, exact așa cum îi plăcea. Ravneberg avea o parteneră și stătea mai mult cu ea. A reparat acoperișul, a făcut lucrări de tâmplărie la hambar și altele pe care Ravneberg nu reușise să le facă. Pescuia în râu, folosea afumătoarea și se îngrijea de niște oi pe care Ravneberg le avea în acea perioadă.

— Și o ținea pe Cecilia Linde sechestrată în pivniță, interveni Hammer.

Wisting dădu din cap.

— Ravneberg venea rar și în zile dinainte stabilite. Atunci îi punea căluș și o plimba cu mașina prin împrejurimi până când putea s-o închidă din nou. Așa a putut fata să arunce caseta și să spună lumii ce se întâmplase. Când i s-a dat mașina în urmărire, a ascuns-o în hambar. Voia să scape definitiv de ea, dar înainte s-o facă, a fost arestat.

— Dar Ravneberg trebuie să fi aflat. De ce n-a spus niciodată nimic?

— A găsit și mașina, și hainele, și walkmanul, și camera video. A găsit până și inițialele celor două fete pe zidul din pivniță, dar se temea să nu fie pus sub acuzare. Haglund se folosise de pivnița lui. Cu un an înainte, când o răpise pe Ellen Robekk, îi folosise mașina. Haglund urma oricum să fie judecat, cel puțin în cazul Cecilia. A ales soluția la care apela mereu. A abandonat mașina și a fugit de probleme.

— Ce s-a întâmplat?

— Haglund știa că mucurile de țigară găsite de poliție nu puteau fi ale lui. A stat în intersecția Gumserød și a fumat așteptând-o pe Cecilia, dar nu a aruncat mucurile de țigară. La redeschiderea cazului, un singur lucru stătea în calea despăgubirii de un milion de coroane. Filmul. A încercat să-l convingă pe Ravneberg să-l arunce. Știm cu toții cum s-a terminat povestea.

Putea vedea pe chipurile celor din jurul său că mai aveau întrebări, dar se ridică.

— Este totul acolo, spuse el arătând spre hârtiile predate. Toate detaliile.

Hammer se ridică de pe scaun și-l însoți spre ușă.

— Mai este ceva, spuse colegul său. Care dintre noi a făcut-o? Cine a plasat proba fabricată?

Liniștea care urmă întrebării aproape că avea consistență fizică. Toate privirile erau îndreptate spre Wisting. Numele pe care-l pronunță fu devastator ca o bombă.

Înainte să fie asaltat de mai multe întrebări, ieși din sala de ședințe și închise ușa în urma lui. Merse acasă cu mașina fără să simtă nimic. Nici bucurie, nici furie.

Peluza pavată din fața casei era acoperită cu vreascuri alunecoase și frunze în descompunere. Parcă mașina și coborî. Acum nu-l mai aștepta nimeni înăuntru. Suzanne plecase din viața lui. Avea să doarmă și să se trezească din nou singur. Să mănânce singur. De ce era oare așa de dificil să-și împartă viața cu cineva? Nu era loc în existența lui decât pentru cariera de polițist?

Un timp rămase nemișcat în fața casei goale și se gândi la lucrurile prin care trecuse. Nu doar la despărțirea de Suzanne, ci și la sentimentul pe care-l încercase cât timp fusese anchetat. Fusese o situație umilitoare, tulburătoare, pentru el și pentru cei din jurul său. Dar fusese și o experiență utilă. A cunoscut puțin din nesiguranța și teama de care erau cuprinși mulți dintre cei pe care-i întâlnea în activitatea lui. Această lecție avea să-l călăuzească data viitoare când se va afla de partea obișnuită a mesei din camera de interogatoriu.

Wisting ocoli mașina, deschise portbagajul și scoase mingea de acolo. Cu o lovitură puternică de picior, o trimise peste gard.

83.

Cele două standuri de ziare din recepția clădirii *VG* erau aproape goale. Redactorul-șef concentrase informația în cele trei rânduri ale titlului de pe prima pagină. *Criminalul pus din nou sub acuzare. O ținea în viață pe a treia victimă răpită.*

Folosiseră fonturi de mărimi diferite, așa că *în viață* era partea care sărea în ochi. Chipul familiar al lui Linnea Kaupang era astfel aranjat în pagină încât nimeni să nu aibă dubii despre ce caz se vorbea. În fotografia principală era surprinsă din spate, având o pătură peste umeri, și se îndrepta spre ambulanță. Luminile se reflectau în uniformele polițiștilor. Numele lui Line era scris cu litere mici pe marginea fotografiei.

Murmurul constant din redacție încetă când intră ea. Câțiva colegi care rareori își ridicau ochii de la calculator își îndreptară privirile spre ea. Editorul-șef începu să aplaude din capătul biroului. Aplauzele se răspândiră, însoțite de fluierături și ovații. Joakim Frost ieși din biroul său. Stătea cu mâinile pe lângă corp. Zâmbi larg. Mai curând datorită tirajului, decât în semn de recunoaștere, se gândi Line.

Când ovațiile spontane ale colegilor ei încetară, Line se așeză la birou. Frost veni lângă ea.

— Mă bucur că știrile despre tatăl tău n-au reprezentat o piedică pentru jurnalistul din tine, spuse el, și ridică un ziar din acea zi, lăsat de cineva pe biroul ei. Ziare noi apar în fiecare zi. Cititorii uită repede. Ce am scris ieri, mâine este dat uitării. Deja pe prima pagină apar alți răufăcători sau eroi.

Voia să pară că acuzele aduse în urmă cu câteva zile împotriva tatălui ei erau un fleac trecător.

El puse ziarul la loc.

— Avem nevoie de o continuare. Toți încearcă să obțină un interviu cu Linnea Kaupang. Ar trebui să ni-l acorde nouă. Ai fost implicată în eliberarea ei din pivnița aceea. Poți să-l iei cu tine pe Harald sau pe Morten s-o intervievați?

Line clătină din cap în semn că nu.

— Mă ocup de altă știre, răspunse ea. Morten P. și Harald sunt și ei ocupați.

— Nu cred că înțelegi, spuse Frost și făcu semn cu mâna spre prima pagină a ziarului. Asta este știrea zilei.

— Nu, spuse Line pe un ton hotărât. Morten P. tocmai a confirmat că Ministerul Justiției va demite un șef de inspectorat. Voi scrie despre motivele din spatele acestei decizii.

Frost deschise gura, voind să spună ceva, dar se răzgândi.

Line scoase din geantă un model vechi de casetă audio.

— Va fi o știre care nu se bazează pe speculații și presupuneri, spuse ea.

84.

Încă de dimineață se înseninase, dar acum norii negri alungaseră soarele de pe cer, pictându-l într-o nuanță cenușie. William Wisting coborî din mașină și privi orizontul tomnatic. O pasăre mare, cu penaj sobru, plană în cercuri largi, după care ateriză pe o stâncă și scoase un țipăt răgușit. Un corb, sus în munți, dăduse micii ferme numele de *Ravneberg*.

Frank Robekk era deja jos, lângă casa cu acoperiș de mușchi, amplasată acolo unde râul își croia drum prin ceea ce fusese odinioară o pășune. Acea construcție era o afumătoare, cu găuri în acoperiș, asemenea unui cort Sami. Rudolf Haglund o construise. Deasupra focului agăța țiparii și peștii ce prindeau o plăcută aromă de fum de la tufele arse de ienupăr.

Wisting deschise ușa îngustă a afumătoarei. Mirosul acru de fum se impregnase în ziduri. Era un iz pe care îl cunoștea. Așa mirosea Rudolf Haglund în timpul primului interogatoriu. Exact cum îl descrisese Cecilia pe casetă. Mirosind a acru, de la fum, dar și a altceva.

Criminaliștii sosiseră acolo de câteva ore, făcând cercetări conform indicațiilor pe care Haglund i le dăduse lui Wisting în timpul interogatoriului. Spațiul era prea strâmt, așa că oamenii îmbrăcați în salopete albe ieșiseră ca să le facă loc lui Wisting și lui Frank Robekk.

Pe locul vetrei fusese săpat un puț. Treptat, rămășițele persoanei îngropate acolo ieșiseră la iveală. Oase casante și un craniu spart. Într-un bol de plastic fuseseră colectați pantalonii și fragmente din pantofii pe care Haglund îi îngropase cu prima sa victimă.

— Cât timp…? întrebă Robekk și își drese glasul. Cât timp a ținut-o captivă?

— Șapte zile, răspunse Wisting.

Chipul lui Frank Robekk se strâmbă. Din bolul de plastic, ridică rămășițele a ceea ce părea a fi o cataramă.

— A folosit o pernă, spuse Wisting încet.

— Ar fi fost mai bine dacă ar fi aruncat-o într-un șanț la marginea drumului, spuse Robekk, fărâmițând cu degetele pământul prins în catarama tinerei al cărei unchi fusese. Cum a făcut cu Cecilia. Am fi știut măcar unde este.

— Altfel au stat lucrurile în acel caz, explică Wisting, repetând spusele lui Haglund. Ne-a lăsat s-o găsim pe Cecilia ca să creeze o diversiune, să nu mai căutăm ascunzătoarea.

Ieși din spațiul îngust ca să-i lase lui Robekk un moment de singurătate. Lângă mașina lui, aflată în apropierea clădirii

principale, parcase o mașină de poliție fără însemne. Christine Thiis și Nils Hammer coborau panta înverzită. Hammer ținea în mână un ziar împăturit. Wisting putea vedea un colț al primei pagini și chipul lui Audun Vetti.

— Parchetul General l-a pus sub acuzare, spuse Christine Thiis. Investigatorii Biroului l-au ridicat în această dimineață pentru audieri.

Hammer se îndreptă către criminaliști. Christine Thiis se apropie de Wisting și scoase ceva în buzunar.

— Ar trebui s-o iei înapoi, spuse ea, dându-i legitimația de serviciu.

El o luă și o întoarse pe toate fețele. Era roasă pe margini și se desprinsese la unul dintre colțuri.

Timp de patru zile nu fusese polițist. Nu numai că rămăsese fără atributele de polițist, dar fusese și pus sub acuzare. Considerase mereu că talentul de a privi o problemă din mai multe unghiuri îl făcea să fie un bun investigator. Însă era pentru prima oară când fusese acolo. De cealaltă parte.

Își trecu degetul mare peste propria fotografie și constată că mica legitimație de plastic era puțin zgâriată. Era o fotografie veche. Pe atunci, arăta mai bine. Avea părul mai des și mai închis la culoare și parcă era mai împlinit în obraji. Însă acum era un polițist mai bun decât atunci, se gândi, și strânse legitimația în palmă.

JØRN LIER
HORST
virtual-project.eu
Câinii de vânătoare

virtual-project.eu

[1] Egil Olsen, poreclit Drillo, fost jucător și antrenor de fotbal, născut în Fredrikstad (N. red.).

[2] Flomlys înseamnă „scăldat în lumină”, în limba norvegiană (N.t.).

[3] Advokatvakt este un serviciu de consultanță juridică în Norvegia, în care un avocat oferă consiliere gratuită între anumite ore ale zilei. Serviciul este pus la dispoziția populației de Asociația Avocaților din Norvegia (N.t).

[4] Autoritate norvegiană care se ocupă de infracțiuni economice. (N. red.).

[5] Autoritate norvegiană care se ocupă în special de crima organizată. (N. red.).

[6] Subdiviziunea coroanei norvegiene. (N. red.).

[7] Respatex este un material special folosit pentru acoperirea suprafețelor interioare din bucătării și băi. Este un compus laminat creat pentru prima dată în America. (N. red.).

Table of Contents

1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.
10.
11.
12.
13.
14.
15.
16.
17.
18.
19.
20.
21.
22.
23.
24.
25.
26.
27.
28.
29.
30.
31.
32.
33.
34.
35.
36.
37.
38.
39.
40.
41.
42
43.

44.
45.
46.
47.
48.
49.
50.
51.
52.
53.
54.
55.
56.
57.
58.
59.
60.
61.
62.
63.
64.
65.
66.
67.
68.
69.
70.
71.
72.
73.
74.
75.
76.
77.
78.
79.
80.
81.
82.
83.
84.

Table of Contents

1. 2
2. 5
3. 7
4. 10
5. 13
6. 18
7. 22
8. 26
9. 30
10. 32
11. 34
12. 38
13. 41
14. 43
15. 46
16. 48
17. 51
18. 54
19. 57
20. 59
21. 64
22. 67
23. 71
24. 74
25. 78
26. 81
27. 86

28. 90
29. 93
30. 98
31. 102
32. 105
33. 108
34. 112
35. 116
36. 121
37. 123
38. 126
39. 129
40. 132
41. 135
42 140
43. 145
44. 148
45. 152
46. 155
47. 158
48. 162
49. 165
50. 169
51. 172
52. 180
53. 182
54. 184
55. 187
56. 192
57. 195

58. 197
59. 200
60. 203
61. 206
62. 211
63. 215
64. 217
65. 219
66. 222
67. 225
68. 228
69. 230
70. 232
71. 236
72. 238
73. 241
74. 245
75. 249
76. 253
77. 257
78. 260
79. 262
80. 264
81. 267
82. 270
83. 273
84. 275